

Изпитание на чувствата

НОРА
РОБЪРТС

НОРА РОБЪРТС

ИЗПИТАНИЕ НА ЧУВСТВОТА

Превод: Елена Кънчева

chitanka.info

Сън или действителност, невъзможен блян или сбъдната мечта?

В живота на младата певица Рейвън се преплитат мизерия и страх, успех и слава, отчаяние и любов.

Кога илюзията се превръща в истина, как съдбата става подвластна на желанието — на това ще отговори само сърцето...

ПЪРВА ГЛАВА

Той стоеше и я наблюдаваше, без тя да го вижда. Първата му мисъл бе колко малко се бе променила за тези пет години. Времето сякаш нито беше летяло, нито се беше влачило, а просто бе висяло неподвижно.

Рейвън Уилямс беше дребна и тъничка, с нежна и крехка фигура. В бързите ѝ движения се долавяше нервност, която бе неизмеримо затрогваща. Имаше силен златист загар от калифорнийското слънце, но на двадесет и пет години кожата ѝ беше гладка и мека, свежа като на дете. Полагаше грижи за нея, ако се сетеше, и не ѝ обръщаше внимание, когато забравяше. Ала това, изглежда, нямаше особено значение. Дългата ѝ коса бе гъста, права и естествено черна. Носеше я пусната свободно, с път по средата. Краищата стигаха до под кръста ѝ, люлееха се и се развяваха при ходене.

Лицето ѝ беше като на палава фея, с изразени скули и малка трапчинка на брадичката. Усмивката бързо се появяваше на устните ѝ, а очите бяха истинско огледало на чувствата ѝ. Тъмносиви и кръгли. Каквото и да я вълнуваше, то се отразяваше в тях. Изпитваше непреодолима нужда да обича и да бъде обичана. Тази нужда бе една от причините за огромния ѝ успех. Другата беше гласът ѝ — богат, загадъчно кадифен глас, който я изстреля към славата.

Рейвън винаги се чувстваше малко особено в звукозаписното студио — изолирана, скрита от останалия свят зад стъкло и звуконепроницаеми прегради. Бяха минали повече от шест години, откакто направи първия си запис, но все още не се чувстваше напълно свободно в студиото. Тя бе създадена за сцената, за публиката на живо, когато кръвта се разпалва и превъплъщава възбудата в музика.

Получи се добре, реши Рейвън, ала можеше да стане и по-хубаво. Нещо в последната песен ѝ се беше изплъзнало, беше останало неизразено. Не знаеше какво точно бе то, но със сигурност смяташе, че ще го открие. Даде знак на операторите да спрат плейбека.

— Марк?

В кабината влезе светлорус мъж с яката и стегна фигура на борец лека категория.

— Проблем ли? — попита лаконично и сложи ръка на рамото ѝ.

— Последната, малко нещо е... — тя затърси думата. — Празна — отсъди накрая. — Как мислиш?

Рейвън уважаваше Марк Риджли като музикант и разчиташе на него като на приятел. Той не беше от приказливите, обожаваше старите уестърни и арабските бадеми. Беше също и един от най-добрите китаристи в страната.

Марк поглади с ръка брадата си — жест, който Рейвън знаеше, че при него замества няколко изречения.

— Опитай пак — посъветва я. — Инструменталният съпровод си е добър.

Тя се засмя — дълбок и топъл звук, също като в песните ѝ.

— Жесток, но справедлив — измърмори и отново надяна слушалките. Приблжи се пак до микрофона. — Още веднъж „Да обичаш и да загубиш“, моля — нареди на операторите. — Според най-авторитетно мнение, причината е във вокала, а не в музикантите.

Преди да се обърне към микрофона, видя как Марк се ухили. После музиката я заля и погълна.

Рейвън притвори очи и заизлива душата си в песента. Беше една бавна, изпълнена с копнеж балада, подходяща за потайните дълбочини на гласа ѝ. Текстът беше неин, писан много отдавна. Едва напоследък се беше почувствала достатъчно силна, за да я изпее пред публика. В главата ѝ сега звучеше единствено музиката, поредица от ноти, които също сама бе сътворила. Щом запя отново, разбра, че онова, което не бе достигало преди, бе било чувството. Потиснала го първия път, уплашена от него, сега тя го пусна на воля. Гласът ѝ се понесе заедно с него.

Изпълни я тъга, една загатната болка, погребана от години. Пееше така, сякаш думите щяха да ѝ донесат облекчение. Песента свърши, ала болката остана.

За миг се възцари тишина, но Рейвън не забеляза възхищението на колегите си. Бе твърде замаяна, все още в един свой свят. После свали слушалките, сякаш внезапно и остро усетила тежестта им.

— Доволна ли си? — влезе отново в кабината Марк и я прегърна през раменете. Усети я как леко трепери.

— Да — тя разтри с пръсти слепоочието си и се усмихна притеснено. — Да, разбира се. Само тази последната ме поизмъчи малко.

Той се наведе и я целуна — жест на привързаност, рядко проявявана пред хора от стеснителен човек като него.

— Беше фантастична!

В очите ѝ грейна топлина и прогони заплашващите да бликнат сълзи.

— Точно от това имах нужда.

— От целувката или от комплимента?

— И от двете — засмя се Рейвън вече по-непринудено и отметна назад дългите си коси. — Нали знаеш, че звездите се нуждаят от постоянно възхищение.

— Кой тук е звездата? — поинтересува се поддържащият вокалист.

Тя се извърна и опита да го изгледа високомерно.

— Ти — рече заплашително, — може да бъдеш и заменен.

В отговор вокалистът се ухили широко. Добре я познаваше, за да се стресне от заканата. Рейвън никога не проявяваше капризи.

— А кой ще ти дава тон по време на записите? — попита.

Тя отново се обърна към Марк.

— Изведи го този отук и го застреляй — нареди спокойно, после се огледа наоколо. — Каква теснотия! — рече, преди очите ѝ да се спрат на мъжа, който сега се виждаше, застанал изправен зад стъклото.

Кръвта се оттегли от лицето ѝ. Породените от песента чувства се завърнаха и я връхлетяха с пълна сила. Рейвън едва не залитна от мощния им напор.

— Брендън...

Беше като прошепната на глас мисъл. Като сън, който смяташе, че най-сетне е преминал. Ала очите му бяха приковани в нея и тя разбра, че сънят бе истина. Той беше тук. Беше се върнал.

Прекараните на сцената години я бяха научили как да се държи, как да играе. Винаги ѝ струваше усилие да слага маска и да се преструва, но докато Брендън Карстеърс влезе, лицето ѝ вече бе станало професионално невъзмутимо. С бурята в душата си щеше да се справя по-късно.

— Брендън, чудесно е да те видя отново! — Рейвън протегна към него и двете си ръце, вдигна лице за очакваната, нищо неозначаваща целувка между двама чужди хора, които случайно са в един и същи бизнес.

Самообладанието ѝ го смая. Беше я виждал весела и уплашена, усмихната и покрушена. Ала никога с такова изражение. То беше гладко, блестящо и отработено. Разбра, че бе сгрешил — в действителност тя беше се променила.

— Рейвън — пое ръцете и ѝ я целуна леко. — По-красива си, отколкото някой има право да бъде.

В говора му имаше едва доловим акцент, бледа ирландска сянка върху изрядния английски. Рейвън си позволи да го загледа за миг, наистина да го види.

Беше висок и изглеждаше, както винаги, малко прекалено слаб. Косата му бе тъмна като нейната, но вълниста, а не права. Гъста, тя закриваше ушите и се спускаше до яката на ризата му. Външно не се беше променил — все същото лице, което караше момичетата и жените да пицят и припадат на концертите му. Загоряло, с едър кокал, по-скоро интригуващо, отколкото красиво, с не съвсем правилни черти. Излъчваше някакъв скрит плам — от ирландската жилка по майчина линия. Вероятно това привличаше жените, макар да изпадаха в същия възторг и от английската му сдържаност. И очите. Дори в момента Тейвън почувства магнетизма на големите му очи с цвят на аквамарин и тежки клепачи. Бяха обърквачи очи за такъв ведър човек като Бренд Карстеърс. В тях синьото и зеленото изглежда вечно воюваха за надмощие. Ала това, което наклонява везните, е неговото обаяние, реши Рейвън. Беше му присъщо, излъчваше го естествено и непринудено. Обаянието и очебийният сексапил представляваха неустойима комбинация.

— Никак не си се променил, а, Брендън? — Въпросът бе тих, пръв и единствен знак на скръбта и страданието ѝ.

— Странно — усмихна се той, но не със свойствената си широка и пленителна усмивка, а бавно и умислено. — Точно същото ми мина през ум за теб, щом те зърнах. Ала, предполагам, едва ли е вярно. И за двама ни.

— Така е — Господи, как ѝ се искаше да пусне ръцете ѝ. — Какво те води в Ел Ей, Брендън?

— Работа, скъпа — отвърна той нехайно, макар очите му да не се откъсваха от лицето ѝ. — И, разбира се, възможността да те видя отново.

— Разбира се — гласът ѝ беше хладно вежлив, а усмивката така и не стигна до очите.

Сарказмът ѝ го удиви. Онази Рейвън, която той помнеше, не знаеше смисъла на думата. Тя забеляза как веждата му се повдигна замислено.

— Наистина исках да те видя, Рейвън — каза ѝ с внезапна, обезоръжаваща искреност. — Много. Ще може ли да вечеряме заедно?

Сърцето ѝ ускори ход при тази промяна в интонацията. Просто рефлекс, просто по стар навик, рече си тя, като се стараяше ръцете ѝ да лежат безстрастно в неговите.

— Извинявай, Брендън, заета съм.

Плъзна очи встрани и потърси с поглед Марк, който с наведена над китарата глава импровизираше с един от другите музиканти. Идеше ѝ да изругае от яд.

Брендън проследи погледа ѝ и очите му за миг се присвиха.

— Тогава утре — каза с предишния си лек и небрежен тон. — Искам да говоря с теб — усмихна ѝ се като на стар приятел. — Просто ще се отбия за малко.

— Брендън... — Рейвън понечи да отдръпне ръцете си.

— Джули е все още при теб, нали? — усмихна се той, без да я пуска. Или не забелязваше, или не обръщаше внимание на съпротивата ѝ.

— Да, аз...

— Ще ми се и нея също да видя. Ще дойда към четири. Зная пътя.

Брендън се ухили, целуна я пак — бързо, приятелско докосване по устните — после пусна ръцете ѝ, обърна се и излезе.

Да — прошепна тя на себе си. — Знаеш пътя.

Час по-късно Рейвън мина с колата си през автоматично отварящата се външна порта на къщата. Единственото нещо, което не бе позволила на Джули и мениджъра си да ѝ натрапят, беше шофьор. Тя обичаше да кара, да управлява и държи под контрол ниската и меко

возеща чуждестранна кола, а от време на време и да се наслаждава на високите скорости. Твърдеше, че те проясняват главата ѝ. Сега очевидно това не бе свършило работа, помисли си, като спря пред къщата с остро, сърдито скърцане на спиращките. Не взе чантата си от седалката до нея, изскочи от колата и изкачи на бегом трите каменни стъпала до вратата. Оказа се заключена. Ядът и раздразнението ѝ се усилиха, когато бе принудена да се върне за ключовете, висящи на запалването.

Рейвън влезе с трясък вкъщи и се отправи директно към стаята за музика. Хвърли се върху тапицирания с коприна диван във викториански стил и се загледа право напред, без да вижда нищо. В стаята господстваше лъскав махагонов роял. На него се свиреше често и по всяко време. Имаше още лампи „Тифани“ и персийски килимчета, евтина саксия с беряща душа африканска теменуга. Стар, одраскан музикален шкаф беше натъпкан до преливане. По пода се пилееха нотни листа. Безценна кутийка на фаберже стоеше редом с месингов еднорог, който тя беше открила в някакво забутано магазинче и веднага се влюби в него. Едната стена бе отрупана с награди — „Грами“, златни и платинени дискове, почетни грамоти и паметни плочки, статуетки и ключовете на няколко града. На друга стена висеше в рамка нотният лист на първата ѝ песен, която бе написала, и спираща дъха картина на Пикасо. Диванът, на който седеше, имаше изметната пружина.

Всичко представляваше странна смесица от култури и стилове и в крайна сметка издаваше неповторимия и единствен по рода си вкус на самата Рейвън. Думата „еклектичен“ би сметнала за претенциозна. Беше позволила на Джули да наложи своето строго виждане навсякъде другаде в къщата, но тук бе изразила самата себе си. Нуждаеше се от тази стая така, както изпитваше нужда сама да кара колата си. Тя поддържаше разума ѝ ясен и ѝ помагаше да не забравя коя точно бе Рейвън Уилямс. Ала сега стаята, както и шофирането, не я успокоиха. Стана и отиде при рояла.

Заблъска ожесточено по клавишите Моцарт. Също като очите, свиреното отразяваше настроението ѝ. Сега то бе бурно, избухливо. Когато свърши, гневът сякаш витаеше във въздуха.

— А, виждам, че си се прибрала — долетя от прага равният, невъзмутим глас на Джули.

Влезе в стаята така, както бе влязла в живота на Рейвън — спокойно и уверено. Когато Рейвън я срещна преди близо шест години, Джули беше богата и отегчена, вечна посетителка на светски приеми, родена в заможно семейство, притежаващо значително наследствено богатство. Тяхната връзка даде и на двете нещо важно — приятелство и взаимна изгода. Джули се занимаваше с хилядите подробности, свързани с кариерата на Рейвън. А Рейвън ѝ предостави цел, каквато липсваше в бляскавия ѝ, богаташки свят.

— Добре ли мина записът?

Беше висока блондинка със стройно тяло и онзи характерен, изтънчено непринуден калифорнийски чар.

Рейвън вдигна глава и усмивката се стопи от лицето на Джули. Отдавна не бе виждала този безпомощен, съкрушен поглед.

— Какво се е случило?

Рейвън издиша дълбоко.

— Той се върна.

— Къде го видя?

Не беше необходимо Джули да пита за кого става дума. През всичките години на тяхното общуване само две неща бяха в състояние да предизвикат подобно изражение върху лицето на Рейвън. Едното от тях беше този мъж.

— В студиото — Рейвън зарови ръце в косата си. — Беше горе в операторната. Не зная колко време е стоял там, преди да го забележа.

Джули издаде напред леко начервените си устни.

— Питам се какво прави Брендън Карстеърс в Калифорния.

— Не зная — поклати глава Рейвън. — Каза, че е пристигнал по работа. Може би отново е на турне — за да облекчи напрежението, което стягаше врата ѝ, тя взе да го разтрива с пръсти. — Утре ще дойде тук.

Джули повдигна вежда.

— Ясно.

— Не се дръж така, Джули — рече умолително Рейвън. — Помогни ми.

— Ти искаш ли да го видиш?

Въпросът беше практически. Джули си беше практична. Организирана, последователна и педантична в детайлите — всичко, което Рейвън не беше. Двете се нуждаеха една от друга.

— Не! — започна Рейвън почти ожесточено. — Да... — тя изруга, после притисна с две ръце слепоочията си. — Не зная — гласът ѝ стана унил и отпаднал. — Нали го познаваш какъв е, Джули? О, Господи, мислех си, че всичко е минало. Мислех, че е свършило — тя почти изстена на глас, скочи от канапето и захвана да крачи из стаята. Не приличаше на известна звезда в джинсите и обикновената памучна блуза. Гардеробът ѝ съдържаше всичко — от пенъоари и гащеризони до самурени наметки. Самурите бяха за изпълнителката, домашните дрехи — за нея. — Бях толкова сигурна, че съм погребала цялата болка и мъка — каза тихо. В гласа ѝ прозвуча отчаяние. Не беше за вярване, че и след пет години бе останала все тъй уязвима. Достатъчно се оказа само да го зърне отново, за да преживее всичко още веднъж. — Знаех, че рано или късно ще се натъкнем един на друг — Рейвън нервно прекара пръсти през косата си, като не спря да ходи из стаята. — Представях си, че ще е някъде в Европа, в Лондон да речем, на някое тържество или бенефис. На такова място бих очаквала да го срещна и вероятно щеше да ми е по-лесно. А днес просто вдигам глава и го виждам да стои там, горе. Цялото минало се върна изведнъж. Нямах време да го спра. Пеех онази проклета песен, която написах, когато той си отиде — тя се засмя и тръсна глава. — Безумно, нали? — пое си дълбоко дъх и повтори тихо, сякаш с учудване: — Какво безумие, а?

В стаята се възцари мълчание, продължило цяла минута, преди Джули да проговори:

— Какво ще правиш?

— Да правя? — извърна се Рейвън към нея. Косата ѝ се развя и последва движението. — Няма да правя нищо. Вече не съм дете, очакващо щастливия край на приказката — очите ѝ бяха все така потъмнели от вълнение, но гласът ѝ постепенно започваше да добива увереност. — Едва бях навършила двадесет, когато срещнах Брендън и сляпо се влюбих. Той се държеше толкова мило с мен, точно по времето, когато най-много имах нужда от нежност. Бях замаяна от него, от таланта му и от собствения си успех — вдигна ръка и грижливо отметна косата си назад върху раменете. — Не можех да направя онова, което Брендън искаше от мен. Не бях готова за физическа връзка — тя се приближи до бронзовата статуетка на единорога и прокара пръст по гърба му. — Така че той си тръгна — додаде тихо. — А аз останах с болката. И обидата. Защото виждах

единствено, че Брендън не разбира, че не го е грижа да узнае защо му отказвам — Рейвън се обърна към Джули и въздъхна разстроено. — Защо мълчиш? Кажй нещо.

— Справяш се добре и без мен.

— Та значи така — пхна Рейвън ръце в джобовете и отиде до прозореца. — Едно от нещата, които научих, е, че ако не искаш да страдаш, не трябва да се сближаваш прекалено. Ти си единствения човек, към когото не съм прилагала това правило и единственият, който не ме е предал — тя отново си пое дълбоко дъх. — Преди години бях луда по Брендън. Възможно е да е било нещо като любов, момичешка любов, която бързо минава, ала да го видя така неочаквано, особено веднага след края на онази песен... Може би съвпадението... — Рейвън се помъчи да отпъди надигналите се отново в душата й чувства и се извърна от прозореца. — Утре той ще се отбие тук, ще каже каквото има да казва и после ще си тръгне. С това нещата приключват.

Джули я наблюдаваше през цялото време.

— Дали?

— О, да! — усмихна се Рейвън. Изглеждаше малко отпаднала след емоционалния изблик, но вече по-уверена. Беше си възвърнала самообладанието. — Харесвам живота си такъв, какъвто е, Джули. Брендън не е в състояние да го промени. Никой не може да го промени. Не и този път.

ВТОРА ГЛАВА

Рейвън се облече грижливо, като си казваше, че е заради предстоящия обяд с нейния мениджър и пробите, фигуриращи в разписанието ѝ за днес. Знаеше, че това обяснение бе чиста лъжа, но елегантното, изискано облекло ѝ даваше увереност. Кой би се чувствал уязвим, облечен в дрехи на Сен Лоран?

Дългото манто беше от бяла коприна, с широки падащи ръкави, което го правеше да изглежда почти като пелерина. Беше го сложила върху подходящи панталони и блуза с цвят на орхидея и широк златен колан. В допълнение носеше шапка с широка периферия и внимателно подбрани обици. Така се чувстваше сигурна в себе си. Дълъг път си извървяла, помисли, докато стоеше пред огледалото в спалнята и гледаше отражението си.

По-късно, в голямата и претрупана пробна на Уейн Меткалф, тя отново си помисли същото — за тях двамата. Уейн и Рейвън бяха започнали пътя си към славата заедно. Тя — като се изхранваше с пеене в западнали заведения и задимени барове, той — като обслужваше масите и рисуваше модели, които никой не си даваше труд да погледне. Ала Рейвън ги гледаше, възхищаваше им се и ги помнеше.

Уейн тъкмо бе започнал да свързва двата края със своя занаят, когато и на Рейвън ѝ излезе късметът — за концертно турне. Първото решение, свързано с професията ѝ, което тя взе без чужд съвет, се отнасяше до избора на дизайнера за облеклото ѝ. И никога не съжали. Уейн, също като Джули, бе неин достатъчно близък приятел, за да знае някои неща за личния ѝ живот. И като Джули ѝ беше дълбоко и безрезервно предан.

Рейвън крачеше из стаята и си мислеше колко по-люксовна бе от първия офис на „Меткалф дизайн“. В него нямаше килим на пода, нямаше литографии с автографи по стените, нито панорамна гледка от прозореца към Бевърли Хилс. Беше тясна и душна стаичка над един гръцки ресторант. Още си спомняше странните, тежки аромати, които

се процеждаха през стените. Още чуваше непознатата екзотична музика, която тресеше голия дървен под.

Звездата на Рейвън не изгря с онова първо концертно турне, тя буквално се стрелна и засия. Първоначалният вкус на славата дойде така бързо и бе тъй главозамайващ, че Рейвън почти нямаше време да го усети и да му се наслади изцяло — турнета, репетиции, хотелски стаи, журналисти, тълпи от почитатели, невероятно количество пари и страхотни изисквания. Всичко това ѝ харесваше, макар пътуванията понякога да я изтощаваха, а почитателите биваха, както чудесни, така и стряскащи със своята неудържима напористост. Независимо от всичко, този живот ѝ допаднаше.

Уейн, затрупан с предложения след шумния успех на онова първо турне, скоро се премести от стаичката над мусаката и сувлакито. От шест години беше дизайнер на Рейвън и макар да имаше многоброен персонал и огромно количество поръчки, все още лично следеше за всеки детайл на изработваните за нея модели.

Докато го чакаше, Рейвън се приближи до барчето и си наля джинджифилова бира. През всичките години на делови срещи и обяди, официални вечери или звукозаписни сеанси тя никога не си позволяваше повече от едно питие, и то от време на време. Поне в това отношение имаше контрол върху живота си.

Миналото никога не е достатъчно далеч, помисли си, не и докато още продължаваше да се тревожи за майка си. Затвори очи. Де да можеше така лесно да прогони и мислите. Колко време бе живяла с тази непрекъсната тревога? Не можеше да си спомни и миг от живота си без нея. Беше съвсем малка, когато откри, че нейната майка не бе като другите майки. Още от невръстно дете мразеше чудноватия сладникав мирис на алкохол от дъха на майка си, който никакъв ментов аромат не успяваше да прикрие. Страхуваше се от пламналото ѝ лице, от първите завалени думи и ядосан тон, а после от гневните изблици, които предизвикваха насмешливите или съчувствени погледи на познати и съседи. Рейвън потърка чело. Толкова години. Такова опустошение. А сега майка ѝ отново бе изчезнала. Къде ли се намираще? В каква ли мизерна стая на някой долнопробен хотел се бе свряла, за да пропие остатъка от живота си? Рейвън направи решително усилие да я прогони от ума си, ала страшните картини и ужасяващи сцени продължаваха да се въртят в главата ѝ.

Това си е моят живот! Длъжна съм да вървя напред, каза си тя, но усети как горчивият вкус на съжалението и вината се качва към гърлото ѝ. Сепна се, когато вратата се отвори със замах и на прага се появи Уейн.

— Красавица! — рече той с възхищение, като я оглеждаше с ръка на дръжката. — За мен ли си се облякла така?

Рейвън издаде звук, наподобяващ едновременно смях и подсмърчане, прекоси стаята и го прегърна.

— Разбира се. И таз добра!

— Ако се издокарваш заради мен, то можеше най-малкото да си сложиш нещо мое — подкачи я Уейн укорително, ала отвърна на прегръдката.

Беше висок и кльощав и трябваше да се наведе, за да я целуне по бузата. Още не беше навършил тридесет, имаше умно, привлекателно лице, а косата и очите му бяха с еднакъв плътен кафяв цвят. Малък бял белег загрозяваше лявата вежда, придавайки му, както той предпочиташе да смята, екстравагантен вид.

— Ревнуваш ли? — усмихна се тя и се отдръпна, за да го погледне. — Мислех, че си над тези неща.

— Човек никога не е над тези неща — Уейн я пусна и се насочи към барчето. — Е, би могла поне да си свалиш шапката и мантото.

Рейвън се подчини, като ги хвърли настрани с небрежен жест, който накара Уейн да премига. Изглежда я продължително, после си наля минерална вода „Перие“. Тя се усмихна пак, завъртя се в кръг и направи няколко крачки със стъпка на манекен.

— Как ме намираш? — попита.

— Трябваше да те прелъстя, когато беше на осемнадесет — той въздъхна и изпи минералната вода. — Тогавя нямаше непрекъснато да съжалявам, че си ми се изплъзнала между пръстите.

Рейвън се приближи с чашата в ръка.

— Имал си възможността, приятел.

— По онова време бях твърде изтощен — Уейн повдигна многозначително белязаната си вежда с привичен отработен жест, който винаги я размиваше. — Сега съм по във форма.

— Закъснял си — отвърна тя и чукна чашата си в неговата. — Освен това си прекалено зает с конкурса за модел на седмицата.

— Излизам с онези гърчави момичета само за пред хората — той извади цигара и я запали с изящен маниер. — Всъщност съм доста стеснителен човек.

— Няма да те питам как съчетавах двете.

— Много мъдро от твоя страна — издуха Уейн тънка струйка дим. — Чух, че Бренд Карстеърс е в града.

Усмивката на Рейвън изчезна, после отново се появи.

— Той никога не е търпял да стои в сянка.

— При теб всичко наред ли е?

Тя сви рамене.

— Преди минута ми казваш, че съм хубава, а сега питаш наред ли съм.

— Рейвън — Уейн сложи длан върху ръката ѝ. — Ти спря да работиш, когато той си замина. Аз бях свидетел, не помниш ли?

— Помня, естествено — закачливата нотка в тона ѝ вече я нямаше. — Ти беше много добър към мен, Уейн. Сигурно нямаше да се справя без теб и Джули.

— Не ми е думата за това, Рейвън. Искам да зная как се чувстваш сега — погали с пръсти ръката ѝ. — Мога да подновя предложението си да ида и да му строша кокалите, ако кажеш.

Трогната и развеселена, тя се разсмя.

— Убедена съм, че си истински убиец, Уейн, но не е необходимо — несъзнателно изпъна рамене в горда осанка, която го накара да се усмихне. — Този път няма да се случи същото — увери го.

— Още ли го обичаш?

Не беше очаквала толкова пряк въпрос. Наведе очи и не отговори веднага.

— По-правилно е да се попита дали изобщо някога съм го обичала.

— На този въпрос отговора го знаем и двамата — отбеляза Уейн. Хвана ръката ѝ, когато Рейвън понечи да се отдръпне. — Приятели сме от дълго време. Не ми е безразлично какво става с теб.

— Нищо не става с мен — погледна го тя и се усмихна. — Абсолютно нищо. Брендън е минало. Кой по-добре от мен знае, че човек не може да избяга от миналото, но и как да се справи с него? — Рейвън стисна ръката му. — Хайде, ела да ми покажеш костюмите, в които ще изглеждам безподобно.

Уейн ѝ хвърли последен бърз поглед, после се приближи до масичка в стил „Чипъндейл“ с блестяща лъскава повърхност и натисна бутона на интеркома.

— Донесете моделите за госпожица Уилямс.

Разбира се, тя беше виждала и одобрила моделите и тъканите, ала въпреки това готовите тоалети я смаяха. Бяха създадени за сцената. Знаеше, че в тях ще сияе под светлините на прожекторите. Чувстваше се необикновено с кървавочервените и сребърни пайети в ярко осветената, шикозна стая на Уейн, където огледалата я затрупваха със собствения ѝ образ, отразен под всевъзможни ъгли. Но в крайна сметка самата ѝ работа също не беше обикновена.

Рейвън се взираше в жената от огледалата и с половин ухо слушаше мърморенето на Уейн, зает с подгъване и дооправяне на някоя и друга гънка. Не можеше да се съсредоточи. Умът ѝ блуждаеше. Преди шест години тя беше едно уплашено дете с един издаден албум, намиращ се на върха на класациите, и предстоящо шеметно концертно турне. Всичко бе станало толкова бързо — типичният случай на успех за една нощ, без да се броят годините, през които бе мизерствала в задушни и опушени дупки. Ала още бе млада и имаше време да си създаде и утвърди име, да докаже, че не ѝ бе провървяло случайно, като печалба от тотото. Романът ѝ с Бренд Карстеърс, докато това все още беше гореща новина, не навреди на кариерата ѝ. За известно време я направи коронованата принцеса на поп-музиката. Повече от шест месеца бяха в центъра на вниманието. Лицата им се появяваха върху кориците на всички списания, господстваха по вестникарските будки. Спомняше си как двамата се шегуваха с това, как се смееха на глупавите банални заглавия: „Рейвън и Бренд планират любовно гнездо“, „Уилямс и Карстеърс правят своя собствена музика“.

Брендън се дразнеше от шумотевницата, но в повечето случаи двамата не обръщаха внимание на постоянните святкания и щракания на фотоапаратите, защото бяха щастливи и не виждаха почти нищо, освен един другиго. После, когато той си отиде, снимките и заглавията продължиха още дълго — студените, жестоки думи, които изкарваха на показ и правеха обществено достойние личното страдание и болка. Рейвън престана да ги гледа.

През последвалите месеци и години тя израсна от коронована принцеса до уважавана изпълнителка и знаменитост благодарение

единствено на себе си. Ето това е важното, напомни си сега. Кариерата ѝ, животът ѝ. Беше научила кое е първостепенно и съществено на свой гръб.

Рейвън облече лъскавия черен гащеризон и го почувства като втора кожа. Дори само от дишането и пайетите трептяха и проблясваха. От дрехата струеше светлина при най-лекото движение. Беше потресаващо секси.

— Ще трябва да не качвам грам преди турнето — заяви тя и се завъртя, за да види тънкия си строен профил. Събра косите си в ръка и ги преметна на гърба. — Уейн... — рече колебливо. Той беше коленичил на пода и оправяше подгъва. В отговор само изсумтя. — Уейн, не зная дали ще се осмеля да нося това нещо.

— Това нещо — каза той кротко, след като се изправи и се зае със скъсяването на ръкава, — е фантастично — отстъпи назад и я огледа критично отгоре до долу със съсредоточен професионален поглед.

— Нямам забележки относно художествената му стойност — отвърна тя с усмивка. — Ала е малко... — Рейвън отново хвърли око в огледалото — предизвикателен, не ти ли се струва?

— Имаш хубаво телце, Рейвън — Уейн прегледа своето творение откъм гърба. — Не всичките ми клиентки биха могли да носят този костюм само с малки корекции тук и там. Добре, събличай го. Съвършен е в този си вид.

— Винаги се чувствам така, сякаш съм била на лекар, щом свърша тук — отбеляза тя и облече отново панталона и блузата с цвят на орхидея. — Кой друг знае повече тайни за телата ни от нашия шивач?

— Кой друг знае повече тайни за самата теб, скъпа? — поправи я той разсеяно, като си правеше бележки за всеки от тоалетите. — Жените започват да стават бърбиви, когато са полуоблечени — добави.

— Охо, какви любопитни клюки си дочул? — Рейвън си закопча колана, приближи се до него и се облегна дружески на рамото му. — Я ми кажи нещо безумно недискретно и шокиращо.

— Бабс Къртън има нов любовник — измърмори Уейн, все така вгълбен в записките си.

— Казах шокиращо — възнедоволства Рейвън. — А не банално.

— Дал съм клетва да пазя тайна, написана с шивашка креда.

— Много ме разочароваш, Уейн — тя се отдалечи от него и отиде да сложи мантото и шапката си. — Бях сигурна, че си с по-мека душа.

— Лорън Чейс току-що е подписала да играе главната роля в „Илюзии“.

Тръгнала към вратата, Рейвън спря напред крачка и се обърна.

— Какво?

Прекуси обратно стаята и измъкна тефтера от ръката му.

— Стори ми се, че това ще привлече вниманието ти — подразни я той.

— Кога е станало? О, Уейн! — продължи тя, преди да ѝ бе отговорил. — Бих дала няколко години от младия си живот за шанса да напиша тази музика. Лорън Чейс... Е, да, тя е толкова подходяща. Кой ще пише музиката, Уейн? — Рейвън го сграбчи за раменете и затвори очи. — Давай, кажи ми, мога да го понеса.

— Тя самата не знае. Спираш ми кръвообращението — добави той и свали ръцете ѝ.

— Не знаела! — изпъшка Рейвън и нахлупи шапката върху главата си така, че Уейн не издържа и се зае сам да я намести. — Това е още по-лошо, хиляди пъти по-лошо! Някой безличен, безименен писач на песни, който едва ли има представа какво подобава на този невероятен сценарий и който сега вероятно седи пред пианото и сътворява небивали, непростими глупости.

— Винаги съществува една малка вероятност този, който я пише, да бъде талантлив — допусна Уейн и си спечели смъртоносен поглед.

— Ти на чия страна си? — сопна се тя и наметна мантото на раменете си.

Той се ухили, хвана лицето ѝ в шепи и ѝ залепи звучна целувка.

— Върви у дома и си накисни краката, скъпа. Ще се почувстваш по-добре.

Рейвън се помъчи да сподави усмивката си.

— Оттук отивам направо при Флорънс Демил — заплаши го с името на водеща моделиерка-съперничка.

— Ще ти простя тези думи — отвърна Уейн с тежка въздишка. — Защото наред с меката си душа имам и златно сърце.

Тя се засмя и го остави с нейния куп костюми и неговия тефтер.

Когато се прибра, къщата беше тиха. Лек мирис на лимон и бор ѝ подсказа, че току-що бе чистено. Надникна по навик в музикалната стая и със задоволство установи, че нищо не бе бутано. Харесваше своя безпорядък такъв, какъвто си беше. Отправи се към кухнята с ленивата мисъл да си направи кафе.

Беше купила тази къща заради големината ѝ и усещането за простор. Беше пълна противоположност на малките клаустрофобични стаички, в които беше израснала. И миришеше на чисто. Не на дезинфектант, това щеше да ѝ е неприятно, но я нямаше увисналата във въздуха застояла миризма на цигари, нито призляващо сладникавия мирис на вчерашни бутилки. Беше си нейната къща, както и животът си бе неин. И едното, и другото бе купила със своя глас.

Без някаква особена причина се почувства доволна от себе си. Щастлива съм, помисли си. Просто съм щастлива, че живея. Въртна се, грабна една роза от китайската ваза и започна да си пее по коридора на път за кухнята. Спря я видът на босите ходила на Джули, качени върху бюрото в библиотеката.

Рейвън се поколеба, като я видя на телефона, ала тя бързо ѝ направи жест да влезе.

— Извинете, господин Камингс, но госпожица Уилямс следва стриктна политика против поемането на ангажименти за търговска реклама. Да, сигурна съм, че продуктът е прекрасен.

Джули вдигна очи от лакираните в розово нокти на краката си и срещна веселия поглед на Рейвън. После ги завъртя многозначително към тавана, а Рейвън се настани, кръстосала крака, в дълбоко кожено кресло. Библиотеката, с нейната излъчваща топлина махагонова ламперия и великолепна мебелировка, беше царството на Джули. И ѝ подхождаше, помисли Рейвън, като се наместваше по-удобно.

— Разбира се, ще ѝ предам вашето предложение, ала ви предупреждавам, че госпожица Уилямс има твърдо отношение по този въпрос — с последен вбесен поглед към тавана Джули затвори телефона. — Ако не настояваше да съм любезна с всеки, който ти се обажда, можех да измисля някои по-различни думички за този тип — сопна се тя.

— Неприятности ли? — попита Рейвън, помириса розата в ръката си и се усмихна.

— Продължавай да остроумничиш и ще му кажа, че тръпнеш от възбуждане да си рекламно лице на неговия „Световно пенлив шампоан“ — закани се Джули и скръсти ръце на тила си.

— Милост — примоли се Рейвън и изрита елегантните си обувки. — Изглеждаш уморена — додаде, като гледаше как Джули разкършва мускулите на гърба си. — Много работа ли имаше?

— Просто дреболии за доуреждане преди турнето — повдигна рамене Джули, омаловажавайки всевъзможните неразбории, с които ѝ се наложи да се оправя. — Винаги възникват някакви глупости и усложнения в последния момент. Така и не те попитах как мина записът. Приключи, нали?

— Аха — Рейвън въртеше розата за стеблото. — Мина отлично. Не съм била по-доволна, откакто направих първия си запис. Просто се получи отведнъж.

— Ти доста се потруди над материала — изтъкна Джули, като си мислеше за дългите нощи, които Рейвън прекара в писане и композиране.

— Понякога все още не мога да повярвам — Рейвън заговори тихо, думите звучаха като едва изречени на глас мисли. — Слушах плейбека и всичко си беше на мястото — струнните и духовите инструменти, ритъма и мелодията, и не ми се вярваше, че това съм аз. Имам такъв невероятен късмет.

— Талант — поправи я Джули.

— Мнозина имат талант. Но не са на моето място. Още седят пред пианото в някой тъмен бар и чакат. Без късмет никога няма да се озоват другаде.

— Съществуват също и неща като целеустременост, упоритост, хъс.

Постоянната липса на самоувереност у Рейвън вбесяваше Джули. Беше с нея почти от началото на кариерата ѝ в Калифорния преди шест години. Стана свидетел на битките и разочарованията. Познаваше страховете, съмненията и труда извън пицността и блясъка. Нямахше нещо за Рейвън Уилямс, което тя да не знаеше.

Телефонът прекъсна мислената ѝ лекция относно правилната самооценка на собствените достойнства.

— На личната ти линия е — каза и натисна бутона. — Ало? — Рейвън се стегна, ала видя усмивката на Джули и отново се отпусна. —

Здрасти, Хендерсън. Да, тук е, стой така. Твоят виден импресарио — изправи се и пъкна крака в сандалите си.

Рейвън стана от креслото точно когато на външната врата се позвъни.

— Предполагам, че е Брендън — с възхитително спокойствие тя се намести на стола, който Джули току-що освободи. — Би ли ми казала, че идвам след минута?

— Разбира се.

Джули излезе и чу зад гърба си гласа на Рейвън.

— Къде съм я оставила? В кабинета ти? Хендерсън, просто не зная защо изобщо си правя труда да нося чанта.

Джули се усмихна. Рейвън имаше склонност да си губи нещата — дамската чантичка, обувките, паспорта. Важни или не, това нямаше никакво значение. Мислите ѝ бяха заети с музика и хора, а материалните вещи лесно изскачаха от ума ѝ. Тя отвори вратата.

— Здравей, Бренд — каза. — Приятно ми е пак да те видя.

Погледът ѝ беше студен, на устните нямаше усмивка.

— Здравей, Джули.

В поздрава му имаше топлота. Тя я почувства, но не ѝ отдаде дължимото.

— Заповядай — покани го. — Рейвън те очаква, ще дойде след малко.

— Радвам се, че отново съм тук. Това място ми липсваше.

— Нима? — тонът ѝ беше рязък.

Усмивката му премина в продължителен, оценяващ поглед. Джули беше висока и стройна, с лъскава медноруса коса и прави кафяви очи. Възрастта ѝ бе по-близо до неговата, отколкото до тази на Рейвън. Беше от типа жени, които обикновено му допадаха — умна, интелигентна, изискана, с хладен сексапилен чар. При все това помежду им никога не би могло да има нещо друго, освен приятелство. Тя бе прекалено отдадена на Рейвън. Верността ѝ, както забеляза, не беше претърпяла промяна.

— Пет години са много време, Джули.

— Не съм сигурна, че са достатъчно много — отвърна му. Старото негодувание се надигна. — Ти ѝ причини страдание.

— Да, зная.

Погледът му не трепна и не се отмести при обвинението, нямаше молба, просеща разбиране, в очите му. Това неволно предизвика уважението на Джули, ала тя не му се поддаде. Тръсна глава и на свой ред го изгледа.

— Значи така — отрони тихо. — Върна се.

— Върнах се — потвърди той, после се усмихна. — Смяташ, че не трябваше ли?

— Тя не смята — отвърна Джули, ядосана на себе си за топлия тон. — Това е, което има значение.

— Джули, Хендерсън ми изпраща чантата — Рейвън идваше към тях по коридора със своята бърза, припряна походка. — Казах му да не се притеснява. Едва ли вътре има нещо повече от гребен и свършила кредитна карта. Здравей, Брендън.

Тя протегна ръце, както бе сторила в студиото, ала сега се чувстваше по-способна да понесе докосването му.

Не си бе дала труда да си обуе обувките или да освежи червилото си. Усмивката ѝ беше по-свободна, повече приличаше на онази, която Брендън помнеше.

— Рейвън — взе ръцете ѝ и ги поднесе към устните си. Тя тутакси се напрегна и той ги пусна. — Ще може ли да поговорим в стаята за музика? — неговата усмивка беше непринудена, дружелюбна. — Там винаги съм се чувствал приятно.

— Разбира се — тя се упъти нататък. — Искаш ли нещо за пиене?

— Бих пил чаша чай — Брендън се усмихна широко, очарователно на Джули. — Винаги си правила хубав чай.

— Ще ви го донеса там — не отвърна на усмивката му Джули и тръгна към кухнята.

Той последва Рейвън в стаята.

Докосна я по рамото, когато тя се насочи към дивана. С този жест я молеше да почака. Рейвън обърна глава. Видя го, че хвърля на стаята един от своите дълги, изпитателни погледи. Не ѝ бе за първи път да го вижда върху лицето му. Беше странен навик за уж лекия му характер. Долавяше се понякога едно стаено напрежение у него, което събуждаше спомен за коравото момче от лондонските улици, пробилото си път до върха на своя занаят. Ключът към таланта му беше изглежда

в неговата природна дарба да наблюдава. Брендън виждаше всичко, запомняше всичко. После го претворяваше в стих и музика.

Пръстите върху рамото ѝ я помилваха леко, като че разсеяно, и я заляха с порой от спомени. Тя щеше да се отдръпне, но той я изпревари и пусна ръка. После се обърна и я погледна. Рейвън никога не бе в състояние да устои на очите му.

— Помня всяко нещо в тази стая. Често съм си я представял, когато не можех да правя нищо друго, защото само ти ми беше в ума.

Отново вдигна ръка и я погали с опакото на дланта по бузата.

— Недей — отстъпи назад тя.

— Трудно ми е да не те докосвам, Рейвън. Особено тук. Спомняш ли си дългите вечери, които прекарахме в тази къща? Тихите, спокойни следобеди?

Брендън я разчувстваше — с гласа си, с магията на очите си.

— Беше много отдавна, Брендън.

— В момента не ми изглежда да е било толкова отдавна. Би могло да е вчера — ти си същата.

— Не съм — поклати глава. Очите ѝ помръкнаха и тя се извърна.

— Ако знаех, че за това искаш да се видим, нямаше да се съглася да дойдеш. Всичко свърши, Брендън. Свърши преди много време.

— Дали? — Рейвън не очакваше, че той бе толкова близко. Хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Покажи ми тогава, че е така.

В мига, в който устните му докоснаха нейните, тя се озова назад във времето. Всичко отново беше тук — топлината, желанието, любовта. Те бяха толкова меки, толкова жарки. Нейните се поддадоха и разтвориха неволно. Рейвън знаеше какъв ще бъде вкусът им, какво ще е усещането. Помнеше миризмата на тялото му. Спомените се оказаха по-силни, отколкото бе предполагала. Нищо не бе забравено.

Брендън заплете пръсти в гъстите ѝ коси, наклони главата ѝ назад и целувката му стана по-осезаема. Искаше да се наслади на нейния особен вкус, на нейното ухание, на нежната, щедра отзивчивост. Ръцете ѝ бяха в плен между телата им и се опираха в гърдите му. Не го отблъсна, а конвулсивно стисна с пръсти пуловера му. Желанието и копнежът изглеждаха твърде живи, за да са били погребани през изминалите пет години. Той я привлече по-близо, ала без трескава настойчивост. В начина, по който я целуваше, имаше някаква спокойна увереност. Рейвън му отвърщаше, като даваше,

приемаше, спомняше си. Но когато усети, че удоволствието неудържимо се превръща в страст, започна да се дърпа. Брендън охлаби прегръдката, ала не я пусна. Тя вдигна глава и прикова в него поглед, който той помнеше, но така и не бе разгадал напълно.

— Изглежда не всичко е свършило все пак — прошепна.

— А ти май никога не играеш честно — измъкна се Рейвън от обятията му ядосана и разтреперена. — Нека да ти кажа нещо, Брендън. Ти успя да ме нараниш преди време, ала знай, че сега това не е толкова лесно. Нямам никакво намерение да ти позволя да се върнеш отново в живота ми.

— Мисля, че напротив — заяви той спокойно. — Но може би не по начина, който ти имаш предвид — замълча и я погали по косата. — Мога да ти се извиня за целувката, Рейвън, ако искаш да съм неискрен.

— Не се притеснявай. Винаги те е бивало по тази част. Дори ми беше приятно.

Тя седна на канапето и му се усмихна сияйно. Веждата му подскочи нагоре. Съвсем не това бе очаквал. Извади цигара и я запали.

— Изглежда си пораснала в мое отсъствие.

— Да си възрастен има своите предимства — отбеляза Рейвън. Целувката беше я развълнувала повече, отколкото се осмеляваше да признае дори пред себе си.

— Винаги съм намирал твоята наивност за очарователна.

— В нашия бизнес е трудно да останеш наивен, колкото и очарователно да е това — тя се облегна на декоративната възглавничка с умишлено отпуснат вид. — Вече не съм онова младо и неопитно девойче, Брендън.

— А каква си, Рейвън? Закоравяла и преситена?

— Достатъчно закоравяла — отвърна му. — Нали от теб получих първия си урок.

Той всмукна дълбоко от цигарата, после се загледа в горящото ѝ връхче.

— Може и така да е — каза. — Може би си имала нужда от него.

— А може би искаш да ти благодаря? — подхвърли тя и Брендън отново я погледна.

— Че защо не? — отиде и се отпусна до нея на канапето. Разсмя се внезапно и неочаквано. — Боже господи, Рейвън, така и не си оправила тази проклета пружина!

Тя също се засмя и напрежението, стегнало врата ѝ, изчезна. Отметна косата си на гърба.

— Харесва ми както си е. Създава усещане за обитаван дом.

— Да не говорим за удобството.

— Аз не сядам на онова място.

— Оставяш го за неподозиращите гости, както се сещам — той се измести настрани.

— Именно. Харесва ми хората да се чувстват като у дома си.

Джули влезе с поднос в ръце и ги завари да седят и разговарят най-приятелски. Бързият ѝ зорък поглед не откри напрежение по лицето на Рейвън. Доволна, тя отново ги остави сами.

— Как я караш, Брендън? Постоянно зает, предполагам?

Рейвън подвиг крака под себе си и се наведе напред да налее чая. Тази поза Брендън я беше виждал много пъти. Смачка цигарата почти яростно.

— Работя — омаловажи той петте албума, които беше пуснал, откакто не се бяха виждали, и трите изтощителни концертни турнета. През последната година бяха издадени над двадесет песни с неговото име.

— В Лондон ли живееш?

— Предимно.

Брендън повдигна учудено вежди и тя улови жеста, докато му подаваше чая.

— Интересувам се от новините в бранша — поясни. — Всички го правим, нали?

— Гледах по телевизията специалното предаване за теб миналия месец — той отпи от чая и се облегна назад. Очите му бяха приковани в нея и ѝ се сториха сега повече зелени, отколкото сини. — Ти беше неотразима.

— Миналия месец ли? — намръщи се Рейвън озадачено. — Та то не бе излъчвано в Англия, доколкото знам.

— Бях в Ню Йорк. Твои ли са всички песни в албума, който записа вчера?

— Всички, с изключение на две — тя сви рамене и посегна за своята чаша. — Марк написа „Сега“ и „Завръщане“. Притежава усет.

— Да — не сваляше очи от нея Брендън. — Теб също ли притежава? — Рейвън рязко се обърна. — Интересувам се от новините

в бранша — добави той кротко.

— Тази е от личен характер — очите ѝ бяха потъмнели сърдито.

— Казано по-недвусмислено, не е моя работа, нали? — отпи отново от чая Брендън.

— Винаги си бил досетлив, Брендън.

Той остави чашата.

— Благодаря ти, скъпа, ала въпросът ми беше от професионално естество. Нужно ми е да зная дали имаш някакво обвързване в момента?

— Обвързването обикновено е нещо лично. Инак питай за уроците ми по танци.

— За тях по-късно, може би. Рейвън, трябва ми твоята пълна и безрезервна всеотдайност за през следващите шест месеца.

Усмивката му бе завладяваща. Рейвън се опита да се пребори с неустоймото му обаяние.

— Е — каза и остави чашата си до неговата. — Това беше доста недвусмислено.

— Никакви непристойни предложения за момента — увери я Брендън. Облегна се пак удобно назад и се взря в очите ѝ. — Ще пиша музиката към „Илюзии“. Нужен ми е помощник.

ТРЕТА ГЛАВА

Да се каже, че бе изненадана, би било невярно. Очите ѝ се разшириха и потъмняха така, че сивото в тях доби оловен оттенък. Не помръдна, а само се втренчи в Брендън, отпуснала ръце на коленете си. Мислите ѝ се разлетяха в хиляди посоки. Помъчи се да седи спокойно, за да ги върне и приведе в ред.

„Илюзии“. Книгата, която завладя сърцата на цяла Америка. Романът, който стоя в списъка на бестселърите в продължение на повече от петнадесет седмици. Продажбата на авторските права счупи всички рекорди. Правото за филмиране също беше продадено, а Керъл Мейсън, авторката, сама написа сценария. Щеше да бъде мюзикъл, мюзикъла на деветдесетте години. От месеци по двете крайбрежия се разпространяваха слухове и догадки кой ще пише музиката. Щеше да е ударът на десетилетието, шанс, който се пада веднъж в живота. Сюжетът бе истинска мечта, в главната роля щеше да играе всепризната кралица на касовите филми. А пък музиката... В главата ѝ отдавна вече се въртяха почти оформили се песни.

Тя внимателно се пресегна и наля още чай. Подобни неща не ти се сервират току-тъй, помисли си. Вероятно той има предвид нещо съвсем различно.

— Значи ти ще пишеш музиката — отрони бавно най-накрая. Очите им се срещнаха. Неговите — ясни, уверени, леко присмехулни, нейните — тъмни, предпазливи, леко озадачени. — Току-що научих, че Лорън Чейс е подписала договора. Където и да отида, хората само това говорят — кой ще играе Теса, кой ще играе Джо.

— Джек Лед — осведоми я Брендън и озадачението ѝ се превърна в истинско задоволство.

— Чудесно! — Рейвън се протегна и хвана ръцете му. — Ще направиш страхотен удар. Много се радвам за теб.

Беше вярно. Той виждаше и чуваше неподправената ѝ искреност. Присъщо ѝ бе истински да се радва на нечий успех, така както и да страда заради чуждите несполуки. Чувствата ѝ бяха дълбоки и

искрени. Брендън знаеше, че тя не се бои да ги показва. Нейната прямота и спонтанност представляваха голяма част от очарованието ѝ.

В момента Рейвън бе забравила да се държи предпазливо с него. Хванала го бе за ръцете и се усмихваше.

— Значи ето защо си в Калифорния — рече. — Вече започна ли?

— Още не — той сякаш се замисли за нещо. Преплете пръсти в нейните. Дланите ѝ бяха тесни и дълги, меки като на дете. — Рейвън, аз говоря сериозно. Трябва ми помощник. Имам нужда от теб.

Тя понечи да издърпа ръцете си, но Брендън ги стисна.

— Ти никога не си имал нужда от никого, Брендън — каза, като старанието гласът ѝ да прозвучи безразлично не успя напълно. — Най-малко от мен.

Той стисна пръстите ѝ така, че очите ѝ се разшириха от неочакваната болка. Също толкова бързо ги пусна.

— Става дума за бизнес, Рейвън!

Тя повдигна вежда. Сопнатият му тон я учуди. И подразни.

— Деловите ми ангажименти обикновено минават през моя мениджър — отбеляза. — Помниш Хендерсън, нали?

Брендън я изглежда продължително, без да мига.

— Помня всичко — видя проблесналата в очите ѝ болка, мярнала се и бързо овладяна. — Рейвън... — гласът му беше по-мек. — Извинявай.

Тя сви рамене и отново насочи вниманието си към чашата с чая.

— Стари рани, Брендън. Убедена съм, че ако е имало официално предложение, Хендерсън не би го подминал.

— Има предложение. Но аз го помолих първо сам да говоря с теб.

— О? — косата ѝ бе рукнала надолу, закривайки лицето, и Рейвън я отметна зад гърба си. — Защо?

— Защото си помислих, че като разбереш, че ще работим заедно, ще го отхвърлиш.

— Да — не оспори тя. — Прав си.

— А това — продължи той бързо, — би било безподобна глупост. Хендерсън го знае не по-зле от мен.

— О, няма? — Рейвън се изправи рязко. — Не е ли чудесно как хората определят вместо мен живота ми? — рече почти бясно. — Да не

би вие двамата да сте стигнали до извода, че съм твърде малоумна, за да преценя и взема сама решение?

— Не точно — отвърна хладно Брендън. — Стигнахме до извода, че оставена на себе си, ти си по-склонна да бъдеш емоционална, отколкото разумна.

— Страхотно! Ще получа ли каишка и нашийник за Коледа?

— Не се прави на идиотка — посъветва я спокойно той.

— Аха, сега вече съм и идиотка? — тя се обърна и закри из стаята. Все същия темпераментен нрав с бързо променящи се настроения, който Брендън помнеше. Цялата беше движение, кълбо от нерви. — Чудя се как съм я карала всичкото това време без милите ти комплименти, Брендън — Рейвън се извърна към него. — И защо, интересно, ти е притрябвала за съдружник една емоционална идиотка?

— Защото — отвърна той и също се изправи, — те бива в работата. А сега млъкни.

— Разбира се — каза тя и седна на пейката пред пианото. — След като ме молиш тъй вежливо.

Брендън бавно извади нова цигара, запали я и издуха струйка дим, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Това е сериозно начинание, Рейвън — продължи той. — Дай да не го пращаме по дяволите. Понеже бяхме много близки навремето, исках да разговарям с теб лично, а не чрез посредник, не по проклетата телефонна жица. Това можеш ли да го разбереш?

Тя мълча дълго, преди да отговори.

— Може би.

Брендън се усмихна и отиде при нея.

— По-късно ще добавя и твърдоглава към онези епитети, обаче сега не искам пак да се разбеснееш.

— Тогава нека да ти задам някои въпроси, преди да си изтърсил още нещо, което да ме вбеси — Рейвън наклони глава и се взря в него. — Първо, защо искаш съдружник за тази работа? Защо трябва да делиш славата?

— То е и въпрос за поделение на труда, скъпа. Петнадесет песни са това.

Тя кимна.

— Добре, въпрос номер две в такъв случай. Защо точно аз, Брендън? Защо не някой, който и преди и писал мюзикъл?

Вместо отговор, той я заобиколи и седна редом с нея пред пианото. Без да продума, започна да свири.

Нотите напълниха стаята като призраци.

— Помниш ли това? — промълви тихо и надникна в очите ѝ.

Не беше нужно да му отвърща. Стана и се отдалечи. Непосилно ѝ бе да седи до него зад същото пиано, на което двамата бяха композирали песента, която Брендън свиреше сега. Нима можеше да забрави как бяха се смели, колко топлина имаше в очите му, на какво сигурно място се чувстваше в обятията му? Ала това остана първата и единствена песен, която съчиниха и записаха заедно.

Дори след като той спря да свири, Рейвън продължи да кръстосва стаята.

— Какво общо има тук „Облаци и дъжд“? — попита.

Беше докоснал струйка в душата ѝ, разбра го по гласа ѝ. Почувства вина, че нарочно и съвсем преднамерено се бе опитал да пробие защитната ѝ броня.

— Има „Грами“ и златна плоча благодарение на тези две минути и четиридесет и три секунди. Ние добре работим заедно, Рейвън.

Тя спря да крачи и се обърна да го погледне.

— Работихме.

— И пак ще го правим — Брендън стана и отиде до нея, но този път не направи опит да я докосне. — Рейвън, знаеш колко важно може да се окаже това за твоята кариера. Да не говорим колко много би могла да допринесеш. „Илюзии“ има нужда от твоя изключителен талант.

Тя искаше тази работа. Не ѝ се вярваше, че нещо, което така силно желае, ѝ се поднася на тепсия. Ала как щеше да се чувства отново да работи заедно с него, да са непрекъснато близко един до друг? Щеше ли да съумее ли да се справи с това? Нямахте ли да пожертва собствения си разсъдък заради професионалните облаги? „Но аз не го обичам повече“, напомни си сама. Прехапа в нерешителност устни.

Той го забеляза.

— Рейвън, помисли за музиката.

— Това и правя — призна тя. — Мисля също и за теб... За нас — погледна го прямо и открито. — Не смятам, че ще ми се отрази добре.

— Не мога да ти обеща да не се доближавам до теб — беше ядосан, сякаш загубил търпение, и това пролича в гласа му — твърд и отсечен. — Ала мога да обеща, че няма да ти се нахвърлям. Така става ли?

Рейвън отбягна въпроса.

— Ако се съглася, кога ще започнем? Предстои ми турне.

— Зная, след две седмици. До месец и половина ще си приключила, тъй че може да започнем в началото на май.

— Ясно — тя сви леко устни и зарови пръсти в косата си. — Проучил си подробно всичко.

— Казах ти, това е бизнес.

— Добре, Брендън — отстъпи Рейвън, склонила на доводите му. — Къде ще работим? Тук не — додаде бързо. Почувства внезапна тежест в гърдите си. — Няма да работя с теб тук.

— Така си и мислех. Имам къща в Корнуол — допълни, когато тя продължи да мълчи.

— Корнуол? — повтори Рейвън. — Защо в Корнуол?

— Защото е тихо и усамотено и никой, особено вестникарите, не знае, че я имам. Всички ще хукнат по петите ни, щом чуят, че работим заедно, още повече пък по този проект. Новината е твърде примамлива.

— Не може ли в такъв случай просто да си наемем малка пещера някъде край морето?

Той се разсмя и взе в шепи лицето ѝ.

— Знаеш колко е лоша акустиката в пещерите. Корнуол е невероятен през пролетта, Рейвън. Ела с мен.

Тя опря длан на гърдите му, за да се отдръпне. Не бе сигурна дали се кани да му откаже, или да приеме. Брендън все още ѝ въздействаше прекалено силно и съвсем, без да полага усилия. „Имам нужда да помисля, реши. Няколко дни, за да преценя нещата.“

— Рейвън?

Тя се обърна. На вратата стоеше Джули.

— Да?

— Търсят те по телефона.

Рейвън се намръщи.

— Не може ли това да почака, Джули? — рече леко раздражена. Сега...

— На личната ти линия е.

Брендън я усети как се стегна и я изгледа с любопитство. Очите ѝ бяха напълно безизразни.

— Ясно.

И макар гласът ѝ да прозвуча спокойно, той долови почти незабележимото му потрепване.

— Рейвън? — хвана я без много размишление за раменете и я обърна към себе си. — Какво има?

— Нищо — отскубна се тя. Сега у нея имаше нещо отдалечено, някаква преграда, която го озадачи. — Заповядай, налей си още чай — покани го и му се усмихна, но очите ѝ останаха все тъй безизразни. — Връщам се след минута.

Нямаше я повече от десет и Брендън започна да крачи неспокойно из стаята. Рейвън определено не беше вече податливото младо момиче, което представляваше преди пет години. Това му беше ясно. Когато дойде, изобщо не бе сигурен дали тя ще се съгласи да работи с него. Той я искаше — заради работата и... Да, заради себе си.

Преди малко, когато я държеше в обятията си и отново вкуси устните ѝ, нещо повече от спомени се беше надигнало в душата му. Рейвън го омая, както преди. Ала в нея винаги бе имало някаква потайност. Дори навремето, когато бе тъй млада. Все още я имаше. Сякаш пазеше част от себе си под ключ, където никой нямаше достъп. Пет години го беше държала настрана не само в плътския смисъл. Това го потискаше тогава, продължаваше да го гнети и сега.

Но годините бяха вървели и за самия него. Вече бе станал по-възрастен. Нямаше намерение да повтаря и допуска спрямо нея предишните грешки. Знаеше какво иска и беше решен да го получи.

Брендън се върна при пианото и подхвана песента, която бяха написали заедно. В ушите му звучеше познатият ѝ глас, топъл и страстен. Беше почти към края, когато усети присъствието ѝ.

Вдигна поглед и я видя да стои на прага. Очите ѝ бяха необичайно тъмни и дълбоки. Може би защото, както забеляза, беше преbledняла и контрастът подчертаваше сивите ириси. Нима песента наистина така силно я бе развълнувала? Веднага престана да свири, изправи се и отиде при нея.

— Рейвън...

— Реших да се съглася — прекъсна го тя. Стоеше с преплетени пред себе си пръсти, очите ѝ гледаха втренчено право напред.

— Чудесно — той взе ръката ѝ. Беше леденостудена. — Добре ли си?

— Да, естествено — Рейвън си издърпа ръката, ала погледът ѝ не се промени. — Предполагам, Хендерсън ще ме осведоми относно всички подробности.

Нещо в нейното спокойствие го разтревожи. Като че част от нея не беше тук.

— Хайде да излезем да вечеряме, Рейвън — желанието да бъде с нея, да проникне през защитната ѝ обвивка, беше почти непреодолимо. — Ще те заведе в нашето бистро. Там винаги ти е харесвало.

— Не тази вечер, Брендън. Аз... Имам да свърша някои неща.

— Тогава утре — настоя той. Съзнаваше, че може би я притеснява, но не бе в състояние да се въздържи.

Изведнъж видът ѝ стана уморен, почти изнурен.

— Добре, утре — усмихна му се отпаднало. — Извинявай, ала ще те помоля сега да си идеш, Брендън. Не знаех, че е станало толкова късно.

— Разбира се — той се наведе и нежно я целуна. Един жест, който не изискваше отговор. Просто изпита нужда да я приласкае, да я предпази. — Утре в седем — каза. — Аз съм в „Бел-Еър“. Достатъчно е само да ми позвъниш.

Тя изчака, докато чу външната врата да се хлопва след него. Притисна с длани челото си и остави пороя от чувства да я залее. Нямаше сълзи, само разкъсващо, заслепяващо главоболие.

Усети ръката на Джули върху рамото си.

— Открили ли са я? — попита угрижено Джули. Започна машинално да разтрива раменете ѝ, за да облекчи напрежението.

— Да, открили са я — въздъхна дълбоко Рейвън. — Ще я върнат.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Санаториумът беше бял и чист. Архитектът, явно добър, бе създал една навяваща спокойствие сграда, лишена от обичайния болничен вид на подобни места! Несведущият би я сбъркал със скъп хотел за избраници, сгушен в живописните околности на Оухай, щата Калифорния. Представляваше забележително, модерно здание, разположено сред великолепна природа. На Рейвън не ѝ харесваше.

Вътре подът беше покрит с дебел мокет, а разговорите винаги се водеха с приглушен тон. Персоналът носеше всекидневни дрехи, само с по една малка, дискретна табелка с името, и беше сред най-опитните в страната, също както и самата клиника „Фийлдмор“ бе най-реномираният център за детоксификация на Западното крайбрежие. Рейвън първо бе проучила репутацията на заведението, преди да доведе тук майка си за първи път преди повече от пет години.

Сега чакаше в приятния, обзаведен с вкус кабинет на Джъстин Картър. Облицован с ламперия и пълен с книги, той имаше южно изложение с прекрасна гледка, разкриваща се от широкия прозорец от дебело стъкло. Утринното слънце огряваше през него обилната зеленина, внасяща допълнителна свежест в кабинета. Рейвън се запита разсеяно защо нейните собствени растения винаги изглеждаха така, сякаш с неохота водеха борба за живот. Която обикновено губеха. Може би трябваше да попита доктор Картър каква бе тайната му. Тя се усмихна неволно и потърка с пръсти челото си. Една постоянна болка не спираше да я измъчва.

Как мразеше тези посещения и миризмата на кожа в луксозния му, изискан кабинет. Стана ѝ студено и Рейвън се обгърна плътно с ръце. Винаги ѝ беше студено в клиниката „Фийлдмор“, още от мига, в който влизаше през белия, внушителен двоен портал и дълго след като си тръгнеше. Това бе един пронизващ студ, който я вкочаняваше до кости. Рейвън се махна от прозореца и взе да крачи нервно из стаята. Чу вратата да се отваря, спря и бавно се обърна.

Влезе Картър — невисок младолик мъж с пшеничноруса брада и здрава руменина на бузите. Лицето му имаше сериозен и задълбочен вид, подчертаван от очилата с рогови рамки и леките бръчици. При други обстоятелства на Рейвън то би й допаднало, дори харесало.

— Госпожице Уилямс.

Той протегна ръка и пое нейната с отривисто професионално ръкостискане. Забеляза, че дланта й бе студена и все така мъничка и слаба, както я помнеше. Косата й бе вдигната на тила и тя изглеждаше много млада и бледа в тъмния втален костюм. Тази жена беше далеч по-различна от жизнената и усмихната изпълнителка на забавна музика, която бе гледал по телевизията преди известно време.

— Здравейте, доктор Картър.

Всеки път го удивляваше това, че такъв дълбок и плътен глас принадлежеше на такава мъничка и нежна жена с крехък вид. Същото си бе мислил и преди години, когато Рейвън бе едва ли не още дете. Той беше неин пламенен почитател, но никога не я помоли за автограф върху някой от албумите, които ревностно събираше. Би се получило неловко и за двамата.

— Седнете, ако обичате, госпожице Уилямс. Мога ли да ви предложа кафе?

— Не, моля ви — тя преглътна. Гърлото й винаги пресъхваше, когато разговаряше с него. — Бих желала първо да видя майка си.

— Има някои неща, които бих искал да обсъдя с вас — наблюдаваше я как навлажнява устните си — единственият признак на вълнение.

— След като я видя.

— Добре — Картър я хвана за лакътя и я поведе извън стаята. Тръгнаха по тихия, застлан коридор към асансьорите. — Госпожице Уилямс... — започна той.

Би предпочел да се обръща към нея по име. Мислено я наричаше Рейвън, както я наричаше и целият останал свят. Ала така и не можеше да прекрачи бариерата от сдържаност, която тя спускаше в негово присъствие. Причината му беше ясна — той знаеше нейната тайна. Рейвън му вярваше, че ще я пази, но се чувстваше неудобно с него. Сега обърна големите си сиви очи, които го погледнаха прямо и безизразно.

— Да, докторе?

Само веднъж Рейвън се беше прекършила в негово присъствие и си бе обещала това никога повече да не се повтори. Нямаше да позволи болестта на майка ѝ да я съсипе, нямаше да излага на показ мъката си.

— Не искам да се шокирате от външния ѝ вид — продължи той. Влязоха в асансьора заедно. Доктор Картър продължаваше да я придържа за ръката. — Майка ви отбеляза значителен напредък по време на последния си престой тук, ала напусна преждевременно, както знаете. През последните три месеца състоянието ѝ се е... Поразклатило.

— Моля ви — рече отпаднало Рейвън, — не е нужно да сте деликатен. Зная къде и как е била намерена. Вие ще я позакрепите, а след месец-два тя ще излезе и всичко ще започне отначало. Винаги е едно и също.

— Алкохолиците водят продължителна битка.

— Не ми говорете за алкохолиците! — отвърна рязко Рейвън. Сдържаността ѝ се пропука и чувствата се надигнаха към повърхността. — Не ми разправяйте басни за битките! — тя се застави да млъкне и притисна с пръсти челото между веждите си, където се бе съсредоточила болката. — Зная всичко за алкохолиците — каза с покротък глас. — Не притежавам вашата отдаденост и вашия оптимизъм.

— Но продължавате да я водите тук — напомни той меко.

— Тя ми е майка.

Асансьорът се отвори и Рейвън излезе.

Стана ѝ още по-студено, докато вървяха надолу по коридора. От двете му страни имаше врати, ала тя не искаше да мисли за хората зад тях. Тук по-силно се чувстваше болничната миризма. От този висящ във въздуха мирис на дезинфектант и медикаменти винаги ѝ призляваше. Картър спря пред една от вратите и хвана дръжката, но Рейвън постави ръка върху неговата.

— Ще вляза сама, моля ви.

Той разбра, че самообладанието ѝ струваше доста усилия. Очите ѝ бяха спокойни, ала в тях бе зърнал, макар и бързо изчезнала, следа от паника. Пръстите ѝ лежаха твърдо и без да потрепват върху ръката му, но бяха напрегнати и леденостудени.

— Добре. Обаче само за няколко минути. Има известни усложнения, които трябва да обсъдим — Картър свали ръка от вратата. — Ще ви почакам тук.

Рейвън кимна и натисна дръжката. Постоя миг, като се опита да събере всяка частица от душевните си сили, после пристъпи вътре.

В болничното легло, застлано с хубави ленени чаршафи, лежеше полузадрямала жена. Беше включена на система. Във вената ѝ имаше игла, през която от банката се вливаше течност. Завесите бяха спуснати и стаята тънеше в полумрак. Беше уютна стая, боядисана в мекосиньо и килим върху пода с цвят слонова кост, на стените висяха няколко нелоши картини. Забила пръсти в чантата си, Рейвън се приближи до леглото.

Първата ѝ мисъл бе, че майка ѝ бе много отслабнала. Бузите ѝ бяха хлътнали, а кожата имаше познатия нездрав жълт оттенък. Черната ѝ коса беше остригана късо и силно прошарена от сиви кичури. Навремето, спомняше си Рейвън, майка ѝ имаше прекрасна коса — гъста и лъскава. Лицето ѝ сега беше изпито, с тъмни кръгове под очите и хлътнала уста, която изглеждаше като изсушена.

Чувството за безсилие остро я прониза и за миг тя стисна клепачи, противейки се на болката. Очите ѝ се наляха с парещи сълзи. Остави ги да закалят, докато съзерцаваше спящата жена. Без звук, без ни най-слабо движение, жената в леглото отвори очи. Бяха сиви и печални като на дъщеря ѝ.

— Мамо — промълви Рейвън. Сълзите рукнаха свободно и се затъркаляха по бузите ѝ. — Защо?

Когато се добра вкъщи, се чувстваше смазана. Единственото, което искаше, бе сън и забрава. Главоболието още я мъчеше, ала се беше превърнало в тъпа, пулсираща тежест, от която ѝ се гадеше. Затвори външната врата и се облегна на нея, за да събере сили да се качи по стълбата.

— Рейвън?

Отвори очи. Срецу ѝ по коридора идеше Джули. Като я видя такава бледа и изнемощяла, бързо се приближи и я прегърна. Загрижеността ѝ прие формата на мъррене.

— Нали ти казах да дойда с теб. Изобщо не трябваше да те пускам сама — докато приказваше я поведе нагоре към спалнята.

— Моята майка си е мой проблем — опита да възрази уморено Рейвън.

— Твърде себично от твоя страна — отвърна с негодувание Джули, но без да повишава тон. — Нали уж съм ти приятелка. Ти никога не би ми позволила сама да изживявам подобно нещо.

— Моля те, не ми се карай и недей да се сърдиш — Рейвън леко залитна, докато Джули ѝ помагаше да си съблече сакото. — Това е мое задължение, лично мое. Така е било прекалено дълго време, за да се промени сега.

— Ще ти се карам — рече твърдо Джули, после смъкна надолу полата ѝ. — Това е единственото, с което наистина ме ядосваш. Не мога да понасям, когато си причиняваш тези терзания — тя върна поглед на бледото ѝ, съкрушено лице. — Яла ли си? — Рейвън поклати отрицателно глава и прекрачи полата. — Няма и да ядеш — отсеке Джули. — Направо си лягаш.

Бутна треперещите пръсти на Рейвън от блузата и сама се справи с копчетата, после я свали от раменете ѝ. Рейвън стоеше, без да се противи.

— Имам уговорка с Брендън да вечеряме заедно — промърмори, като тръгна послушно към леглото, накъдето я поведе Джули.

— Ще му се обадя и ще го предупредя. По-късно мога да ти донеса нещо за хапване. Сега имаш нужда от сън.

— Не — Рейвън се пъкна под шумолящите прохладни чаршафи. — Искам да ида. Трябва да ида — поправи се и затвори очи. — Искам да изляза, да се отърва от мислите за известно време. Той няма да дойде преди седем.

Джули отиде да спусне щорите. Още преди стаята да потъне в полумрак, Рейвън беше заспала.

Няколко минути след седем Брендън пристигна. Отвори му Джули. Беше облечен в светлосив костюм и риза с широка яка, отворена на врата. Небрежно-елегантен, както тя отбеляза мислено. Букетчето теменужки в ръцете му изглеждаше по-скоро очарователно, отколкото смешно. Той повдигна вежда при вида на силно прилепналата черна рокля, която носеше Джули.

— Здравей, Джули. Изглеждаш страхотно — издърпа една теменужка от букета и ѝ я подаде. — Излизаш ли?

Тя прие цветето.

— След малко. Рейвън ей сега ще слезе. Бренд... — Джули се поколеба, после тръсна глава и го поведе към стаята за музика. — Ще ти приготвя нещо за пиене. Уиски, нали? Чисто.

Брендън я задържа за ръката.

— Не това се канеше да кажеш.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не — поколеба се само още миг, след това започна, вперила в него тъмнокафявите си очи: — Виж, Рейвън ми е много скъпа. Такива като нея са малко, особено в този град. Тя е истинска. И макар да си мисли, че е достатъчно закоравяла, това не е така. Не бих искала да я видя огорчена, особено сега. Не, няма да отговарям на никакви въпроси — превари го и не му даде да я прекъсне. — Историята си е на Рейвън, не моя. Ала аз ще ти кажа следното — към нея е нужен внимателен подход и голямо търпение. За препоръчване е да притежаваш и двете.

— Какво знаеш за случилото се помежду ни преди пет години, Джули? — попита Брендън.

— Зная това, което тя ми е казала.

— Някой ден ще трябва да ме попиташ какво ми е било на мен и защо си тръгнах.

— А ти ще ми кажеш ли?

— Да — отвърна той без колебание. — Ще ти кажа.

— Извинявам се! — Рейвън се втурна надолу по стълбата като бяло пърхащо облаче. — Мразя да закъснявам — щом спря долу, косата ѝ се спусна в копринен безпорядък по раменете на тънката муселинена рокля. — Не можах да си намеря обувките.

Бузите ѝ бяха леко зачервени, а погледът искрящ и възбуден. На Брендън му мина мимолетната мисъл, че тя изглеждаше някак прекалено приповдигнато, малко прекалено жизнерадостно.

— Красива, както винаги — подаде ѝ цветята. — Никога не съм имал нищо против и да почакам.

— Ах, този меден ирландски език — промърмори Рейвън и зарови лице в теменужките. — Беше започнал да ми липсва — погледна го със смеещи се очи над букетчето. — Тази вечер ще те оставя да ме глезиш, Брендън. В настроение съм да бъда глезена и ухажвана.

Той я хвана за свободната ръка.

— Къде искаш да отидем?

— Където и да е. Навсякъде! — тръсна тя глава. — Но най-напред да вечеряме. Умирам от глад.

— Дадено, ще ти купя сандвич със сирене.

— Някои неща наистина не се променят — отбеляза Рейвън и се обърна към Джули. — Забавлявай се и не се тревожи за мен — замълча, после се усмихна и я целуна по бузата. — Обещавам да не си загубя ключовете. И поздрави... — добави на път за към вратата. — Кой е тази вечер?

— Лоренцо — отговори Джули. — Обувният барон.

— Ах, да! — Рейвън още се усмихваше, когато излязоха навън в прохладния пролетен въздух. — Удивително — улови тя под ръка Брендън. — Джули винаги разполага с някой милионер, който да е влюбен в нея. Това е природна дарба.

— Какъв е този обувен барон? — попита той и ѝ отвори вратата на колата.

— Ами, италианец. Носи хубави маркови костюми и изглежда като изваден от кутийка.

Брендън се настани до нея и с привичен жест отметна назад разпиляната ѝ по раменете коса.

— Нещо сериозно ли е?

Рейвън се помъчи докосването му да не ѝ подейства.

— Не повече от петролния магнат и парфюмерийния бос — кожената миризма на тапицерията внезапно ѝ напомни за кабинета на Картър. Тя положи известни усилия да прогони усещането. — С какво възнамеряваш да ме нахраниш, Брендън? — попита ведро, прекалено ведро. — Предупредих те, че умирам от глад.

Той я хвана за брадичката и обърна главата ѝ така, че Рейвън нямаше друга възможност, освен да го погледне право в очите.

— Ще ми кажеш ли какво има?

Винаги и веднага забелязва. Всичко вижда, помисли тя. Тази му способност, между другото, го правеше един изключителен автор на песни.

Рейвън сложи длан върху ръката му.

— Без въпроси, Брендън, поне не сега.

Почувства колебанието му. После той стисна ръката ѝ. Бавно, преодолявайки първоначалната ѝ съпротива, я поднесе към устните си.

— Хубаво, не сега — съгласи се, приковал поглед в очите ѝ. — Все още мога да те развълнувам — добави тихо и се усмихна така, сякаш бе доволен от откритието. — Чувствам го.

Тя усети как по ръката ѝ пропълзяха тръпки.

— Да — дръпна я Рейвън, но не отмести поглед. — Вярно е. Ала нещата вече не са същите.

Брендън се ухили — бърз блясък на белите му зъби, после запали двигателя.

— Да, нещата вече не са същите.

Потеглиха и тя остана с тягостното впечатление, че с едни и същи думи бяха имали предвид съвършено различни неща.

Вечерята вървеше кротко и приятно, а яденето беше отлично. Седяха в малко уютно заведение, което навремето бяха открили случайно. Брендън знаеше, че тук нямаше да ги притесняват за автографи, нямаше да има поздравии и питиета за почерпка от стари познати. Тук те щяха да бъдат само двамата, мъж и жена в интимна обстановка, само в светлината на свещите, пред бутилка вино и добра храна.

С течение на вечерта усмивката на Рейвън ставаше по-истинска и спонтанна, не така принудено възторжена, а нещастното изражение, което той бе разгадал дълбоко в очите ѝ, постепенно изчезна. Макар и забелязал промяната, Брендън не направи никакъв коментар.

— Чувствам се така, сякаш не съм яла цяла седмица — успя да вметне Рейвън между две хапки от крехката телешка пържола, която беше специалитетът на заведението.

— Искаш ли от моята? — предложи той чинията си.

Тя си бодна малко от задушениите картофи. Очите ѝ се смееха насреща му.

— Ще ги накараме да ни завият останалото за вкъщи. Искам да си запазя място за десерта. Видя ли подноса с пастите?

— Май ще трябва да те търкалям до Корнуол — рече Брендън и си наля още бургундско.

Рейвън се разсмя — дълбок гърлен звук, привличащ и възбуждащ.

— Дотогава ще стана кожа и кости — успокои го тя.

— Нали знаеш какво представляват тези шеметни турнета.

Поклати глава, когато той ѝ предложи още вино.

— Представления с едnodневен престой от Сан Франсиско до Ню Йорк — каза Брендън и вдигна чашата си при въпросителния ѝ поглед. — Говорих с Хендерсън — поясни той. — Ако ти е удобно и си съгласна, мога да те чакам в Ню Йорк в края на турнето. Оттам ще летим за Англия.

Докато говореше, Брендън навиваше кичур от косата ѝ върху пръста си разсеяно и Рейвън бе сигурна, че го прави несъзнателно. Затова го остави и не се възпротиви.

— Добре — пое си тя дълбоко дъх, най-после наситила се на яденето. — Ще трябва да се разбереш с Джули. Аз изобщо не помня време и дати. В Щатите ли ще бъдеш през цялото това време?

— Две седмици ще оползотворя във Вегас — той прокара пръст по бузата ѝ. Този път Рейвън понечи да се дръпне, но Брендън дружелюбно сложи ръка върху нейната. — Не съм се пробвал там известно време. Предполагам, нещата не са се променили.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не са. Аз също играх там... Ъ-ъ... Преди около шест месеца, струва ми се. Джули спечели цял куп на бакара. Аз станах жертва на ротативките.

— Четох отзивите за концертите ти. Такава сензация ли си била, както се пише?

Той се усмихваше и си играеше с тънката златна гривна на ръката ѝ.

— О, далеч по-голяма, отколкото разправят — увери го Рейвън.

— Ще ми се да те бях видял — пръстите му лениво се преместиха върху китката ѝ. Усети как пулсът ѝ се ускори при допира. — Много отдавна не съм те чувал да пееш.

— Чу ме онзи ден в студиото — напомни му тя. Измъкна ръката си изпод неговата и се пресегна за чашата с вино. Той небрежно хвана другата ѝ ръка.

— Брендън... — подзе Рейвън, почти развеселена.

— Слушал съм те и по радиото, ако е за въпрос — продължи той, — ала не е същото, като да те гледам на живо. Или пък — усмихна се и гласът му доби онази нежна, интимна нотка, която тя помнеше така добре, — да те слушам, когато пееш само за мен.

Тонът му беше мек като бургундското, което пиеха. Рейвън знаеше колко лесно Брендън можеше да я омае и се зарече да поддържа разговора по-лек и повърхностен.

— Знаеш ли какво искам в момента? — попита тихо и се наведе към него, но той разпозна веселото пламъче в очите ѝ.

— Десерт — отвърна ѝ.

— Толкова добре ме познаваш, Брендън — усмихна се тя.

Прииска ѝ се да потанцуват. Когато напуснаха ресторанта, по взаимно съгласие избегнаха по-известните, нашумели места в града и откриха едно претъпкано, задимено заведение от типа „бърлога“, което имаше добър оркестър и приличаше на онези, в които двамата бяха свирили в началото на кариерата си. Смятаха, че там няма да ги познаят. Оказаха се прави близо двадесет минути.

— Извинете, вие не сте ли Бренд Карстеърс? — млада белозъба блондинка се бе вторачила с възхищение в него. Отмести поглед върху Рейвън. — И Рейвън Уилямс?

— Боб Малдун — отговори ѝ Бренд провлечено със сносен тексаски акцент. — И жена ми Шийла. Кажу „здрости“, Шийла — подкани я той, като я притисна по-силно и се заклати на големия колкото пощенска марка дансинг.

— Здрости — отвърна послушно Рейвън.

— Ах, господин Карстеърс! — закиска се момичето и протегна салфетка и химикалка. — Моля ви, аз съм Деби. Ще напишете ли: „На моята добра приятелка Деби“?

— Дадено — Брендън ѝ отправи една от своите обаятелни усмивки и каза на Рейвън да се обърне. Като използва гърба ѝ за опора, започна да драска бързо върху салфетката.

— Ти също, Рейвън — помоли Деби, когато той свърши. — От другата страна.

Беше обичайно почитателите ѝ да се държат с нея непринудено. Наричаха я просто Рейвън. Нейната непресторена топлота не предразполагаше към онова страхопочитание, с което се отнасяха към суперзвездите. Брендън предложи гърба си и тя написа исканото върху обратната страна на салфетката. Вдигна глава и забеляза, че Деби бе приковала с обожание широко отворените си очи върху Брендън, а сърцето ѝ биеше в гърлото като ковашки чука. Рейвън можеше да си представи какви фантазии се вихреха в ума на момичето.

— Ето, Деби — докосна я по ръката, за да я върне към действителността.

— Ох! — Деби взе салфетката и за момент я изгледа с празен поглед, после вдигна очи и се усмихна на Брендън. — Благодаря — чак след това се обърна към Рейвън и прокара ръка през косата си, сякаш току-що идваше на себе си. — Много благодаря.

— Моля — усмихна се в отговор Брендън, ала започна да побутва Рейвън към вратата.

Беше прекалено да се очаква, че случката бе останала незабелязана или че никой друг нямаше да ги познае. През следващите петнадесет минути бяха заклепени между тълпата и изхода, раздаваха автографи и бяха подложени на масиран обстрел от въпроси. Бренд се стараше да не ги разделят един от друг и бавно пробиваше път през навалищата.

Блъскаха ги и напиреха, но като цяло тълпата се държеше сравнително цивилизовано. Според стандартите на Ел Ей все още бе рано и изпитото не беше много. Въпреки това той искаше да я изтика навън. Всеизвестно беше, че този тип ситуации бяха взривоопасни — настроенията можеха внезапно да се променят. Достатъчен бе един прекомерно въодушевен почитател и всичко щеше да стане различно. И обратно. Рейвън се подписваше и подписваше, а нечия протегнала се ръка я пипна по косата. Брендън с облекчение си отдъхна, когато най-сетне я изведе на чист въздух. Някои ги последваха вън от заведението, ала те успяха да се доберат до колата само срещу още незначителен брой автографи.

— По дяволите! — той се пресегна през нея да заключи вратата. — Извинявай. Не трябваше да те водя тук.

Тя си пое дълбоко дъх и приглади назад падналата върху лицето ѝ коса.

— Не ставай глупав. Нали аз исках да отидем. Освен това хората се държаха прилично.

— Невинаги е така — промърмори Брендън. Вече се бяха втели в градското движение.

— Вярно — Рейвън се облегна назад. — Но досега съм имала късмет. Само един-два пъти нещата излязоха извън контрол. От превъзбуда е, предполагам, и може да се очаква хората понякога да забравят, че и ние сме от плът и кръв.

— Като опитват да си отнесат вкъщи по някое парченце от нас.

— Това обаче — продължи сериозно тя, — може да се превърне в проблем. Спомням си, гледах запис на един твой концерт отпреди седем-осем години — Рейвън сложи лакът на облегалката и подпря с длан бузата си. — Концерт в Лондон, на който феновете си пробиха път през охраната. Изглеждаше така, сякаш щяха да те погълнат жив. Трябва да е било ужасно.

— Любовта им ми струва две строщени ребра.

— О, Брендън! — тя седна изправена, истински поразена от чувото. — Та това просто е страшно. Не съм го знаела.

Той се усмихна и вдигна рамене.

— Постарахме се да не се разчува. Ала в действителност за известно време доста понамали мерака ми за концерти на живо. Превъзмогнах го обаче — Брендън зави и се насочи нагоре към хълмовете. — В днешни дни охраната е по-затегната.

— Не зная дали ще съм в състояние да застана пред публика след подобно нещо.

— А откъде другаде ще се зареждаш с адреналин? — попита той. — Имаме нужда от него, нали? Това моментно задоволство от възхищението — засмя се и я прегърна. — Инак защо изобщо го правим? Защо безброй други се борят със зъби и нокти да го правят? За какво сме поели по този път, а, Рейвън?

— За да се спасим — отговори тя, преди да съобрази. Въздъхна и се облегна на рамото му, след като Брендън не поиска пояснение. — Музиката винаги е била нещо, което ме е крепяло. Нещо постоянно, стабилно. Нуждаех се от нещо, което да бъде изцяло мое — Рейвън поизвърна глава и се взря в профила му. — А ти защо?

— Главно поради същите причини, струва ми се. Имах нещо да кажа и исках хората да запомнят, че аз съм го казал.

Тя се усмихна.

— И си бил толкова краен в зората на кариерата си. Такива непримирими, бунтарски песни. Известно време си бил лошото момче.

— Вече съм зрял и омекнал. Поизпуснал съм парата.

— „Ожесточение“ не ми звучи меко — възрази Рейвън. — Не беше ли това, между другото заглавието на последния ти албум?

Той се усмихна широко и я стрелна с поглед.

— Трябва да поддържам огъня.

— Задържа се на първо място в класацията десет последователни седмици. Не е зле като за „изпуснал парата“ — отбеляза тя.

— Точно така — съгласи се Брендън, сякаш току-що си бе спомнил. — Това парче измести няколко от твоите, нали? Имаше един такъв симпатичен аранжимент, сега като се сещам. Може би с малко по-силно наблягане върху струнните инструменти, но... — Рейвън го сръга поривисто. — Рейвън — продължи той с укор. — Пречиш ми да карам.

— Този „симпатичен“ аранжимент стана платинен.

— Нали и аз това казвам, че е симпатичен. А и текстът не беше лош. Малко сантиментален, може би, но...

— На мен ми харесва да е сантиментален — отвърна тя и пак го смушка. — Защо всяка песен трябва да е досадна социална критика?

— В никакъв случай — съгласи се охотно Брендън. — Винаги има място и за сладки песнички.

— „Сладки песнички“ — повтори Рейвън негодуващо. Почти не си даваше сметка, че пак бяха изпаднали в един от старите си навици да спорят и коментират работата един на друг. — Само защото не си падам по разни хватки и трикове — продължи разпалено, ала когато той намали ход и отби встрани от пътя, присви очи. — Какво правиш?

— Спирам, преди да си ме ударила отново — засмя се и я чукна по носа. — Трикове, значи?

— Трикове — натърти тя заядливо. — Как по друг начин ще наречеш онзи дуел между китарата и пианото в края на „Ожесточение“?

— Класически начин постепенно да затихне и завърши една песен — отвърна ѝ.

Въпреки че бе съгласна с него, Рейвън изпръхтя подигравателно.

— Аз нямам нужда от заврънкулки. Моите песни са...

— Прекомерно сантиментални.

Тя изви надменно вежда.

— Щом като смяташ музиката ми за прекомерно сантиментална и сладникава, как мислиш, ще работим заедно?

— Идеално — отвърна Брендън. — Ще се допълваме един друг, както винаги преди.

— Ще водим страхотни битки — предрече Рейвън.

— Представям си.

— И — добави тя, като не успя да сподави усмивката си, — няма всеки път ти да ги печелиш.

— Чудесно. В такъв случаи разправиите няма да станат отегчителни — той опита да я привлече към себе си, но Рейвън се запъна и тогава Брендън отново намести главата ѝ на рамото си. — Виж — посочи през прозореца. — Защо градовете нощем винаги са по-хубави, гледани отгоре?

Тя се взря долу в блестящото море от светлини на Лос Анджелис.

— Навярно защото на човек му се струват по-загадъчни. Карат го да се пита какво ли става там, долу, и не вижда цялата суетня. Тук е спокойно — тя почувства устните му върху слепоочието си. — Брендън...

Отмести се, ала той я задържа.

— Не се дърпай от мен, Рейвън — беше тихо прошепната молба, от която по гърба ѝ плъзна топлина. — Не се дърпай от мен.

Брендън наклони глава и устните му допряха нейните, едва ги докоснаха, но ръката му, здраво я крепеше зад тила. Устните му бяха убедителни, прелъстяващи. Целуваше свежите ѝ росни бузи, нежните затворени клепачи, дъхаво уханната коса. Рейвън чувстваше как се носи към него, как се губи и разтваря в него, както винаги преди.

Устните ѝ се разтвориха и когато той се върна на тях, ги намери готови и приканващи. Целувката му стана по-дълбока, ала бавна и неприпряна, като че Брендън дегустираше вкуса ѝ върху езика си. Тя плъзна ръце нагоре по гърдите му, прегърна го и телата им се допряха. Прошепна ѝ нещо, после притисна устни в шията ѝ. Уханието ѝ се усили и го замая.

Рейвън простена, когато гърдите ѝ се озоваха в ръцете му, звук на желание и протест. Устните му отново се върнаха върху нейните, грабливи сега, усетили струящото от нея желание. Тя бе покорна и отзивчива, топла като слънчев лъч. Тялото ѝ се стремеше към него, разтапяше се без съпротива. Струваше ѝ се, че ръцете му я изгарят през тънката материя на дрехата и разпалват жарава върху голата ѝ плът. Толкова отдавна, мислеше замаяно, толкова отдавна не бе изпитвала нещо тъй силно, не се бе нуждала от нещо така отчаяно. Цялото ѝ съществуване, всичките ѝ сетива бяха настроени да възприемат единствено него.

— Рейвън... — устните му бяха на ухото ѝ, върху шията, трапчинката на бузата. — О, Господи, искам те... — целуваше я вече трескаво, ръцете му повече не бяха нежни. — Толкова отдава — пророни като ехо на нейната мисъл. — Беше толкова отдавна. Ела с мен. Нека те отведе с мен в хотела. Остани тази нощ при мен.

Възбудата изостри усещанията ѝ. Езикът му сновеше по топлата ѝ кожа, после пак се върна към устата ѝ и я завладя. Огънят се разпалваше, спираше дъха ѝ и я задушаваше. Страхът и желанието водеха жестока борба за надмощие. Тя започна да се дърпа.

— Не... — поемаше си въздух на дълбоки глътки. — Недей.

Той я хвана за раменете и с едно рязко движение я обърна с лице към себе си.

— Защо? — попита хрипкаво. — Ти ме желаеш, чувствам го.

— Не — заклати глава Рейвън, а ръцете ѝ трепереха, опрени на гърдите му. — Не мога — тя се помъчи да успокои дишането си. — Боли ме, Брендън. Моля те, пусни ме.

Той постепенно охлаби пръсти, после я пусна.

— Все същата стара история — промърмори. Извърна се, извади бавно цигара и я запали. — Пак ми даваш толкова, колкото да ме влудиш, после бягаш — всмукна дълбоко от цигарата. — Трябваше да съм подготвен за това, не е като да не го зная.

— Не е честно. Не започнах аз. Аз никога не съм искала...

— Искала си! — избухна Брендън. — По дяволите, Рейвън, искала си! Имал съм достатъчно жени, за да ми е ясно кога прегръщам някоя, която ме желае.

Тя застина. Болката буквално я преряза.

— Върви тогава при някоя от многото си жени, Брендън! Казах ти, че този път няма да падна в краката ти, в това бъди сигурен. Ако не можем да имаме делови професионални отношения, какво пък, тъй да бъде — Рейвън преглътна и оправи косата си, която ръцете му тъй скоро милваха. — Ако това не ти изнася, търси си друг партньор.

— Имам този, когото искам — той хвърли цигарата през прозореца. — Нека засега бъде по твоему, Рейвън. Ние и двамата сме професионалисти и двамата знаем какво означава този мюзикъл за кариерата ни — Брендън запали двигателя. — Ще те закарам у вас.

ПЕТА ГЛАВА

Рейвън мразеше да закъснява, ала нищо не можеше да се направи. Денят ѝ бе крайно натоварен. Ако не беше важно да присъства на приема, да се завърти край Лорън Чейс и някои други знаменитости от актьорския състав и екипа на „Илюзии“, тя щеше само да се мерне и да си тръгне. До началото на турнето оставаха още два дни. Истината всъщност беше, че бе забравила за приема. Имаше изморителни репетиции, после реши да се помотае из магазините на Бевърли Хилс, колкото да позяпа витрините. Не възнамеряваше да купува нещо, а просто да се разтовари от мислите и напрежението. От седмици бе затрупана с ангажименти, а през идущите я очакваше същото, дори в по-голяма степен. Щеше ѝ се да открадне някой и друг безгрижно пропилян час.

Не желаше да мисли за майка си и чистия бял санаториум, за нотни листа и песни, нито за Брендън и внесения от него смут в душата ѝ. Влизаше в луксозните магазини, разглеждаше съкровищата на Ниймън-Маркъс и Гучи и не купуваше нищо.

Когато пристигна къщи, я посрещна грамадна, написана на ръка бележка от Джули, забодена върху вратата на спалнята ѝ:

„Прием у Стийв Джерет. Зная, забравила си.
ВАЖНО! Слагай си премяната, маце, и тръгвай. С
Лоренцо сме на вечеря. Ще се видим направо там.

Дж.“

Рейвън изруга наум, разбунтува се, после капитулира. Отправи се към гардероба да си подбере дрехи. След час караше бързо през хълмовете на Холивуд. Наистина бе важно да присъства.

Стийв Джерет щеше да е режисьорът на „Илюзии“. В момента той беше момчето чудо на големия екран с три последователни филма,

крито бе режисирал, пожънали огромен успех. Не по-малко от него Рейвън искаше „Илюзии“ да е четвъртият му.

На приема ще е страшна навалица, помисли си, загледана с копнеж в откритото, отрупано със звезди небе. И шумно, добави, после изведнъж я досмеша. Откога шумните, многолюдни събития се бяха превърнали за нея в смъртна присъда? Навремето ѝ доставяха удоволствие. Освен това не можеше да се отрече, че хората, които посещаваха тези светски сбирки, бяха очарователни и пълни с невероятни истории. На нея те все още ѝ бяха забавни. Работата обаче беше в това, че... Тя въздъхна и си призна истинската причина за неохотата ѝ да отиде. Брендън също щеше да е там. Непременно.

Дали ще е с някоя приятелка, почуди се мислено. Защо не, отговори си сама и завъртя рязко кормилото, за да вземе един остър завой. Освен ако не реши да си хване някоя от присъстващите там жени. Рейвън въздъхна пак, забелязала ярките светлини, които ѝ подсказаха, че приближава къщата на Джерет. Упрекна се, че бе глупаво да се терзае за нещо, приключило преди години.

В лъча на фаровете проблесна голямата метална порта и тя намали скорост. Пазачът я попита за името, провери в списъка, после я пусна. Чу музиката, преди още да преполови виещата се нагоре алея, от двете страни на която растяха палми.

Отпред на къщата стоеше младеж с бяло сако, който посрещаше гостите. Подаде ѝ ръка да слезе от колата. Вероятно начинаещ беден актьор, амбициозен сценарист или оператор, помисли Рейвън и му се усмихна.

— Здравсти. Закъснях. Смятате ли, че мога да се промъкна вътре без никой да не ме забележи?

— Не ми се вярва, госпожице Уилямс, особено както изглеждате...

Тя повдигна вежди, учудена, че така бързо я бе познал в тъмнината. Но дори и да не бе видял добре лицето и косата ѝ, едва ли би сбъркал гласа ѝ.

— Това е комплимент, нали? — попита.

— Да, мадам — отвърна той така сърдечно, че тя се разсмя.

— Все пак ще опитам. Не обичам привличащите вниманието появявания, освен ако не са на сцената — Рейвън огледа прострялата се нашироко бяла къща. — Трябва да има някаква странична врата.

— Наляво зад ъгъла — посочи младежът. — Има стъклен портал, който води към библиотеката. Минете оттам, после завийте наляво. Така ще може да се промъкнете, без да ви забележат.

— Благодаря.

Тя реши да извади банкнота от чантичката си и откри, че бе останала в колата. Наведе се през прозореца да я вземе. След кратко ровене извади двадесетачка и му я подаде.

— Благодаря, Рейвън! — рече той възторжено. Вече беше тръгнала, когато я повика: — Госпожице Уилямс? — обърна се с малко неохотна усмивка. — Бихте ли ми дали автограф?

Тя отметна назад косата си.

— Върху банкнотата ли?

— Аха.

Рейвън се засмя и поклати глава.

— Не е ясно каква работа ще ти върши тогава. Ето — бръкна отново в чантата си извади някакво листче. Едната му страна беше изписана — касова бележка от магазина, която Джули ѝ беше пхнала преди време — ала от другата страна беше празно. — Как се каваш? — попита го.

— Сам. Сам Рейнхарт.

— Така, Сам Рейнхарт — повтори тя. Надраска набързо ред върху листчето и се подписа, после с бърза крачка се отдалечи.

Той я изпроводи с поглед, като местеше очи от банкнотата в едната си ръка към касовата бележка в другата.

Рейвън лесно намери стъкления портал. Въпреки че вратите бяха затворени, отвътре ясно долитаха звуците на приема.

Отсреща групички хора се разхождаха край басейна под съпровода на прекалено гръмка музика, изпълнявана от рок оркестър. Рейвън стоеше на неосветено място. Беше облечена в дълга до глезените пола и блузон с ръкави кимоно в тъмнолилав цвят, чиито ламени нишки проблясваха, улавяйки лунната светлина. Тя влезе вътре и спря за миг, колкото да свикне малко с тъмнината, после пипнешком намери вратата.

В коридора нямаше никой. Доволна от себе си, излезе от библиотеката и бавно се насочи към източника на глъчката и шума.

— О, Рейвън! — беше Карли Девърс, миниатюрна пухкава блондинка с детски глас и изключителен артистичен талант. Макар

общо взето да се движеха в различни кръгове, Рейвън я познаваше и харесваше. — Не знаех, че ще те видя тук.

— Здравей, Карли — двете си размениха задължителното докосване на бузите. — Трябва да бъдеш поздравена, както разбирам. Чух, че ще изпълняваш една от главните роли в „Илюзии“.

— Още е проект, но нещата вървят натам. Ролята, разбира се, е цяло съкровище, а да работиш със Стийв е нещо, което наистина си заслужава в днешни дни — докато говореше, тя подробно оглеждаше Рейвън с бебешкосините си очи. — Изглеждаш фантастично — каза. — А както подразбрах, ти също приемаш поздравления, нали?

— Да, във възторг съм, че ще пиша музиката.

Карли наклони глава и по лицето ѝ се разля усмивка.

— По-скоро си мислех за Бренд Карстеърс, а не за музиката, скъпа — усмивката на Рейвън внезапно угасна. — Опа — грейна още повече Карли. — Все тъй болното място — в насмешливия ѝ тон нямаше никаква злонамереност. Хвана Рейвън под ръка. — Този път здраво ще бдя над вашето малко съдружие, Рейвън. И знай, че сама се изкушавам да се завъртя край него, при това гарантирам, че не съм единствената.

— Какво стана с Дърк Уагнър? — попита Рейвън. Приближаваха към глъчката и смеховете и тя си напомни да се държи естествено и непринудено.

— Стара новина, скъпа, постарай се да бъдеш в крак със събитията — смехът на Карли изромоли като звънче и Рейвън също не можа да се удържи. — Знай, все пак, че не ми е в навиците да застрашавам чужди територии.

— Няма забити колчета — отвърна нехайно Рейвън.

— Хм — Карли отметна назад кичур сребристоруса коса. Край тях мина сервитьор с поднос и тя ловко грабна две чаши. — Чух, че бил страхотен любовник — подхвърли, като я гледеше с блеснали очи.

Рейвън спокойно издържа погледа ѝ и взе шампанското.

— Така ли? Е, това, струва ми се, също е стара новина.

— Едно на нула за теб — измърмори Карли в чашата си.

— Той тук ли е? — попита Рейвън, като се опитваше да докаже на себе си и на своята събеседничка, че темата ѝ е безразлична.

— Тук някъде — отвърна неопределено Карли. — Още ми е трудно да преценя дали се старая да избягва рояците жени, които се

тълпят около него, или напротив, сам ги търси. Не се издава много външно, нали?

Рейвън сви рамене и смотоледи нещо неясно. Реши, че е време все пак да сменят темата.

— Виждала ли си Стийв? Мисля, че трябва да си пробия път и да му кажа едно „здраси“.

Приемът беше разнородно сборище. Облеклото варираше от Рив Гош до Армията на спасението. Думкането на оркестъра край езерото не спираше нито за секунда, като заглушаваше смеха и приказките. Вратите към терасата бяха широко отворени и позволяваха на облаците цигарен дим да излизат навън, а на топлия нощен въздух свободно да циркулира. Обширната морава грееше в цветни светлини. Рейвън по принцип я интересуваха повече хората, ала хвърли бърз поглед и на салона.

Той бе поразителен. Обзаведен целия в бяло — стените, мебелите, килимите, с няколко живи зелени акцента, поставени тук и там. Стори ѝ се направо великолепен, но си помисли, че никога не би могла да живее в такова жилище. Нямахте да ѝ даде сърце да си сложи краката, да речем, върху изящната, с неправилна форма стъклена масичка за кафе.

Тя се запъти към скупчилите се по-навътре гости.

Очите ѝ търсеха Джули и нейния красив италиански милионер. Забеляза Уейн с една от неговите кльошави манекенки, хванала го под ръка. Реши, че слуховете дето той щял да бъде дизайнер на костюмите за мюзикъла най-вероятно отговарят на истината. Имаше и други, които не ѝ бяха безизвестни — продуценти, две големи звезди, които бе гледала безброй пъти в тъмните киносалони, един постановчик, когото познаваше само по физиономия, сценарист, с когото лично я бяха запознали преди време, както и някои други случайни познати. Двете с Карли бяха въввлечени от водовъртежа на приема.

Размениха се десетки поздрави наред с целуване на ръка или бегли прегръдки и допир на бузи, преди Рейвън да започне да си проправя сантиметър по сантиметър път към края на салона. Винаги се чувстваше по-удобно с един-двама души, отколкото с цяла тълпа, освен ако не бе на сцената. Усети докосване по ръката, обърна се и се озова срещу домакина.

— О, здравей! — усмихна му се, благодарна за възможността да поговорят относително насаме.

— Здравсти. Боях се, че няма да дойдеш.

Не я изненада, че той бе забелязал отсъствието ѝ сред толкова хора. Стийв Джерет забелязваше всичко. Беше слаб и дребен мъж с бледо, изопнато лице и тъмна брада. Изглеждаше десет години помлад от своите тридесет и седем. Смятаха го за перфекционист, често труден за работа по време на снимки, но затова пък създател на хубави филми. Славеше се с търпение, достатъчно голямо, за да заснема една сцена отново и отново, докато постигне точно това, което е имал предвид. Преди пет години беше смаял филмовата индустрия с една нискобюджетна продукция, която неочаквано има голям успех и стана безспорен хит на годината. Първият му филм получи Оскар и отвори пред създателя си всички врати, които дотогава биваха плътно затваряни пред лицето му. Сега Стийв Джерет разполагаше с ключовете за много врати и добре знаеше кой и кога да използва.

Той държеше ръцете на Рейвън и проникателно се взираше в лицето ѝ. Именно негово бе настояването Бренд Карстеърс да е автор на музиката за „Илюзии“ и беше одобрил избора на Рейвън Уилямс като негов сътрудник. „Илюзии“ щеше да е първият му мюзикъл и Стийв не възнамеряваше да допуска провали.

— Лорън е тук — каза той накрая. — Познаваш ли я лично?

— Не, ала бих искала.

— Ще ми се да добиеш истинска представа за нея. Имам копия на всичките ѝ филми и записи. Можеш да ги прегледаш, преди да започнеш работа върху музиката.

Рейвън се усмихна.

— Не мисля, че съм пропуснала дори и един от нейните филми, но ще ги изгледам отново. Тя е в центъра на цялото начинание.

Внезапно и неочаквано лицето му светна.

— Именно. А Джек Лед го познаваш, предполагам?

— Да, работили сме заедно. Не би могъл да се спреш на неподходящ за ролята на Джо.

— Накарал съм го да смъкне най-малко пет килограма — каза Джерет и посегна към наредените върху табли малки сандвичи. — В момента много му се ще да каже по мой адрес някои твърде неласкави неща.

— Ала вече е започвал да смъква въпросните пет килограма — отбеляза Рейвън.

Джерет се ухили.

— Грам по грам. Ходим в една съща гимнастическа зала. Непрекъснато му напомням, че Джо е мизерстващ писател, а не преял чревоугодник.

Рейвън се засмя. Гърлено, с приятен бълбукащ звук. Пъхна парченце сирене в устата си.

— Не знам за свръхтеглото, но си събрал забележителен екип. Чудно ми е как си успял да придумаш Лари Кийстън за хореографията. Той се оттегли преди пет години.

— С подкуп и упоритост — отвърна нехайно Джерет и хвърли поглед към мястото, където в кресло с перлен цвят удобно се беше разположил белокосият бивш танцьор със стегната фигура и представителен външен вид. — Уговарям го да се заеме с един откъс, истинско бижу. Засега важничи и демонстрира накърнено достойнство, ала си умира от желание отново да застане пред обектива.

— Ако успееш го склониш да направи само няколко стъпки пред камерата, си направил най-големия удар на десетилетието — изтъкна Рейвън.

„И ще го направи, помисли си. Има подход.“

— Той е голям твой почитател — заяви Джерет и видя удивеното ѝ изражение.

— Мой почитател? — ококори тя очи. — Шегуваш се.

— Ни най-малко. Иска да се запознае с теб.

Рейвън се вторачи в него, сетне отново измести поглед към Лари Кийстън. Колко пъти като дете беше гледала филмите му по стари черно-бели телевизори с мъгляв образ в тесни, неудобни стаички, докато чакаше майка си да се върне.

— Не е нужно да ме молиш два пъти — рече и хвана Джерет под ръка.

Времето потече бързо, щом взе да ѝ става забавно и интересно. Дълго разговаря с Лари Кийстън и откри, че нейният момичешки идол бе духовит и остроумен. Вмъкваше цветисти фрази, поднесени с неговото изтънчено бостънско произношение. След това тя размени няколко приказки и с Джек Лед, но ѝ предстоеше още да се запознае с

Лорън Чейс. В този момент забеляза Уейн, който кротко пиеше в един ъгъл. Отправи се нататък.

— Сам-самичък? — попита и застана до него.

— Наблюдавам народа, скъпа моя — отвърна той, отпивайки по малко от уискито със сода. — Да се чудиш как интелигентни хора държат да се обличат толкова неподходящо. Виж Лела Маринг — посочи с глава към извисяваща се брюнетка в тясна и много къса розова рокля. — Представа нямам защо една жена би се появила в подобно парцалче на обществено място.

Рейвън потисна напушилия я смях.

— Има много хубави крака.

— Да, с всичките им сто и петдесет сантиметра — Уейн отмести гледната си точка. — А ето я и Маршъл Питърс, която се опитва да въведе нова модна тенденция. Червена коса и червена коприна.

Рейвън проследи погледа му и този път се разсмя.

— Не всеки притежава твоя изискан вкус, Уейн.

— Безспорно — съгласи се той с готовност и извади една от своите вносни цигари. — Ала поне някакъв вкус.

— Харесва ми как си издокарал последното си протеже — отбеляза Рейвън и кимна към тъничката манекенка, която разговаряше с нашумелия напоследък водещ на телевизионна игра. Момичето беше облечено в ефирна като паяжина черна дантела с изящни златисти орнаменти. — Мога да се закълна, Уейн, че не е на повече от осемнадесет. За какво намираш да си говориш с нея?

Той ѝ отправи типичния си язвително ироничен поглед.

— На интересна ли се правиш, скъпа?

Тя се усмихна кисело.

— Без да искам.

Уейн я потупа по бузата и пак надигна чашата.

— Виждам, че Джули е довела новото си завоевание — мургав, скулест латино тип.

— Обувки — отвърна мъгляво Рейвън и обходи с поглед наоколо.

Очите ѝ невярващо се спряха върху нещо, което би хвърлило в ужас Уейн — момиче, обуто в прилепнали по тялото ѝ кожени панталони, с отрупан от блестящи пайети потник и очила с формата на сърца върху обилно почернените ѝ с тъмни сенки очи. Рейвън тъкмо

понечи да я посочи на Уейн, когато забеляза Брендън в отсрещния край на салона и от изненада трепна неволно.

Той я гледаше. Разбра, че я бе наблюдавал известно време, преди тя да го види. Точно на такъв прием се бяха срещнали за първи път, сред шум, смях и музика около тях. И тогава очите им ненадейно се бяха спрели един на друг.

За Рейвън бе първата ѝ поява на холивудска сбирка. Присъстваха личности, които познаваше само като гласове от радиото или лица от екрана. Беше зашеметена и напълно объркана. Освен това дойде сама, което в случая се оказа грешка. Още не се бе научила как да се изплъзва и отбягва безцеремонни натрапници.

Добре помнеше, че един актьор я бе обсадил в ъгъла, макар вече да бе забравила името и физиономията му. Нямахше нужния опит да се справи с него и той бавно и настъпателно я притискаше към стената, когато погледът ѝ попадна на Брендън. Спомни си как той тогава също я наблюдаваше. Някак лениво, с полуусмивка върху устните. Навярно бе видял отчаянието в очите ѝ, защото изведнъж усмивката му стана широка и лъчезарна и Брендън започна да си пробива на зигзаг път през тълпата към нейния ъгъл. С неподобна самоувереност застана между актьора и Рейвън и я прегърна свойски през раменете.

— Липсвах ли ти? — беше попитал и я бе целунал, преди тя да бе отвърнала нещо. — Отвън има едни хора, които искат да се запознаят с теб — после отправи извинителен поглед към актьора. — Прощавайте.

И без повече думи я изтика през навалицата към терасата. Рейвън още помнеше аромата на цъфналите портокалови дръвчета, който долиташе от близката овощна градина, и сребърните пръски на лунната светлина върху плочника.

Естествено, тя го беше познала и в първия момент ужасно се смути. Но докато излязат навън и останат сами в мрака, бе успяла да си възвърне самообладанието. Прокара ръка през косата си и му се усмихна.

— Благодаря.

— Моля — тогава за първи път той я изгледа изпитателно по характерния си прям и невъзмутим начин. Рейвън и сега изпита онова усещане за внимателно и нежно проникване в душата ѝ. — Не сте каквато очаквах — каза ѝ.

— Така ли? — тя не знаеше как точно да приеме думите му.

— Да — усмихна се насреща ѝ. — Искате ли да идем да пием кафе?

— Може.

Съгласието се изплъзна от устните ѝ, без да бе имала време да помисли.

— Хубаво. Да вървим.

Брендън протегна ръка. След кратко колебание Рейвън сложи своята в дланта му. Просто ей така.

— Рейвън... Рейвън!

Рязко бе върната към настоящия момент от гласа на Уейн и ръката му върху рамото ѝ.

— Да... Моля? — вдигна тя невиждащ поглед.

— Мислите ти изцяло са изписани на лицето — промърмори той тихо. — Не особено мъдра постъпка при наличието на такава любопитна публика — взе нова чаша шампанско от подноса и ѝ я подаде. — Изпий това.

Рейвън пое чашата, доволна, че имаше с какво да заеме ръцете си.

— Просто си мислех нещо — отвърна уклончиво, ала видя ироничния му поглед и изпуфтя с раздражение.

— Както се очертава — реши да пробва друга тактика, — ще работим върху едно и също нещо, в края на краищата.

— В любимата му стара къща? — изкриви устни Уейн.

Тя го изгледа, без да мига.

— Ние сме професионалисти — заяви. Знаеше, че и на двамата им бе ясно за кого ставаше дума.

— А също и приятели? — протегна той ръка и я и докосна по бузата.

Рейвън наклони глава.

— Какво лошо? Аз съм дружелюбен човек.

— Хм — Уейн хвърли поглед над рамото ѝ. Към тях приближаваше Брендън. — Поне умее да се облича — измърмори, одобрил неофициалния му, но с отлична кройка тъмносив костюм. — Ала сигурна ли си, че е нужно да ходите чак в Корнуол? Защо не опитате Саусалито?

Тя се засмя.

— Има ли нещо, което да не ти е известно?

— Искрено се надявам да няма. Здравей, Брендън, драго ми е да те видя отново.

Рейвън се обърна. Усмихна се непринудено. Вълнението от събудените спомени беше преминало.

— Здравей, Брендън.

— Рейвън — очите му сякаш я приковаваха. — Не се познавате с Лорън Чейс, нали?

Тя с усилие отмести очи от неговите.

— Не — усмихна се и погледна стоящата до Брендън жена.

Лорън Чейс беше невисока и стройна, с грива тъмнокастенияви коси и морскозелени очи. Имаше нещо неземно в нея, усещане за безплътен дух. Може би заради бледата, почти прозрачна кожа и начина, по който пристъпяше така, сякаш не докосваше с крака земята. Имаше волева уста, свита в тъглчетата, и дълга грациозна шия, украсена от златна верижка. Рейвън знаеше, че отдавна бе прехвърлила тридесетте. Това си и личеше. Но тази жена явно не разчиташе единствено на свежата младост.

Беше се омъжвала два пъти. Първият развод се превърна в шумна афера, порядъчно раздухана от жълтата преса. Вторият ѝ брак траеше вече седем години и имаше като резултат две деца. За сегашния ѝ личен живот Рейвън не помнеше да се е писало много. Очевидно Лорън Чейс се бе научила да го брани от чужди погледи.

— Бренд ми каза, че възнамерявате да вложите цялото си сърце в музиката — тембърът на гласа ѝ беше плътен и хубав.

— Отговорността е голяма — хвърли Рейвън бърз поглед към Брендън. — Той обикновено намира текстовете ми за прекалено сантиментални. Аз пък често смятам неговите за твърде злъчни.

— Чудесно — усмихна се Лорън. — В такъв случай няма опасност да се получи нещо постно. Стийв ми е дал право на последна дума.

Рейвън повдигна вежда. Не бе съвсем сигурна дали това бе заплаха, или мимоходна забележка.

— В такъв случай ще трябва навярно да ви държим в течение за работата — отвърна сговорчиво.

— По пощата и по телефона — каза Лорън и отправи поглед към Брендън. — Доколкото предприемате почти околосветско пътешествие

за целта.

— Творческо своенравие — вметна нехайно Брендън.

— Той безспорно го притежава — увери я Рейвън.

— Вие, предполагам, по-добре знаете — сви рамене събеседничката ѝ. После ненадейно я прикова с остър прям поглед. — Искам много от тази партитура. Това е нещо, което дълго съм чакала.

Прозвуча едновременно като заповед и закана. Рейвън посрещна погледа ѝ с бавно кимване. Лорън Чейс несъмнено е идеалната Теса, помисли си.

— Ще го получите.

Лорън докосна замислено с език горната си устна, накрая пак се усмихна.

— Искрено се надявам — каза, после се обърна към Уейн и го хвана под ръка. — Е, защо не ме почерпиш едно питие и не ми разкажеш за невероятните костюми, които смяташ да направиш за мен?

Рейвън ги наблюдаваше, докато се отдалечаваха.

— Това е жена — каза, като въртеше чашата в ръцете си, — която знае какво иска.

— А то е Оскар — подхвърли Брендън и Рейвън отново върна погледа си върху него. — Ако си спомняш, тя беше три пъти номинирана и трите пъти я изместиха. Решила е повече да не го допуска — той се усмихна и залюля висящия аметист върху обичата на Рейвън. — Не ти ли се ще и ти да прибереш един?

— Странно, не ми хрумна, че бихме могли — тя остави мисълта ѝ да се порее в тази посока, след туй слезе отново на земята. — Звучи хубаво, ала по-добре първо да свършим работата, а после да съчиняваме речта си по приемане на наградата.

— Как вървят репетициите?

— Добре. Много добре — Рейвън отпи разсеяно от шампанското. — Оркестърът е железен. Ти скоро тръгваш за Вегас, нали?

— Да. Сама ли дойде?

Тя го изгледа озадачено.

— Тук ли имаш предвид? Ами, да. Закъснях, защото съвсем бях забравила, но Джули ми оставила бележка. Запозна ли те вече с Лоренцо?

— Не, не са ни са пресичали пътищата тази вечер — Рейвън започна да търси с очи Джули сред тълпата, ала Брендън я хвана за брадичката и извъртя главата ѝ така, че я принуди отново да го погледне. — Ще позволиш ли да те изпратя до вкъщи?

От сепнато изражението ѝ се промени в изненадано, сетне стана напрегнато предпазливо.

— Имам си кола, Брендън.

— Това не е отговор.

Тя почувства, че почвата се разклаща под краката ѝ.

— Идеята не е добра — опита се да бъде твърда.

— Тъй ли?

Рейвън долови иронията. Той се наведе и я целуна. Беше леко докосване — закачка, обещание или предизвикателство?

— Може и да си права — каза и пак разклати обичата ѝ. — Ще се видим след няколко седмици — добави с дружелюбна усмивка, после се обърна и се сля с навалищата.

Тя остана загледана след него, без напълно да съзнава, че облизва с език устните си там, където още чувстваше вкуса му.

ШЕСТА ГЛАВА

В театъра беше полутъмно и тихо. Звукът от стъпките ѝ кънтеше, усилян от великолепната акустика. Съвсем скоро тишината щеше да бъде нарушена от сценичните работници, осветителите, техническите помощници — всички тези хора зад кулисите, които вплитат в неотделимото цяло съществените, но едва забележими детайли на едно шоу. Залата щеше да се изпълни с гласове и подвиквания, примесени със звуци, издавани от метал или дърво. Тези звуци щяха да отекват кухо, също като стъпките ѝ. Ала за Рейвън те бяха от значение, обичаше ги и винаги им се радваше.

Тишината обаче също ѝ харесваше и често се озоваваше сама в празните зали, много преди да бе нужно присъствието ѝ за репетиция, часове преди горещите почитатели да се наредят на опашка пред входа. Тогава се появяваха и репортерите с техните вечни и неизменни въпроси. А Рейвън в момента съвсем не бе настроена дружелюбно към пресата. Вече бе видяла пет-шест истории за себе си и Брендън — предположения и догадки относно предстоящата им съвместна работа и подновени клюки за бившата им връзка. На бял свят отново бяха извадени и публикувани стари снимки. Отново се задаваха старите въпроси. Всеки път беше като човъркане на една и съща рана.

Два пъти седмично тя телефонираше в клиниката „Фийлдмор“ и провеждаше почти един и същ разговор с Картър. Два пъти седмично той прехвърляше обаждането в стаята на майка ѝ. Макар да знаеше, че бе глупаво, Рейвън започна отново да вярва на всичките обещания, на съзливите клетви. Започна да се надява. Ако не бяха задълженията, свързани с турнето, които да ѝ запълват изцяло времето и да я изтощават от умора, тя навярно не би издържала психически. Не за първи път през живота си благославяше своя късмет и глас.

Качи се на сцената и се обърна към въображаемата публика. Редовете сякаш се отдръпнаха назад като морски отлив. Но Рейвън умееше да плава, владееше навигацията още от онзи първи миг на първия ѝ концерт. Наистина бе родена за сцената, така както гласът ѝ

беше естествен и неподправен. Колебанието и несигурността, които изпитваше в момента, нямаха нищо общо нито с жената, нито с певицата. Песента се рееше в ума ѝ, ала тя се бавеше и още размишляваше дали да я пусне на воля. Предугаждаше, че спомените могат да бъдат опасни. Но в същото време имаше нужда да докаже нещо на себе си, тъй че запя. Гласът ѝ се извиси и понесе, запълни далечните ъгли на залата. Единствен акомпанимент му беше нейното въображение.

*„Сред облаци и дъжд
ти дойде при мен,
слънцето огря ни изведнъж
в този мрачен ден
сред облаци и дъжд.“*

Прекалено сантиментално? Не смяташе така навремето, когато думите се раждаха. Сега пееше нещо, което не бе пяла от години. Две минути и четиридесет и три секунди, които ги бяха свързали тях двамата с Брендън. Щом я чуеше по радиото, веднага го спираше и никога, макар многократно да я бяха молили, не я включи в свой албум или концерт. Сега я пееше като своеобразна проверка, спомнила си леещото се, почти болезнено съзвучие на нейните ниски тонове и чистия, прохладно ясен тембър на Брендън. Рейвън трябваше да знае, че бе в състояние да се изправи лице в лице със спомена за съвместната им работа, щом точно това ѝ предстоеше в близко бъдеще. Турнето беше по средата си. Дотогава оставаха само още две седмици.

Болката не се оказа такава, каквато се боеше, че ще бъде. Не я почувства като силна плесница през лицето. Беше по-скоро една топла тръпка, почти приятна, някак си чувствена. Спомни си последния път, когато се намираще в обятията на Брендън в притихналата кола сред възвишенията на Ел Ей.

— Никога не съм те чувал да пееш това.

Хваната изневиделица, тя се извърна стреснато.

— Ох, Марк! — възкликна и въздъхна шумно. — Уплаши ме до смърт. Не предполагах, че тук има някой.

— Не исках да те прекъсвам. Слушал съм само записите, които сте направили с Карстеърс — той излезе от тъмното. На рамото му висеше китара. Типично за него. Рядко го бе виждала без инструмент в ръцете или оставен някъде наблизо. — Винаги съм смятал, че е жалко, дето не го изпълняваш вече. Едно от най-добрите ти неща е. Мисля, че просто не си искала да го пееш с някой друг.

Рейвън го изгледа истински изненадана. Разбира се, това бе основната причина. До този момент сама не го бе съзнавала.

— Да, навярно е така — тя се усмихна. — Да репетираш ли дойде?

— Позвъних в стаята ти. Джули ми каза, че най-вероятно си тук.

Марк се качи на сцената и понеже нямаше столове, седна на пода. Рейвън се настани до него. Кръстоса краката си, обути в тъмносиви панталони, и остави косата си да пада свободно върху раменете на топазеносиния пуловер от ангорска вълна. С Марк се чувстваше спокойно и непринудено, готова да побъбрят или поимпровизират заедно.

Той подхвана някакво бързо и сложно парче, а тя му се усмихна сърдечно.

— Радвам се, че намина. Понякога ми е нужно да добия усещане за залата преди изпълнението. Защото по това време на пътуването вече съм като замаяна и всичко ми е напълно объркано — Рейвън притвори очи и отметна назад глава. — Къде сме сега, в Канзас Сити? Божичко, как не ми се качва пак на самолет. Люш насам, люш натам. Винаги е така, по средата на турнето нещо ме прихваща. След някой и друг ден ще ми мине.

Марк я остави да си приказва, докато той подрънкваше на китарата. Гледаше дланите ѝ, сложени върху коленете. Бяха много тесни и, макар със златистобронзов загар, си оставаха изящни, а под кожата личаха тънки сини венички. Ноктите не бяха дълги, ала добре оформени и лакирани в бледорозово. Не носеше пръстени. Понеже ръцете ѝ лежаха неподвижно, знаеше, че тя бе спокойна. Нервността, която усети у нея, когато я заговори в началото, беше преминала.

— Мисля, че върви добре — продължи Рейвън. — Посрещат ни възторжено и оркестърът е жесток, въпреки че се лишихме от Кели. Новият басист също е добър, не смяташ ли?

— Разбира си от занаята — отвърна лаконично Марк.

Тя се пресегна и го оскуба лекичко за брадата.

— Ти също — каза. — Дай и аз да опитам.

Той покорно изхлузи ремъка през главата си и ѝ подаде китарата. Рейвън свиреше достатъчно сносно, над средното ниво, макар да изтърпяваше немалко шегички от музикантите в трупата, щом решаваше да се пробва. Тя периодично ги заплашваше, че ще вземе да включи неумелата си свирня в шоуто.

Обичаше звученето на шестте струни. То я успокояваше. Имаше нещо уютно, нещо интимно в това, да държи инструмента близо до себе си, да усеща вибрациите му. След като два пъти изсвири една и съща грешна нота, Рейвън въздъхна, после сбърчи нос срещу ухилената физиономия на Марк.

— Не съм се упражнявала — заяви и му връчи обратно неговия „Гибсън“.

— Това те оправдава.

— Може би е разстроена.

Той пробяга с пръсти по грифа.

— Не е.

— Би трябвало да излъжеш от вежливост — тя се размърда, постави стъпалата на пода и обхвана с ръце коленете си. — Добре, че си музикант. Не ставаш за политик.

— Не, прекалено много се пътува — отвърна той и отново задвижи пръсти по струните.

Хареса му смеха ѝ, проехтял в празната зала.

— Че как, човек може наистина да се побърка от това лашкане от град на град, ден след ден. Затова пък музиката е толкова уседнало занятие.

— Уседнало като каубойски задник върху дърта кранта.

— Цар си на сравненията — забеляза Рейвън, вперила очи в ловките му пръсти. — Обичам да гледам как свириш. Правиш го толкова леко, без всякакво усилие. Когато Брендън ме учеше за първи път, аз... — тя млъкна и не довърши. Марк вдигна поглед, но пръстите му не спряха да се движат по грифа. — Аз... Беше трудно — продължи Рейвън, като се чудеше какво я бе накарало да подхване тази тема, — защото той е левичар и, естествено, китарата му също. Купи една специално за мен, ала докато го наблюдавах, всичко ми изглеждаше наопаки — тя се засмя, развеселена от спомена. Вдигна разсеяно ръка

и се заигра с обичата си. — Сигурно затова свиря така. Винаги трябва всичко да обръщам в главата си, преди да стигне до пръстите ми.

Рейвън замълча, а Марк продължи да свири. Усещаше се някакво спокойствие и близост между тях двамата, седнали в огромната празна зала. Тя започна да припява тихо, все едно си бяха вкъщи, настанили се удобно върху килима, обкръжени от уютна домашна обстановка.

Вярно, че турнето я беше изморило и поизчерпало чувствата ѝ. Ала нежната музика сега ѝ създаваше едно приповдигнато усещане, макар и различно от това, което публиката довчера щеше да възвиси до неимоверност. Това не бе бързото и главозамайващо издигане, което я зареждаше със сили и издръжливост, докато бе на сцената и в обсега на прожекторите. То беше като една подкрепяща ръка, като хубав нощен сън или любима домашна гозба.

Щом мелодията свърши, тя се усмихна и повтори:

— Радвам се, че дойде.

Той я погледна и за първи път пръстите му замръзнаха върху струните.

— От колко време сме заедно, Рейвън?

Тя се замисли.

— Четири... Четири години и половина.

— Ще станат пет сега през лятото — поправи я Марк. — Беше през август и ти репетираше за второто си турне. Носеше широки бели панталони и тениска с изрисувана дъга върху нея. Беше боса, а погледът ти като на загубено дете. Карстеърс тъкмо бе заминал за Англия месец преди това.

Рейвън го зяпна. Никога не бе чувала такава дълга реч от устата му.

— Странно, че помниш в какво съм била облечена. Не е било особено впечатляващо.

— Помня, защото на мига се влюбих в теб.

— О, Марк... — тя потърси какво да каже, но не намери думи. Вместо това се пресегна и хвана ръката му. Знаеше, че той има предвид точно това, което казва.

— Един-два пъти за малко не те помолих да заживееш с мен.

Рейвън си пое дълбоко дъх.

— Защо не го направи?

— Понеже ти щеше да се почувстваш неловко да ми откажеш, а аз — да го чуя.

Марк остави китарата в скута си, наведе се напред и я целуна.

— Не знаех — промълви тя и притисна с длани лицето си. — А би трябвало. Извинявай.

— Ти така и не го прогони от ума си, Рейвън. Дяволски потискащо е да си съперник на един спомен — той стисна за миг ръцете ѝ, после ги пусна. — Ала в същото време е безопасно. Бях наясно, че никога няма да се обвържеш с мен, тъй че и аз можех да си остана свободен — Марк сви мускулестите си рамене. — Струва ми се, винаги ме е плашело у теб това, че си жена, която би накарала един мъж да ти даде всичко. Защото не молиш за нищо.

Тя свъси вежди.

— Такава ли съм?

— Ти имаш нужда от някой, който може да ти противостои. Аз нямаше да съм способен. Никога не бих могъл да ти откажа или да ти кресна, или пък да те любя лудо. Животът не струва нищо без тези неща и щяхме да свършим с взаимни обиди и огорчение.

Рейвън наклони на една страна глава и го изгледа продължително.

— Защо ми казваш всичко това сега?

— Защото разбрах, докато те слушах как пееш, че винаги ще те обичам, но никога няма те имам. В противен случай бих изгубил нещо много ценно — Марк се протегна и я погали по косата. — Една илюзия, която сгрява в студените нощи и те кара да се чувстваш отново млад, когато остарееш. Понякога неосъществените неща могат да бъдат безценни.

Тя не знаеше да се смее ли, да плаче ли.

— Не съм ли станала причина да страдаш?

— Не — отвърна той просто и Рейвън разбра, че казва истината.

— Накара ме да се чувствам хубаво. А аз притесних ли те?

— Не — тя му се усмихна. — Накара ме да се чувствам хубаво.

Марк се засмя, после стана и ѝ протегна ръка.

— Да идем да пием кафе.

Брендън се преобличаше в гримьорната. Минаваше два след полунощ, ала той се чувстваше бодър, все още зареден с енергия от тазвечерното шоу. Реши да излезе в града и да я изразходва на масата за „блекджек“. Можеше да подбере Еди със себе си или някое от другите момчета в трупата и да покръстосват казината.

Щеше да има и жени. Знаеше, че цяла тълпа го причаква на излизане от гримьорната — единственото място, където беше в уединение. Можеше да си хване някоя. Но не искаше жена. Искаше да пийне, да поиграе малко карти, изобщо нещо, което да поуталожки обхваналата го превъзбуда.

Обу джинсите си и посегна за ризата. Огледалото отрази полуголото му тяло. Беше стегнато и стройно и щеше да изглежда слабо, ако не бяха изненадващо мускулестите ръце и плещи. Като момче често му се налагаше да ги използва по лондонските улици. Винаги се бе чудил дали уроците по пиано, за които настояваше майка му, бяха го спасили да стане поредната жертва на улицата. Музиката му беше разкрила нещо голямо. Не можеше нито да ѝ се насити, нито да каже, че знае всичко. Беше като храна за умиращ от глад.

На петнадесет години Бренд сформира своя група. Беше упорит и самонадеян и си завоюва територии в малките евтини кръчми. Дори още тогава не липсваха жени, не момичета, а жени, привлечани от младежкия му сексапил и наперена самоувереност. Ала те бяха само част от приключението. Той не се предаде, макар да изкарваше твърде малко в просмуканите с миризма на бира дупки. Постепенно успя да си пробие път и създаде име. Защото както неговата музика, така и личността му бяха силни.

Това, разбира се, отне време. Беше навършил двадесет, когато направи първия си албум. С който обаче не постигна нищо. Той не го отведе по-нагоре. Тогава проумя, че се бе провалил заради лошото качество на записа и собственото си непукистко отношение. Не се поколеба да се върне малко назад — намери умел мениджър, работи усилено върху аранжиментите и си уреди нов запис.

Две години по-късно беше купил на семейството си къща в околностите на Лондон, пратил по-малкия си брат да учи в университет, а сам се отправи на първото си турне в Америка.

Сега, на тридесет години, нерядко му минаваше мисълта, че така и не се бе спирал на едно място, не бе преставал да обикаля.

Половината от живота си бе отдал на кариерата и нейните изисквания. Беше се уморил да скита. Усещаше, че му бе нужно да фокусира живота си, да създаде някакво ядро, около което да са съсредоточени нещата. Даваше си сметка, че не би могъл да зарече музиката, но тя сама по себе си вече не му стигаше. Приятели и роднини също не бяха достатъчно, нито парите или аплодисментите.

Знаеше какво иска. Разбра го преди пет години, ала тогава не се чувстваше тъй самоуверен, както когато беше петнадесетгодишен хлапак, който си проправяше път през задната врата на треторазредни нощни заведения. Заможна тълпа току-що бе платила по тридесет долара на глава, за да го чуе, и той знаеше, че може да си позволи всичко спечелено от концертите през тези две седмици да профука до последния грош с едно хвърляне на заровете. Дори му се искаше да го стори, не можеше да си намери място през последните дни, гонеше го безразсъдство, не го оставяше на мира онази трескава възбуда, която го обхвана, когато изпрати Рейвън след вечерята до вкъщи. После я видя само още веднъж — на приема у Стийв Джерет. Почти веднага след това отлетя за Лас Вегас.

В момента отново бе обзет от същото — възбуда, напрежение, гняв и желание. Не за първи път се питаше дали тази безумна страст ще го напусне, ако я притежава поне веднъж, само веднъж. Знаеше, че не бе така, но имаше моменти, когато му щеше да е вярно.

С бързи, нетърпеливи движения напъха ризата си в джинсите. Излезе от гримьорната и тръгна да си търси компания.

Седя час на масата за „блекджек“. Ту губеше, ту беше в картите. А смяташе, че глъчката, ярките светлини, тръпката от хазарта бе това, което му се искаше. До него седеше ослепителна жена с огромен диамант върху пръста си и сапфири на шията. Тя пиеше и губеше с еднакъв стабилен ритъм. Отсреща на масата имаше млада двойка, която Брендън определи като младоженци. Златната халка върху пръста на момичето беше бляскаво нова и неподлагана на изпитания. Двамата бяха захласнати от спечеленото, възлизащо наоколо тридесетина долара. Имаше нещо затрогващо в тяхната радост и нежните погледи, които си разменяха. Наоколо се разнасяше непрекъснатото потракване на жетоните.

Брендън се чувстваше все тъй напрегнат, както преди час в гримьорната, и продължаваше да не го свърта на едно място. До лакътя

му стоеше полупълна чаша уиски, ала той така и не посегна повече към нея. Не му се оставаше в казиното. Усети, че неимоверно завижда на мъжа с жената до него и с техните тридесет долара.

Тъмният, потънал в тишина апартамент, където се прибра, беше в рязък контраст с току-що напуснатия ярък свят. Брендън се отправи към спалнята, без да си дава труд да запали лампата. Извади цигара и седна на леглото. Кибритената клечка изсъска и освети за кратко лицето му. Той седеше неподвижно, но вътре в него всичко бушуваше. Накрая запали малката нощна лампа и вдигна телефона.

Рейвън спеше дълбоко, ала извънпяването я хвърли в паника още без да се бе събудила напълно. Сърцето ѝ заби в гърлото, преди мъглата на съня да се е разсеяла. Беше израснала с дрънченето на телефона посред нощите. Забравила къде се намира, посегна опипом към слушалката със страх и предчувствие за нещо ужасно.

— Да... Ало?

— Рейвън, зная, че те събуждам. Извинявай.

Тя се помъчи да проясни ума си.

— Брендън? Случило ли се е нещо? Добре ли си?

— Добре съм, само дето съм невъобразимо нахален.

Рейвън си отдъхна, отпусна се отново върху възглавницата и се помъчи да дойде на себе си.

— Във Вегас си, нали?

Сумракът навън ѝ подсказа, че бе призори. При него времето беше с два часа назад. Или три? За нищо на света не бе в състояние да си спомни в кой часови пояс се намираше тя самата.

— Да, през следващата седмица също.

— Как вървят концертите?

Брендън дръпна от цигарата. Колко типично за нея, помисли си, да не пита защо, по дяволите, ѝ се обажда посред нощ. Най-естествено приемаше, че той просто изпитваше нужда да поговори. Как му се искаше да може да я докосне.

— По-добре от късмета ми на игралната маса.

Рейвън се усмихна, приятно унесена. Връзката бе чиста и ясна, не звучеше като от стотици километри разстояние.

— Пак ли „блекджек“?

— Отличавам се с постоянство — измърмори Брендън. — Как е в Канзас?

— Къде? — той се засмя и това ѝ достави удоволствие. — Публиката тук е фантастична — отговори на въпроса му тя, като се върна мислено към шоуто. — И навсякъде досега. Това е единственото, което може да накара човек да се впуска в подобни турнета. Ще успееш ли да бъдеш в Ню Йорк по време на концерта ми там? Ще ми се да видиш какво правим.

— Ще бъда — Брендън се отпусна по гръб на леглото. Разкъсващото го напрежение взе да намалява. — Корнуол започва да ми изглежда все по-привлекателен.

— Звучиш ми изнемощял.

— Не бях. Но в момента съм. Рейвън...

Тя почака, ала той мълчеше.

— Да?

— Липсваш ми. Имах нужда да чуя гласа ти. Каж ми, как е сега при теб, какво виждаш точно в момента.

— На зазоряване е — отвърна Рейвън. — Едва се разсъмва. Оттук не виждам друго, освен небето. По-скоро е мораво, отколкото сиво и някак призрачно просветлява — тя се усмихна. Отдавна не бе наблюдавала зараждането на деня. — Наистина е прекрасно, Брендън. Бях забравила.

— Ще можеш ли пак да заспиш? — той затвори очи, умората бе взела връх.

— Да, но предпочитам да се разходя, макар да не вярвам Джули да се зарадва особено, ако я помоля да дойде с мен.

Брендън изхлузи обувките си с крака.

— Лягай да спиш, а някоя сутрин ще се разходим край скалите в Корнуол. Не трябваше да те будя.

— Напротив, радвам се, че го направи — Рейвън долови промяната. Гласът му, който беше напрегнат и тревожен, сега натежа. — Почини си, Брендън. Ще те очаквам в Ню Йорк.

— Добре. Лека нощ, Рейвън.

Той заспа, едва ли не преди да затвори слушалката. На хиляда и петстотин километра от него, с буза върху възглавницата, Рейвън съзерцаваше настъпването на утрото.

СЕДМА ГЛАВА

Рейвън се мъчеше да стои кротко, докато ѝ правеха прическата. Гримьорната беше претъпкана с цветя — пристигаха непрестанно от два часа насам. Също и с хора. Дребничък слаб мъж с живи черни очи дооправяше ружа върху лицето ѝ. Зад нея, ругаейки от време на време на френски, стоеше намръщена жена, чиито чевръсти пръсти се занимаваха с косата ѝ. Уейн също беше там, пристигнал в Ню Йорк по своя работа. Беше казал на Рейвън, че ще дойде да види моделите си в действие, и в момента бе погълнат от разговор с нейния гардеробиер. Джули тъкмо отваряше вратата за поредната пратка цветя.

— Събран ли е целият ми багаж? Знаеш ли, трябваше да кажа на Брендън да ми отпусне още един ден в града за ходене по магазините. Сигурно има десетки неща, които са ми нужни.

Рейвън се обърна на стола и чу последвалата рязка реплика на френски, след като полузакрепената ѝ коса се изплъзна от ръцете на жената.

— Извинявай, Мари. Джули, взех ли си палто? Може да ми потрябва.

Тя извади картичката от пристигналия букет. Видя, че бе от известен телевизионен продуцент, с когото бяха работили върху специалното предаване за нея.

— От Макс са... Днес ще има парти. Защо не отидеш? — подаде визитката на Джули и остави придирчивия дребен гримьор да доизкусури линията на устните ѝ.

— Да, имаш палто, онова велуреното, подходящо е за ранна пролет. И няколко пуловера — добави разсеяно Джули, като отмяташе нещо в бележника си. — Може и да ида.

— Не мога да повярвам, че е последният концерт. Беше хубаво турне, нали Джули? — Рейвън извърна глава и бе възнаградена със сърдито оскубване.

— Не помня да си получавала по-добър прием и да си заслужила по-голямо...

— „И всички се радваме, че му се вижда краят“ — довърши вместо нея Рейвън.

— Ще спя непробудно цяла седмица — Джули намери място на цветята, после отново взе да преглежда списъка. — Не всеки притежава своят непресъхващ поток от енергия.

— Обичам да пея в Ню Йорк! — възкликна Рейвън и размаха крака във въздуха за пълно отчаяние на фризьорката.

— Стойте мирно!

— Мари, ако постоя мирно още малко, ще експлодирам — тя се усмихна на гримьора, който продължаваше да се занимава с лицето ѝ. — Винаги знаеш какво трябва да се направи — каза му. — Изглежда идеално, чувствам се красива!

Разпознала симптома, Джули започна да изтиква хората от стаята. Накрая останаха само тя и Уейн. Значително утихна. Само през стените долиташе глухото бучене от изпълнението на състава, който подгръваше публиката в първата част на шоуто.

— Толкова ще се радвам да си получа обратно своя образ и своята коса — въздъхна Рейвън и се отпусна полуизлегната на стола. — Само да бяхте видели с какво ме накара да си намажа лицето тази сутрин.

— С какво? — попита разсеяно Уейн, докато пригладваше подгъва на един от костюмите.

— Някаква зелена гадост — отвърна тя и потръпна.

Той се разсмя.

— Какво ще правим ние с теб, когато тази тук отпраши към торите галилейски? — обърна се към Джули.

— Аз лично ще кръстосвам гръцките острови, за да се съвзема — отвърна Джули и разтърка несъзнателно врата си. — Вече резервирах място за девети. Тези турнета са убийствени.

— Чуйте я, моля ви се! — изпръхтя Рейвън и се взря критично в отражението си в огледалото. — Кой друг, ако не тя размахва тук камшика цял месец? Определено ме е направил екзотична, не мислите ли? — сбърчи нос и развали целия ефект.

— Обличай се! — изкомандва Джули.

— Виждаш ли? Само заповеди — Рейвън покорно се изправи.

— Ето — Уейн свали от закачалката рокля в червено и сребристо. — Понеже натирих твоя човек, аз ще съм ти прислуга.

— О, чудесно, благодаря — Рейвън свали халата и намъкна роклята. — Знаеш ли, Уейн — обърна се да ѝ закопчае ципа, — оказа се прав за черния костюм. Намери невероятен отзвук. Така и не разбрах след онова изпълнение дали аплодираха мен, или него.

— Някога да съм те подвеждал? — пооправи той една дипла на роклята.

— Не си — тя извърна глава и му се усмихна през рамо. — Никога. Ще ти е мъчно ли за мен?

— До побъркване — Уейн я целуна по ухото.

На вратата се почука късо и делово.

— Десет минути, госпожице Уилямс.

Рейвън си пое дълбоко дъх.

— Ще слезеш ли в залата?

— Не, ще остана тук с Джули.

— Хубаво, благодаря — отвърна Джули на въпросително вдигнатата му вежда. — Рейвън, дръж, да не забравиш тези ужасни дрънкулки — гледаше я как си слага обиците и добави: — Наистина, Уейн, направо тръпки ме побиват от тях, но удивително се връзват с роклята.

— Естествено.

Джули се засмя и поклати глава.

— Мъжкото самомнение не престава да ме смайва.

— Доколкото е неделима част от таланта — подметна той.

— Публиката тук е безпощадна! — през цялото време Рейвън говореше възбудено, гласът ѝ потрепваше от вълнение. — Плаши ме до смърт.

— Каза, струва ми се, че обичаш да пееш в Ню Йорк — Уейн извади цигара, предложи и на Джули.

— Така е, особено в края на турнето. Поддържа те във форма. Със сигурност ще разберат, ако не им давам всичко от себе си. Как изглеждам?

— Роклята е фантастична — отсъди Уейн. — Ставаш.

— Успокой ме, няма що.

— Хайде — подкани я Джули. — Ще изпуснеш реда си.

— Никога не си изпускам реда.

Рейвън още се суетеше с втората облица. Той каза, че ще дойде, помисли си. Защо го няма? Може да е объркал часа или да е попаднал

в задръстване. А може просто да е забравил, че ми обеща да е тук за шоуто.

Отново се разнесе отривисто почукване.

— Пет минути, госпожице Уилямс.

— Рейвън! — гласът на Джули прозвуча заплашително.

— Да, да, добре — тя се обърна и отпрати на двамата закачлива усмивка. — Щом свърши, ми кажете, че съм била изумителна, дори да не е вярно. Искам да приключа турнето с хубави чувства.

После се отпрати към вратата и забърза по коридора, където долитащите от сцената звуци вече не бяха приглушени. Музиката дънеше до дупка и стените се тресяха.

— Госпожице Уилямс, госпожице Уилямс! Рейвън!

Тя се обърна. След нея подтичваше сценичния уредник. Връчи ѝ една бяла роза.

— Току-що пристигна за вас.

Рейвън взе цветето и го поднесе към лицето си. Вдъхна дълбоко уханието. Не ѝ трябваше бележка или послание, за да знае, че бе от Брендън. За миг просто забрави къде се намира.

— Рейвън. Ще изпуснеш реда си — обади се плахо човекът.

Първата част от концерта бе свършила. Нейният оркестър бързо щеше да заеме място на затъмнената сцена.

— Няма.

Тя възнагради притеснения мъж с целувка, забравила за така грижливо нанесеното червило. Завъртя розата в ръце и я понесе със себе си. Когато стигна зад кулисите, вече я представяха.

Спокойно. Публиката е подгряна. Само не ѝ давай да се охлади. Започнаха да се чуват одобрителни викове. Тридесет секунди. Поеми си дъх. Оркестърът засвири туш за появяването ѝ и се смеси с аплодисментите. Едно, две, три!

Рейвън изтича на сцената и се гмурна в море от овации.

Приключилата първа част беше бърза и възпламеняваща, предназначена да поддържа приповдигнатото настроение на публиката и да я накара да иска още.

Рейвън приличаше на огнено кълбо със стотици цветни светлини, проблясващи около нея. Тя знаеше как умело да ги използва, да играе и танцува с тях, влагаше цялата си енергия в това, което всъщност бе правила всяка вечер през последните четири седмици.

Въодушевлението и неизчерпаемата ѝ жизненост не позволяваха изпълнението да изглежда заучено и рутинно. Рейвън изцяло се отдаваше на публиката, на музиката. Край нея всичко кипеше и пламтеше.

След четиридесет изтощителни минути следваше кратка инструментална пауза и когато се втурна зад сцената, ѝ оставаха по-малко от три минути, за да се преоблече. Сега беше в бяло — оскъдно блестящо горнище, обсипано с мъниста и комбинирано с тънки копринени шалвари.

Темпото щеше да е позабавено, с което да се даде възможност на зрителите да си поемат дъх. Следваха балади, чиято вълнуваща трепетност ѝ се удаваше най-добре. Осветлението намаля, стана меко и меланхолично.

Случи се в една от паузите между две песни, през която тя по традиция разговаряше с публиката. Някой в залата забеляза Брендън сред зрителите. Скоро мълвата се разнесе и докато Рейвън продължаваше, без да подозира за нарастващия смут, вълнението на тълпата доби звуков израз. Тя заслони очи, за да разбере откъде иде суматохата. Тогава го видя. По всичко личеше, че искат той да се качи на сцената.

Рейвън добре умееше да преценява настроенятията на публиката и знаеше колко бе важно да се съобразява с тях. Ако не поканеше Брендън на сцената, щеше да загуби благоразположението на зрителите. Те вече ѝ бяха отнели възможността за избор.

— Брендън — каза тя в микрофона. Гласът ѝ беше спокоен, ала се чуваше ясно. Не можеше да види очите му заради блясъка на прожекторите, но бе сигурна, че я гледа. — Ако се качиш тук горе и пееш — продължи със закачлива непринуденост, — може да ти върнем парите за билета.

Знаеше, че това щеше да предизвика усмивката му. Щом той се изправи и тръгна към сцената, последва възторжен взрив от викове и аплодисменти.

Беше облечен изцяло в черно — хубав, добре стоящ му панталон и пуловер с поло яка. Когато застана до нея, контрастът между двамата бе поразяващ. Сякаш нарочно предвиден. Усмихна и се и заговори тихо, извън обсега на микрофона:

— Извинявай, Рейвън, трябваше да ида зад кулисите, ала ми се искаше да те гледам от залата.

Тя наведе глава. Това, че той бе тук, че го виждаше, беше по-чудесно, отколкото си бе представяла.

— Ти си този, когото хванаха на работа. Какво искаш да изпълним?

Преди да ѝ отговори, искането дойде от тълпата. Веднъж хрумнало им, желанието бе скандирано отново и отново с нарастващ ентузиазъм.

— „Облаци и дъжд“!

Усмивката на Рейвън угасна.

Брендън хвана ръката ѝ и я повдигна заедно с розата.

— Помниш думите, нали?

— Оркестърът не я знае — започна тя.

— Аз я знам — обади се Макс, който ги наблюдаваше, и намести китарата си. Тълпата още викаше, когато той поде встъпителните акорди. — Ще се водим по вас.

Без да пуска ръката ѝ, Брендън взе в другата своя микрофон.

Рейвън знаеше как трябва да се изпълнява тази песен — лице в лице, очи в очи. Като нежна милувка, като ласка между влюбени. Публиката утихна. Съзвучието на гласовете им беше сложно и завладяващо, те се преплитаха и преливаха един в друг. Тя забрави за публиката, забрави за сцената, дори за петте години.

В пеенето им заедно имаше повече близост, отколкото бе допускала навремето по отношение на която и да било страна от тяхната връзка. Но тук не можеше да устои. Брендън пееше и сякаш ѝ казваше, че не съществува никоя друга, че никога не е имало друга, освен нея. Бе по-вълнуващо от целувка, по-възбуждащо от докосване.

Когато песента свърши, гласовете им увиснаха за миг, вплетени в едно. Той я прегърна и преди да я целуне по устните видя, че потрепват.

Все едно се намираха сами на необитаем остров, а не върху сцената, в светлината на прожекторите пред хиляди погледи. Рейвън не чуваше буйните аплодисменти, виковете, възторженото скандиране на имената им. Обви ръце около него, като държеше в едната микрофона, в другата розата. Светкавиците на фотоапаратите проблясваха като фойерверки, ала тя бе потънала в кадифена тъмнина. Загуби всяка

представа за времето. Устните ѝ може да бяха върху неговите часове, дни или само секунди.

Щом Брендън я отдръпна леко, Рейвън изпита по-остро чувство на загуба от когато и да било. Той зърна объркването в очите ѝ, смута и тлеещото желание. Усмихна се.

— Беше по-добра от всякога, Рейвън — каза и целуна ръката ѝ. — Само дете толкова държиш на онези сантиментални парчета.

Тя се поокопити и повдигна вежди.

— Не стига, че се старая да подкрепя западащата ти кариера, като ти позволявам да пееш заедно с мен, а ти ръсиш обиди.

Докато на няколко пъти се покланяха театрално, хванати за ръце, душевното ѝ равновесие полека-лека се възвърна.

— Сега да видим дали ще се справиш до края сама, скъпа. Аз направих каквото можах за теб. Достатъчно ги подгрях.

Брендън я целуна пак, но този път лекичко по бузата, после помахна на публиката и се отпрати зад кулисите.

Рейвън се усмихна след него и отново се обърна към залата.

— Жалко, че досега не го е правил, нали?

След два часа на сцената би трябвало да е като изцедена. Ала не беше. Излиза три пъти на бис и макар да викаха и настояваха за още, Брендън я спря, докато тя се колебаеше зад кулисите.

— Ще те държат там цяла нощ, Рейвън.

И понеже знаеше колко изтощителни могат да бъдат два часа на сцената, я поведе без повече приказки към гримьорната.

Цяла навалица се бе струпала в коридора. Искаха да я поздравят, да я докоснат. От време на време някой репортер успяваше си пробие път с лакти и да изстреля въпроса си. Тя отговаряше, а Брендън подхвърляше остроумни забележи с присъщата си неподправена лекота, като решително дърпаше Рейвън напред. Веднъж озовали се вътре, той заключи вратата.

— Мисля, че ме харесаха — заяви тя с тържествуваща усмивка и се отскубна от ръката му. — Чувствам се прекрасно! — очите ѝ светнаха при вида на съда с лед, приютит тумбеста бутилка. — Шампанско? — учуди се.

— Сметнах, че ще ти е нужна утеха след такъв сгромолясващ провал — ухили се Брендън, отиде и извади бутилката. — Ще се наложи, въпреки всичко, скоро да отвориш вратата и да се покажеш на хората. Я пробвай една по-жизнерадостна физиономия, скъпа.

— Ще положи всички усилия.

Тапата изгърмя и бяла пяна се разля по гърлото на бутилката.

Той напълни две чаши до ръба и ѝ подаде едната.

— Одеве говорех сериозно, Рейвън — чукна чашата си в нейната. — Никога не си била по-добра.

Тя се усмихна и поднесе шампанското към устните си. И ето, че отново го прониза силно, болезнено желанието. Внимателно взе чашата от ръцете ѝ, постави и двете обратно на масата.

— Има нещо, което не довърших тази вечер.

Свари я неподготвена, въпреки, че съвсем бавно я привлече към себе си, преди да докосне устните ѝ. Дълбоката, дълга целувка се смеси с шампанското. Устните му бяха топли, търсеци. Ръцете му се плъзнаха надолу по хълбоците ѝ върху тънкия черен гащеризон.

Езикът му направи продължително пътешествие във влажните недра на устата ѝ и Рейвън му отвърна по същия начин. Но Брендън искаше от нея повече, не само да му даде, а самата тя да пожелае повече. И Рейвън го направи — под напора на желанието и разгарящата се страст. Чувстваше умелите му пръсти върху леката материя на дрехата, тръпнеше от допира на тялото му.

Зави ѝ се свят от безбройните усещания — вълнението и възбудата от представлението, които още не я напущаха, от омайния, тежък аромат на цветята, напояващ въздуха и притиснатото му в нея тяло. И от желание — по-сложно, по-настойтелно, за каквото не бе подготвена.

— Брендън... — промълви, без да отдели устни от неговите. Желаше го, отчаяно го желаше. И се страхуваше.

Той се отдръпна и внимателно се взря в лицето ѝ. Очите ѝ бяха огледало на чувствата.

— Красива си, Рейвън, една от най-красивите жени, които познавам.

Тя не стоеше здраво на краката си. Отстъпи назад и, за да не залитне, се опря с ръка на масата.

— Една от многото? — попита предизвикателно и вдигна чашата си.

— Познавам доста — подсмихна се Брендън и също взе своята. — Защо не махнеш това нещо от лицето си, та да мога да те видя?

— Имаш ли представа колко време трябваше да седя неподвижно, докато ми го сложат? — Рейвън отиде до огледалото, гребна, без да жали от почистващия крем и щедро се намаза. Кръвта ѝ бе започнала да се усмирява. — Нали целта е да съм бляскава и примамлива.

— Плаша се, когато си бляскава, а примамлива си всякак.

Тя погледна отражението му в огледалото.

— Това май е комплимент — доразмаза белия крем по лицето си и се усмихна. — Сега достатъчно привлекателна ли ме намираш?

Брендън също се ухили, след това бавно плъзна поглед надолу и го спря върху стегнатото ѝ в плътно прилепналия гащеризон дупе.

— Рейвън, недей сама да си просиш комплименти. Отговорът е очевиден.

Тя взе да изтрива крема и заедно с него грима.

— Беше ми приятно да пея отново с теб — обади се след малко, свършила с почистването. Въртеше чашата в ръцете си, като я държеше за изящното тънко столче. — Винаги съм се чувствала много особено, когато пея с теб. Днес също — Брендън я наблюдаваше. Беше захапала долната си устна, сякаш се колебаеше какво трябва да каже. — Пресата несъмнено се сдоби с добра плячка след този дует — продължи тя. — Кой знае какво ще напишат. Ще го изкарат нещо коренно различно от това, което всъщност беше, особено... Особено за начина, по който завършихме.

— Хареса ми начина, по който завършихме — Брендън се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. — Защо винаги да не е така? — наведе си и я целуна отзад по врата, а очите му се смееха в огледалото. — Пресата ли те безпокои, Рейвън?

— Не, не, разбира се. Но, Брендън...

— Знаеш ли — прекъсна я той и отметна косата от гърба ѝ, — никой, освен майка ми, не ме нарича така. Странно — долепи лице върху нежната кожа отстрани на шията ѝ. — Ти обаче ми действаш по съвсем различен начин.

— Брендън...

— Когато бях малък и тя ми викаше „Брендън“ — продължи той и премести устни към ухото ѝ, — нещата бяха ясни. Всичките ми провинения биваха разкривани. Каквото и да извършех. И, разбира се, неминуемо ме очакваше ударът на правосъдието.

— Предполагам, доста пъти си прегрешавал.

Рейвън се мъчеше да говори непринудено. Понечи да се отдръпне от него, ала Брендън я завъртя с лице към себе си.

— Твърде много, за да бъдат изброени.

Той се наведе, но вместо целувката, която тя очакваше, захапа нежно долната ѝ устна между зъбите си. Рейвън се опря на гърдите му. Едва си поемаше дъх. И двамата се гледаха с широко отворени очи, ала лицето му се премрежи и избледня пред погледа ѝ, замъглен от възбуда.

Брендън я пусна и шеговито я целуна по носа. Тя прокара ръка през косата си в опит да се съвземе. Много бързо, прекалено лесно той я изкарваше от равновесие.

— Искаш ли да се преоблечеш, преди да пуснем някого вътре? — попита я.

Когато Рейвън горе-долу дойде на себе си, го видя, че пие от шампанското и я наблюдава. Имаше странно изражение, като боксьор, който търси слабите места, незащитените пространства до противника.

— Аз... Ами... — тя млъкна и направи стоически опит да се стегне. — Да, мисля, че би трябвало, само че... — огледа се наоколо. — Не зная къде съм си дянала дрехите.

Брендън се разсмя и онзи израз изчезна от лицето му. Рейвън също се засмя с облекчение. Захванаха да търсят сред букетите и блестящите сценични костюми нейните джинси и маратонки.

ОСМА ГЛАВА

Беше късно, когато пристигнаха на летището. Рейвън все още черпеше сили от превъзбудата, съпътстваща всеки концерт, и бърбеше за каквото ѝ дойде на ум. Двамата с Брендън веднага се прехвърлиха от лимузината в самолета. Луната отдавна се бе изкачила в небето и блестеше като лъсната монета. Частният самолет не представляваше това, което бе очаквала и разучаването на луксозната му и уютна вътрешност ѝ помогна да притъпи неприятното чувство от предстоящия полет.

Главният салон беше покрит с дебел и рошав мокет в сребристорив цвят, върху който бяха разположени дълбоки кожени кресла и широко плюшено канапе. В единия край имаше тапициран бар-плот, а вратата отсреща водеше към малък кухненски бокс. Пъхна глава в друго помещение, което се оказа баня в комплект с вана.

— Не притежаваше това нещо преди — отбеляза.

— Купих го преди три години.

Той се изтегна на канапето, като наблюдаваше любопитния ѝ оглед. Сега видът ѝ беше съвсем различен от допреди малко. Предпочиташе неподправената свежест на лицето ѝ. Гримът придаваше ненужно лустро на естествената ѝ хубост. Носеше избелели джинси, а маратонките още с влизането изхлузи. Дългият и широк жълт пуловер скриваше тялото ѝ. Прииска му се да пъхне ръце под него и да го почувства.

— Все тъй ли мразиш да летиш?

Тя направи плачевна физиономия.

— Да. Човек би помислил, че след толкова време съм го превъзмогнала, но...

Рейвън продължила ходи насам-натам, без да я свърта на едно място. Все още не беше в състояние да седне кротко. Ако се наложеше, би могла да издържи отново цял концерт. Имаше достатъчно сили.

— Седни и затегни колана — обади се накрая Брендън, като следеше с усмивка резките ѝ, нервни движения. — Като излетим

веднъж, после дори няма и да забележиш, че сме във въздуха.

— Нямах представа колко пъти съм чувала същото това нещо.

Все пак обаче направи каквото й каза и сравнително спокойно зачака той да съобщи на пилота, че са готови. След няколко минути вече летяха. Рейвън разкопча предпазния колан и отново тръгна из кабината.

— Познато ми е усещането — рече Брендън. Тя се обърна с въпросително изражение. — Все едно имаш неспирен прилив на енергия, от която трябва някак си да се отървеш. Абсолютно по същия начин се чувствах във Вегас през нощта, когато позвъних и те събудих.

Рейвън събра косата си с ръце.

— Имам чувството, че трябва да пробягам няколко километра. Това би ме усмирило.

— Какво ще кажеш за малко кафе?

— Може — тя се доближи до един от илюминаторите и притисна нос в стъклото. Навън беше тъмно като в рог. — Да, първо кафе, после ще ми разкажеш какви великолепни хрумвания имаш по отношение на музикъла. Навярно са десетки.

— Няколко — разнесе се потракване на чаши. — Предполагам ти също имаш свои идеи.

— Няколко — подсмихна се Рейвън. Извърна се от тъмното стъкло и го видя да стои облегат на прага между кухнята и салона. — Как смяташ, кога ще започнем да се караме?

— Скоро. Но нека изчакаме поне докато се настаним в къщата. Джули в Ел Ей ли се връща, или там всичко ти е уредено?

Сянка прекоси лицето ѝ. Спомни си единственото кратко посещение при майка си от началото на турнето. Имаха едnodневен престой в Чикаго и тя използва свободното време за почти непосилен полет до крайбрежието и обратно — за неизбежния разговор с Картър и прибързаното свиждане с майка си. Тогава с облекчение бе забелязала, че пепелявият цвят на кожата ѝ бе изчезнал и лицето ѝ не бе така изпито. И както винаги, пак имаше извинения, обещания и сълзи. И както винаги, помисли уморено Рейвън, тя отново бе започнала да им вярва.

— Изглежда никога няма всичко да ми е напълно уредено — пророни.

— Ще ми кажеш ли какво не е наред?

Рейвън поклати глава. Сега не се чувстваше способна да понесе нерадостните мисли.

— Нищо, наистина нищо — отвърна. Чайникът засвири и тя се усмихна. — Ти си на ход.

Той я изгледа продължително, ала ядното пищене зад гърба му го накара да влезе пак в кухнята и да се заеме с кафето.

— Чисто ли? — попита.

Рейвън потвърди разсеяно. Седна на канапето и облегна назад глава. Силите взеха да я напускат. Като че усещаше как бавно се изцеждат и пресъхват. Брендън се върна в салона и всичко му стана ясно. Остави нейната чаша и засърба замислено от своята.

Рейвън го усети и бавно отвори очи. Известно време не проговори, тялото и съзнанието ѝ бяха сънливо бездейни.

— Какво правиш? — измърмори.

— Спомням си.

Клепачите ѝ се спуснаха. Скриха очите и това, което се бе мярнало там.

— Недей.

Той продължаваше да я съзерцава.

— Не е ли малко прекалено да искаш да не помня, а, Рейвън?

Беше въпрос, който не очакваше отговор, и тя премълча. Но клепачите ѝ отново се вдигнаха.

Още не бе спечелил пълното ѝ доверие, помисли Брендън, нито пък някога го е имал. В това се кореняха проблемите помежду им. Стоеше с чаша в ръка и не сваляше изпитателния си поглед от нея. Бузите ѝ бяха порозовели, а очите потъмнели и сънени. Рейвън седна, както имаше навика, с кръстосани под себе си крака и ръце върху коленете. В контраст с отпуснатата поза пръстите ѝ се движеха неспокойно.

— Все така те желая. Ти го знаеш, нали? — каза той.

Отново остави въпроса му без отговор, ала Брендън видя как пулсът върху шията ѝ заудря. Когато проговори, гласът ѝ бе тих, но спокоен.

— Предстои ни да работим заедно, Брендън. Най-добре да не усложняваме нещата.

Той се разсмя, ала без злъч, съвсем искрено. Очите му светнаха весело, загубили предишната си мрачна замисленост.

— Правилно, не ще и дума. Къде по-прости от сега? — Брендън доизпи кафето, отиде и седна до нея. С привичен жест я прегърна през раменете. — Отпусни се — каза. Съпротивата ѝ го подразни. — Имай ми малко доверие. Зная колко си уморена. Кога ще започнеш да ми вярваш, Рейвън?

Тя бавно обърна глава. Изглежда го дълго, после се намести удобно в сгъвката на рамото му и въздъхна. Заспа бързо като дете и също като дете дълбоко и непробудно, сгушена в него. Известно време той седя така, после внимателно я сложи да легне. Косите ѝ се разпиляха върху канапето.

Стана и угаси лампата. Разположи се в тъмното на едно от креслата в салона и запали цигара. Времето минаваше, а Брендън седеше, вперил поглед навън в блещукащите звезди и заслушан в тихото, равномерно дишане на Рейвън. Накрая не устоя, стана и отиде да легне до нея. Тя се размърда, когато той махна косата от лицето ѝ, но след това се сгуши още по-близо. Измъчващото го силно желание отстъпи място на едно изненадващо сладко удовлетворение. Брендън я прегърна, чу я да въздиша, после също заспа.

Събуди се пръв. Както винаги, съзнанието и тялото му се разсъниха бързо и едновременно. Полежа малко, докато очите му привикнат към тъмнината. До него, свита на гърдите му, Рейвън продължаваше да спи.

Виждаше очертанията на лицето ѝ, правата като дъждовни струи коса. Кракът ѝ беше свит в коляното и пъхнат между неговите. Цялата беше мека, топла и съблазнителна. Знаеше, че бе достатъчно опитен, за да възбуди желанието ѝ и тя покорно да отстъпи. Преди още напълно да се бе разсънила, още докато бе замаяна.

Бе започнало да се развиделява и в дрезгавия сив полумрак той вече различаваше миглите ѝ, дълги и черни, които сякаш притискаха с тежестта си клепачите надолу. Искаше я, ала нямаше да го направи по този начин. Не и първия път. Рейвън въздъхна на сън и се отърка в него. Желанието се надигна с нова сила и плъзна по тялото му. Брендън внимателно се измести и стана.

Зае се в кухнята с кафето. Поглед към часовника и малко аритметика му подсказаха, че скоро ще се приземят. Почти с

настървение си представи една обилна закуска. Но докато се доберат от летището до къщата, щеше да мине доста време. Сети се, че по пътя има заведение, където можеха да получат добра храна и истинско кафе, а не като разтворимото, което правеше в момента.

Дочу, че Рейвън се размърда и надникна в салона. Остана на прага, за да я гледа как се събужда. Тя простена, обърна се на другата страна й неуспешно опита да зарови лице. Посегна за възглавницата, каквато липсваше, после изпъшка недоволно и бавно отвори очи. Те заблуждаха наоколо първо безизразно, после объркано и накрая с проблеснало в тях съзнание.

— Добро утро — рискува да се обади той и Рейвън насочи погледа си натам, без да мърда глава.

Усмиваше й се и поздравът му, несъмнено, беше бодър и жизнерадостен. Тя се отнасяше с предпазливо опасение към твърде жизнерадостните ранобудници.

— Кафе — успя да отрони и отново затвори очи.

— Веднага — чайникът бе започнал съскането си зад гърба му. — Как спа?

Рейвън прокара ръце през косата си и направи героично усилие да седне. Закри с длани очи, макар светлината навън да не бе ярка, а все тъй сивкава.

— Още не знам — смотолеви иззад ръцете си. — Питай ме по-късно.

Чайникът запищя и Брендън за пореден път изчезна в кухненския бокс. Рейвън сви колене към гърдите си и опря на тях глава. Чу го да приказва, стараяйки се да завърже лек, незначителен разговор, ала умът й още не бе в състояние да възприема. Тя дори не направи опит да слуша и да отговаря.

— Заповядай, скъпа — Рейвън неохотно вдигна глава. Подаваше й димяща чаша. — Пийни си, това ще те оправи — тя измърмори едно „благодаря“, а Брендън седна до нея. — Брат ми — каза, — се събужда готов да отхапе нечия глава, без значение чия. Предполагам, че е въпрос на обмяна на веществата.

Рейвън издаде нечленоразделен звук, от който не стана ясно какво бе мнението й по въпроса, после сръбна колебливо. Кафето беше горещо и силно. Известно време и двамата пиеха в мълчание. Когато преполови чашата си, тя вдигна поглед и успя да се усмихне измъчено.

— Извинявай, Брендън. Просто сутрин не съм в най-добрата си форма. Особено пък толкова рано — протегна глава, за да види часовника му, напъна се да пресметне нещо, но се отказа. — Всъщност, няма значение колко е часът — отсъди и отново се върна към кафето. — Все едно, ще са ми нужни дни, докато се нагодя към промяната.

Той лениво си пиеше капучиното.

— Едно хубаво ядене ще те оправи — заяви. — Четох някъде, че пиенето на мая и тичането помагат за приспособяване към разликата във времето. Лично аз обаче ще опитам с една здрава закуска.

— Мая? — направи гнуслива гримаса над чашата Рейвън, после я допи. — Мисля, че спането е по-ефикасно средство, стига да е в големи количества — тя вече видимо се бе ободрила. — Май скоро пристигаме, нали?

— След около час, струва ми се.

— Чудесно. Колкото по-малко време прекарвам будна в самолета, толкова по-малко ми оставя да мисля, че се намирам във въздуха. Снощи заспах като пън. Не ти правих компания.

Рейвън се протегна и разкърши рамене. Организмът ѝ започваше да функционира, макар и на забавени обороти.

— Беше изморена.

Над ръба на чашата Брендън следеше загатнатите движения на тялото ѝ под широкия пуловер.

— Изключих, като бушон — додаде тя. — Понякога това ми се случва след концерт. Ала предполагам, днес и двамата ще сме по-добре, след като си починахме. Ти къде спа?

— При теб.

Рейвън затвори уста наскоро прозявката, преглътна и се втренчи в него.

— Какво?

— Казвам, че спях при теб, на канапето — той направи неопределен жест е ръка. — Обичаш да се гушиш.

Явно изумлението ѝ го забавляваше. Сините му очи блестяха весело.

— Нямах право да... — подхвана тя след първоначалното смайване.

— Колко пъти съм си представял как съм първия мъж, който спи с теб — додаде Брендън и пресуши чашата. — Искаш ли още кафе?

Лицето ѝ пламна, а очите ѝ потъмняха и станаха непроницаеми. Скочи като пружина, но Брендън дръпна чашата от ръката ѝ, преди Рейвън да успее да я запрати през салона. За миг тя замръзна на място, като дишаше тежко, вторачена в него, а той я гледаше със своя сдържан и разсъдлив поглед.

— Не се самозалъгвай — изстреля ядно Рейвън. — Нямах представа с колко мъже съм спала.

Много внимателно Брендън остави двете чаши, после пак вдигна поглед.

— Ти си невинна като в деня, в който си се родила, Рейвън. Едва ли те е докосвал мъж, камо ли да те е любил.

Гневът ѝ пламна като факел.

— Изобщо не знаеш с кого съм била през изминалите пет години, Брендън — стараяше се да не вика, да овладее гласа си спокоен и равен като неговия. — И не е твоя работа с колко мъже съм спала.

Той я погледна замислено и повдигна вежда.

— Невинността не е нещо срамно, Рейвън.

— Аз не съм... — тя млъкна и сви юмруци. — Нямам си никакво право да... — преглътна и тръсна глава, обзета в еднаква степен от ярост и смущение. — Докато съм спяла — завърши.

— Да какво, докато си спяла? — попита Брендън и се облегна небрежно на канапето. — Да те обладая? — насмешката, прозвучала в старомодната дума, я накара да се почувства нелепо. — Не мисля, че би могла да спиш през това време, Рейвън.

Гласът ѝ се разтрепери.

— Не ми се подигравай, Брендън.

— Тогава не бъди такава глупачка — той се пресегна встрани за цигара, почука с върха ѝ по масичката, ала не я запали. Очите му бяха приковани в нейните, но без следа от шеговитост. — Можех да те имам, ако исках, не се заблуждавай относно това.

— Притежаваш колосално нахалство, Брендън. Моля те да не забравяш, че не си посветен в интимния ми живот и че не можеш да ме имаш, защото аз не те искам. Аз сама избирам любовниците си.

Не разбра как той успя да е така бърз. Нехайно ленивата му поза изчезна в миг. Посегна и я сграбчи за китката, после само с едно рязко движение я повали по гръб върху канапето и я притисна с тялото си. Тя дори не можа да извика от изненада, озовала се внезапно под тежестта му.

Нито веднъж за цялото време, което бяха прекарвали заедно, не го бе виждала толкова ядосан. Усети металния вкус на страха в устата си. Беше твърде уплашена, за да се съпротивлява, твърде потресена, за да мърда. Никога не бе подозирала, че Брендън носи в себе си такъв заряд на буйство, че бе способен на такава ярост, каквато сега ясно се бе отпечатала върху лицето му. Беше нещо далеч по-различно от студения гняв, който се бе случвало да види и с който знаеше как да се справи. Пръстите му се забиха в китката ѝ, другата му ръка я хвана за гърлото!

— До кога мислиш, че ще издържа? — процеди той. Гласът му беше дрезгав, с по-силни следи от ирландското произношение. От страх Рейвън дишаше кратко и учестено. Продължи да лежи съвършено неподвижно, без да се обажда. — Не ми хвърляй многобройните си измислени любовници в лицето, или, ей богу, много бързо ще се сдобиеш с един истински, независимо дали ме искаш, или не! — пръстите му усилиха леко натиска си върху гърлото ѝ. — Когато му дойде времето, няма да ми е нужно да си прекалила с шампанското или изнемощяла от умора, за да те накарам да легнеш с мен. Мога да те имам сега, веднага, и само след пет минути ще бъдеш повече от благосклонна — Брендън сниши глас, от който я побиха тръпки. — Зная как да се оправя с теб, Рейвън, не го забравяй.

Лицето му бе надвиснало над нея. Дишането им се смесваше, бързо и напрегнато. Единственият звук идваше от бръмченето на двигателите. Ужасът в очите ѝ преля и проникна най-после през замъгленото му от ярост съзнание. Той изруга, отдръпна се от нея и стана. Очите ѝ го следяха в очакване на това, което щеше да последва. Брендън я изгледа втренчено, после рязко се обърна и се отдалечи към един от илюминаторите.

Тя остана да лежи, като несъзнателно потриваше китката си, която пулсираше от стискането му. Видя го как прокарва нервно ръка през косата си.

— Спах при теб миналата нощ, защото исках да те почувствам по-близо до себе си — той пое дълбок, пречистващ дъх. — Нищо

повече от това. Не съм те докосвал. Беше един невинен и мил начин да прекарам нощта с теб — Брендън сви юмрук, спомнил си дивите удари на сърцето ѝ под пръстите си, когато я беше хванал за гърлото. Никак не му беше приятно да осъзнае, че така силно я бе уплашил. — И през ум не ми мина, че това ще те обиди — добави. — Извинявам се.

Очите на Рейвън се напълниха със сълзи. Мъчеше се да преглътне риданията, не искаше да им даде воля. Страхът бе изчезнал, ала я обзеха срам и чувство за вина. Постъпката на Брендън бе била един най-естествен израз на привързаност, а нейната реакция приличаше на шамар през лицето. Съзнаваше, че бе от объркване и неловкост, но истинската причина да избухне с гневни и злонамерени думи се криеше в нейния собствен потиснат копнеж към него. Целеше да го предизвика и успя. Лошото бе, че незаслужено го обиди и го разбираше едва сега. Стана от канапето с намерението да се извини.

Отиде и застана зад него, ала не посмя да го докосне. Непосилна ѝ бе мисълта, че той можеше да се отдръпне с неприязън.

— Брендън, много извинявай — захапа устната си в усилие гласът ѝ да не трепери. — Беше глупаво от моя страна и, което е по-лошо, грубо и жестоко. Ужасно ме е срам от държанието си. Нарочно исках да те ядосам, защото бях смутена, предполагам, и...

Речта ѝ секна, защото не намираше начин да обясни как се бе почувствала. Как да му каже, че дори в момента нещо топло вътре в нея се раздвижи при представата, че бе лежала до него, споделяйки такова лично нещо, каквото бе сънят.

Той изруга под нос и потри врата си с ръка.

— Аз те дразнех.

— В това страшно те бива — отвърна тя с тон, който да поразсее случилото се. — Много повече от мен. Изобщо не мога да мисля, когато съм ядосана.

— Очевидно, аз също. Виж какво, Рейвън — поде Брендън и се обърна. Очите ѝ бяха огромни, плувнали в едва удържани сълзи. Той млъкна наред това, което се канеше да каже, стана и отиде да си вземе цигара от масата. Запаля я и чак тогава продължи:

— Извинявай, че изгубих самообладание. Не го правя често, защото го смятам за отвратително и недостойно. А и ти улучи целта с един удар, напомни ми за последния път, когато бяхме заедно преди пет години.

Стомахът ѝ се сви.

— Не мисля, че трябва да се връщаме към това.

— Така е — кимна бавно Брендън. Отново гледаше кротко и с разбиране. Сякаш проникваше в мозъка ѝ.

— Във всеки случай не сега. Трябва да се заемем с предстоящото — усмихна се и тя усети как всяка частица от тялото ѝ се отпуска. — Както се видя, не можахме да изчакаме с караницата, докато не пристигнем и се настаним.

— Вярно — усмихна се и Рейвън. — Ами, нали ме познаваш каква съм нетърпелива — приближи се, повдигна се на пръсти и лекичко докосна устните му. — Наистина извинявай, Брендън.

— Вече се извини.

— Да, тогава само помни, че следващия път е твой ред да се подмазваш.

Той я дръпна шеговито за косата.

— Ще направя кафе. Имаме време за по още една чашка, преди да трябва да седнем и затегнем коланите.

Брендън отиде обратно в кухнята, а тя остана за момент на място. Последния път, повтори мислено думите му. Преди пет години.

Спомняше си го отлично — всяка дума, всяка рана и болка. Помнеше, че вината тогава също беше предимно нейна. Бяха сами, той я желаше. Рейвън го желаше. После всичко тръгна наопаки. Спомни си как тя му се развика, почти изпаднала в истерия. Брендън беше търпелив, после търпението му се изчерпи, макар и не по начина, по който днес. Тогава той беше студен, ужасно, смразяващо студен. Като сравни двете реакции, Рейвън осъзна, че предпочита разпазената му ярост пред ледената безстрастност.

Тя ясно си припомни картината. Близостта помежду им събуди у нея желание, което я заля с топлина. После ѝ стана горещо като във фурна и Рейвън започна да се задушавя, развика се да не я докосва. Каза му, че не може да понася докосванията му. Брендън се хвана за думите, остави я и си тръгна. И в момента Рейвън сякаш изпита онова отчаяние, смазващата обърканост, разкаянието... Но най-вече любовта си към него, която надделяваше над всичко останало.

Когато на следващата сутрин отиде да го търси, той вече бе напуснал хотела. Беше напуснал Калифорния, напуснал нея, без нито дума. Нито вест нямаше от него цели пет години. Нито една, с

изключение на историите във всички списания, във всеки вестник. Нищо, с изключение на шепота зад гърба ѝ по събирания или в ресторанти, където и да се появяваше. Нито дума, освен постоянните въпроси и безкрайни писания в пресата с предположения и догадки защо те вече не са заедно и не работят съвместно, защо Бренд Карстеърс е започнал да колекционира жени като ловни трофеи.

Още по-добре, беше решила тя тогава. Тегленето на един впряг криеше своите опасности. Погледна замислено към кухнята. Самият той все още представлява опасност, помисли, после тръсна рязко глава.

Брендън е прав, каза си. Време бе да се съсредоточат върху настоящето. Имаха да вършат работа, да пишат музика. Рейвън пое дълбоко дъх и отиде да му помогне за кафето.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рейвън моментално се влюби в примитивната, девствена природа на Корнуол. Подхождаше за декор на Артур Камелот. Не бе трудно да си представи човек дрънченето на сабите, проблясването на доспехите, боботеция галоп на бързите коне, разтърсващ земята.

Пролетта бе започнала да докосва мочурливата низина, земята тъкмо се раззеленяваше. Тук и там се забелязваха розовите островчета на полски цветя. Влажна, леко ръсеща мъгла допълваше романтиката. Край къщите, прилични всъщност на малки вилички, бяха започнали да се пробуждат лехи и градини. Моравите бяха нежнозелени, на места се виждаше дръзкото жълто на нарцисите и кроткото бледосиньо на дивия зюмбюл. Пътят вървеше на юг, водеше към морето и острите скалисти зъбери, сякаш към края на света.

Бяха хапнали селска закуска от домашни яйца, дебели парчета шунка и овесени питки, после потеглиха отново с малката кола, която Брендън бе уредил да ги чака на летището.

— Как изглежда къщата, Брендън? — попита Рейвън, докато ровеше из чантата си да намери нещо, с което да върже косата си. — Така и не ми разказа нищо за нея.

Той хвърли кос поглед към наведената ѝ глава.

— Ще оставя на теб да отсъдиш, щом я видиш. Още малко остава. Вече сме близо.

Тя откри две различни по цвят и дължина ластичета.

— На загадъчен ли се правиш, или това е начин да избегнеш признанието, че покривът тече?

— Може и да тече — отвърна, като се позамисли Брендън. — Макар да не помня да е капал. Семейство Пенгъли ще се погрижат. Тях доста ги бива за този род неща.

— Кой са Пенгъли? — взе да заплита косата си Рейвън.

— Нещо като пазачи и надзиратели. Живеят недалеч, на километър-два. Наглеждат къщата, а жената върши малко домакинска работа, когато пребивавам тук. Той пък прави всякакви ремонти.

— Пенгъли — повтори тя, сякаш пробваше звученето на това необичайно име.

— Местни корноулци са, истински кореняци — отбеляза разсеяно Брендън.

— Сецам се — рече с внезапна усмивка Рейвън. — Тя е ниска и малко пълна, не дебела, просто ячка и набита, с опъната назад тъмна коса и строг, донякъде недоволен израз. Той е по-слаб, започнал да побелява и си сръбва скришом от плоско шишенце, когато мисли, че жена му не го вижда.

Брендън изви вежда й я стрелна под око.

— Браво. И как го направи?

— Много лесно — повдигна рамене Рейвън, завърза едната плитка и започна следващата. — Ако в готическите романи, които съм чела, има капка истина. Други съседи имаш ли?

— Наблизо не. Това всъщност е една от причините да купя къщата.

— Необщителност или омраза към човечеството? — попита го с усмивка.

— Инстинкт за оцеляване — поправи я той. — Понякога трябва да избягам, за да не полудея. След това мога да се върна и отново да се впрегна в хамута, дори да ми е приятно. Тук сякаш се презареждам с жизнени сили — усети замисления й поглед върху себе си и се засмя. — Нали ти казах, че напоследък съм се размекнал.

— Да — отрони тя бавно и, без да сваля очи от него, завърза и другата плитка. — Каза ми. Но все пак си свършил доста неща. Всички тези албуми и двойния миналата година, в които, с изключение на пет, всички останали песни са предимно твои лични. Освен това песните, които написа за Кол Рипли — бяха най-хубавите парчета в албума му.

— Така ли мислиш?

— Много добре знаеш, че е така — отвърна Рейвън и отметна двете плитки на гърба си.

— Похвалата действа добре на самочувствието, скъпа.

— Ето, получи си я. Ала това, което исках да кажа, е, че си удивително продуктивен за човек, който се е „размекнал“.

— Голяма част от работата я върша тук — обясни Брендън. — Или у дома в Ирландия. Повечето тук всъщност, защото имам куп роднини и трябва да се ходи по гости, ако съм там.

Тя го изгледа с любопитство.

— Мислех, че още живееш в Лондон.

— Предимно, но ако имам сериозна работа или просто искам да съм сам, идвам тук. В Лондон също не липсват роднини.

— Да... — Рейвън отправи отново поглед към мъгливия пейзаж навън. — Големите семейства си имат своите недостатъци, предполагам.

Нещо в тона ѝ го накара да я погледне пак, ала лицето ѝ бе извърнато. Той премълча, защото от опит знаеше, че всякакви разговори за нейното семейство бяха табу. Навремето беше правил опити да я пита, но тя винаги се изплъзваше. Бе разбрал само, че бе единствено дете и бе напуснала дома си на седемнадесет години. От любопитство беше подпитвал Джули, осведомена за всичко, което можеше да се знае за Рейвън, ала и тя не му каза нищо. Това беше още една загадка около Рейвън, която ту го потискаше, ту го привличаше. Сега изтика въпросите по-назад в съзнанието си и продължи спокойно:

— Е, тук няма кой да ни безпокои, нито роднини, нито съседни. Госпожа Пенгъли откровено не одобрява шоу изпълненията и затова ще се държим на безопасно разстояние.

— Шоу изпълненията ли? — усмихна се Рейвън. — Пак ли си правил оргии, Брендън?

— Не, най-малко от три месеца насам — увери я той и свърна по един черен път. — Нали вече ти обясних, че я карам по-кратко. Но тя, видиш ли, знае какво ли не за актьорското съсловие, защото, както ми е разправял господин Пенгъли, смята за свое задължение да изчита за тях всичко, което може да докопа. А колкото до музикантите, по-специално рок музикантите, ами там вече...

Брендън многозначително не довърши и тя се разсмя на глас.

— Представям си какво ще си помисли. Вероятно най-лошото — рече весело.

— Най-лошото ли? Кое е то? — повдигна вежда той.

— Че между нас с теб се вихри буйна и незаконна любовна връзка.

— Това ли било най-лошото? На мен ми звучи много примамливо дори.

Рейвън се изчерви и сведе поглед.

— Разбираш какво имам предвид.

Брендън хвана ръката ѝ и лекичко я целуна.

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна шеговито, което донякъде намали смущението ѝ. — Би ли те притеснило, ако ти окачат етикет на паднала жена?

— Окачват ми го от години — усмихна се тя. — Виждам го всеки път, щом отворя някое списание. Знаеш ли колко любовни истории ми приписват с хора, с които никога не съм разговаряла дори?

— От знаменитостите се изисква да са надарени със свръхмощно либидо — измърмори той. — Като част от занаята.

— Писаното за теб ти прави чест в това отношение — отбеляза иронично Рейвън.

Той кимна мрачно.

— И аз така мисля. Миналата година чух, че в Лондон вървят залагания. Хващали се на бас колко жени ще имам за срок от три месеца. Англичаните — поясни Брендън, — са готови да залагат за какво ли не.

Тя не отговори веднага и увисналото помежду им мълчание стана за миг осезаемо.

— Ти на каква бройка заложи?

— Двадесет и седем — отвърна той и се ухили. — Сметнах, че е за предпочитане да съм по-умерен.

Рейвън се засмя. Като едното нищо го е направил, помисли. В него имаше още много останало от нахаканото улично хлапе.

— Май ще е по-добре да не питам дали си спечелил.

— Недей — каза Брендън, а колата започна да се катери по чакълена алея.

Тогава тя видя къщата. Беше на три етажа, иззидана от убит на цвят корнуолски камък, с потъмнели от времето зелени капаци на прозорците ѝ редица солидни комини върху покрива. Успя да зърне тънки струйки дим, преди да се разтворят в оловносивото небе.

— О, Брендън, напълно в твой стил! — възкликна Рейвън очарована. — Само ти би изнамерил подобно нещо.

Изскочи от колата, без да го дочака да отговори. Отправи се с бърза крачка нататък. Гърбът на къщата гледаше към морето. От ляво и от дясно се издигаше обезопасяваща подпорна стена. Нямахше задна врата, защото стръмният скалист скат идваше твърде близо, за да бъде

използваема. Затова пък имаше странични врати, дълбоко вградени в камъка.

Тя се надвеси от високата до кръста стена. Водата се плискаше и пенеше върху струпаните скали някъде далеч долу. Гледката всяваше страх и очарование. Морето ревеше със смазваща ярост. Рейвън стоеше, без да обръща внимание на ледените пръски, и се мъчеше да поеме цялата тази сурова стихия вътре в себе си.

— Невероятно! Просто приказно!

Обърна се и отново отправи поглед към къщата. По камъка в объркана плетеница растяха трендафил и орлови нокти. Бяха почнали да се раззеленяват, все още неподготвени да цъфнат, ала й се стори, че предвкусва уханието им. В градината имаше оградени с камък лежи и сред нежнозелените прирастъци тук и там ярко се открояваха цветни петна.

— Вътре също може да ти се стори невероятно — подсмихна се Брендън. — Сухо, имам предвид.

— О, Брендън, не бъди такъв прозаичен. Толкова е романтично. Напомня ми за „Брулени хълмове“.

Той я хвана за ръка.

— Прагматичен или романтичен, скъпа, но искам вана, гореща по възможност, и чай в добавка.

— Не звучи никак зле — съгласи се тя и го остави да я води. — Ще има ли домашни кифлички? Пристрастих се към тях по време на турнето в Англия преди две години. Кифлички и гъста сметана. Тъм...

— Ще трябва да повдигнеш този въпрос пред госпожа Пенгъли — осведоми я Брендън и постави ръка на дръжката.

Вратата се отвори, преди да я бе натиснал. Госпожа Пенгъли изглеждаше почти така, както на шега я беше описала Рейвън. Действително беше жена с крепко телосложение и тъмни коси, строго прибрани в стегнат кок. Имаше също толкова тъмни, сериозни очи, които за кратко се задържаха върху Рейвън без проблясък на какъвто и да е било израз, отбелязаха плитките и мокрите дрехи, после все така спокойно се спряха на Брендън.

— Добро утро, господин Карстеърс, бързо пристигнахте — каза тя с мекия и гърлен местен изговор.

— Здравейте, госпожо Пенгъли, радвам се да ви видя отново. Това е госпожица Уилямс, която ще ми гостува.

— Стаята ѝ е готова, сър. Добро утро, госпожице Уилямс.

— Добро утро, госпожо Пенгъли — отвърна Рейвън леко стъписана. Реши, че по всяка вероятност точно това бе всеобщата представа за „жена с характер“. — Дано не съм ви създала излишно безпокойство.

— Няма много за правене — тъмните очи на госпожа Пенгъли се преместиха отново върху Брендън. — Камините са напалени и килерът е зареден с продукти, както заръчахте. Сготвила съм ви месо с ориз за тази вечер. Трябва само да го претоплите, щом наумите да ядете. Господин Пенгъли се постара да ви запаси с дърва — нощите са хладни и е влажно. Той ей сега ще внесе багажа ви. Чухме, когато приближихте.

— Благодаря — отвърна Брендън. Бяха влезли и Рейвън вече обикаляше из стаята. — И двамата в момента имаме нужда от гореща баня и чай, после ще се оправим. Ти да искаш нещо, Рейвън?

Тя извърна глава, щом чу името си, ала не беше следила разговора.

— Извинявай, какво?

Той се усмихна.

— Искаш ли нещо друго, преди госпожа Пенгъли да се погрижи за чая?

— Не — обърна се Рейвън с вежлива усмивка към домакинката. — Сигурна съм, че всичко е наред.

Госпожа Пенгъли кимна, като тялото ѝ запази изпълнената си с достойнство стойка.

— Ще ви направя чая тогава.

Щом излезе, Рейвън му хвърли многозначителен поглед. Брендън се ухили и изпъна гръб.

— Не спираш да ме смайваш, Брендън — промърмори тя и се върна към заниманието си да разглежда стаята, в която се намираха.

Явно именно тук щяха да работят през следващите седмици. Старинният роял, който Рейвън веднага изпробва, имаше великолепен звук и беше разположен близо до два тесни прозореца. Дъбовото дюшеме беше изпъстрено тук и там с тъкани килимчета, а дантелените кремави завеси очевидно бяха ръчна изработка. Две удобни канапета в бежов цвят и няколко масички стил „Чипъндейл“ довършваха мебелировката.

Огънят бумтеше в голяма, зидана от камък камина. Върху полицата бяха наредени снимки. Рейвън се приближи да ги разгледа.

Още от пръв поглед ставаше ясно, че това бе семейството на Брендън. Юноша с черно кожено яке имаше същите черти като неговите, макар черната му коса да бе малко по-дълга и съвсем права. Самоуверената му, наперена усмивка не можеше да се сбърка, беше досущ като на брат му. До него стоеше млада жена, около двадесет и петгодишна, според Рейвън.

Удивително хубава, със светла коса, удължени зелени очи и типично английски розов тен на лицето. Независимо от пълната противоположност на боята, приликата ѝ с Брендън беше достатъчно силна, за да се досети, че това бе сестра му. Имаше я и на друга снимка заедно с рус мъж и две момченца. Малчуганите бяха тъмнокоси, с хитрия, пакостнически блясък на рода Карстеърс в очите. Рейвън реши, че сестрата на Брендън едва ли има време да скучае.

Известно време се взира във фотографията на родителите му. Високата и тънка фигура явно идваше от бащата, но както се виждаше, само едно от децата бе наследило русолявата му английска външност. Снимката беше стара, вероятно правена преди двадесет-двадесет и пет години. Беше старателно аранжирана, мъжът и жената стояха в самия център в най-хубавата си празнична премяна. Тя беше мургава и красива. Той изглеждаше малко смутен, явно му бе неловко да позира, докато тя сияеше пред обектива. Очите ѝ издаваха дяволитост, а устата намекваха за онази самонадеяност, която така личеше у децата ѝ.

Фотографиите бяха доста — специално правени роднински снимки на по-малки и по-големи групички, а също и любителски. На някои от тях го имаше и Брендън. Карстеърс правеха впечатление на сплотено семейство. Това я накара да изпита лека завист. Постара се да я прогони и се обърна усмихната.

— Сериозен отбор — посочи с глава. — Ти си най-големият, нали? Мисля дори, че го бях чела някъде. Приликата е забележителна.

— Гените на фамилията Суини по майчина линия — разясни Брендън, отправил над рамото ѝ поглед към скупчените върху камината рамки. — Единствената, която им се изплъзна донякъде, е Алисън — той прокара ръка през мократа си коса и се приближи. Хайде да те заведа горе, за да се настаниш, скъпа. Огледът може да почака, докато изсъхнем — каза и я прегърна през рамо. — Радвам се,

че си тук, Рейвън. Никога преди не съм те виждал сред мои неща. Хотелските стаи, колкото и да са луксозни, не са дом.

По-късно, излегнала се във вдигащата пара вана, тя размишляваше върху думите му. Действително част от бизнеса на хората в развлекателния бранш се състоеше в това, да прекарват голям брой от нощите си в хотелски стаи. И при все че ставаше въпрос предимно за луксозни апартаменти, които обикновено биваха предоставяни на тяхно разположение, те си оставаха чужди и безлични. Домът беше мястото, което истински ги приютяваше между концертите и гастролите. За Рейвън домът бе придобивал все по-голямо значение през годините. Изглежда, колкото по-нависоко се изкачваше, толкова повече имаше нужда от стабилна основа. Знаеше, че с Брендън бе същото.

И двамата бяха прекарвали няколко седмици на път. Сега той си бе у дома, а и тя имаше усещането, че тук също ще се чувства като у дома. Въпреки че къщата бе голяма и стара, имаше нещо много успокояващо в нея. А може би, разсъждаваше Рейвън, докато бавно си насапунисваше крака, точно това бе причината. Че бе голяма и стара. Именно дълго обитаван дом и простор ѝ бяха липсвали цял живот.

Още веднага почувства необяснимо влечение и привързаност към тази къща. Хареса ѝ приглушения рев на морето под прозореца и спиращата дъха гледка. Понрави ѝ се старовремската порцеланова вана с извити крака и овалното огледало в махагонова рамка над малката, повдигната върху подиум мивка.

Рейвън излезе от ваната и взе кърпа от нагрятата метална пръчка. Избърса се, после се загърна с голяма бледожълта хавлия и пусна плитките, които бе заципала с фиби високо на тила си. Започна да ги разплита разсеяно и се отправи към своята стая.

Багажът ѝ още стоеше край старинния скрин с месингови дръжки, ала сега не ѝ се занимаваше с разопаковане и подреждане. Отиде до прозореца, обърнат на юг, и коленичи на възглавничката, поставена на широкия перваз.

Долу морето се хвърляше върху скалите, блъскано от вятъра. Чуваше се протяжен всмукващ звук, когато се оттегляше назад, преди отново да се разбие върху каменистия бряг и струпаните скали. Всичко бе сиво като небето, с изключение на белите валма пяна, където връхлитаха и се удряха вълните. Дъждът продължаваше да ръми,

малките капчици се стичаха лениво по стъклото и оставяха мокри дири. Сложила ръце върху широкия перваз с подпряна на тях брадичка, Рейвън се унесе в съзерцание на разкриващата се гледка, забравила за всичко друго.

— Рейвън? — долетя сякаш от друг свят гласът на Брендън.

— Да, влез — отвърна тя разсеяно на почукването.

— Реших, че може би вече си готова да слезем долу — каза Брендън.

— Ей сега. Погледни какво зрелище само! Ела да видиш. И от твоята стая ли така се вижда морето? Струва ми се, че мога да седя тук и да го гледам вечно.

— Има си хубавите страни — съгласи се той и остана прав зад нея. Пъхна ръце в джобовете си. — Не знаех, че си такъв любител на морето.

— Винаги съм го обичала, но никога не съм живяла така кацнала отгоре му. Сигурно ще е много приятно да го слушам нощем — Рейвън се усмихна през рамо.

— Къщата ти в Ирландия също ли е на брега?

— Не, всъщност по-скоро е ферма — Брендън зарови пръсти в гъстата й, все още влажна коса. — Там е един зелен, росен край, също толкова привлекателен като този, ала по различен начин.

— И е любимият ти, нали? — изгледа го с разбиране тя. — Въпреки че живееш в Лондон, а тук идваш да работиш, за теб къщата в Ирландия е нещо по-особено.

В отговор той се усмихна.

— Ако нямаше Суини и Хардъсти накъдето и да се обърнеш, щях да те заведа. Роднините от страна на майка ми — поясни, — са много дружелюбни. Стига работата да потръгне, може и да прескочим до там за малка почивка, щом свършим.

Рейвън се поколеба.

— Да... Би било хубаво.

— Чудесно — усмихна се Брендън още по-широко. — А на мен пък ми харесва облеклото ти.

Озадачена, тя проследи погледа му надолу. Стреснато стисна хавлията на гърдите си и се изправи.

— Аз... Не се сетих... Забравих — почувства как бузите й пламват. — Брендън, трябваше да ми кажеш!

— Нали тъкмо това и правя — изтъкна той, докато очите му пълзяха по бедрата ѝ.

— Много смешно — сопна се Рейвън, но не издържа и също се засмя. — Хайде сега, измитай се и ме остави да се преоблека.

— Трябва ли да се преобличаш? Жалко — Брендън протегна ръка натам, където хавлията се съединяваше на гърдите ѝ и пръстите му опряха в падинката помежду им. — Тъкмо си мислех колко ми харесва одеянието ти — без да я докосва другаде, наклони глава към лицето ѝ. — Хубаво миришеш — прошепна и разтвори с език устните ѝ. — Дъждът е още в косите ти.

Грохот, по-силен от този на морето, забуча в ушите ѝ. Несъзнателно отвърна на целувката, посрещна с готовност езика му, пристъпи напред и се повдигна на пръсти. Макар да се отзова бързо и всеотдайно, усети как той сдържа страстта и желанието си.

Под хавлията пръстите му намериха зърната на гърдите ѝ. Рейвън почувства силна и непозната болка в слабините. Изстена, а всеки мускул от тялото ѝ сякаш се превърна във восък. Той вдигна глава и я изчака да отвори очи.

— Искаш ли да те любя, Рейвън? — тя го изгледа вторачено, измъчвана от болката на събудилото се желание. Брендън оставяше решението в нейни ръце. Би трябвало да му е признателна, да почувства облекчение, ала в момента предпочиташе той просто да я грабне и понесе. За миг ѝ се прищя да няма избор, да няма право на глас, просто да бъде взета. — Трябва да си сигурна — добави Брендън тихо. Повдигна с ръка брадичката ѝ и се усмихна. Очите му бяха със спокоен синьо-зелен цвят. — Нямам намерение да те улеснявам в това отношение — той отпусна ръка. — Ще те чакам долу, но все тъй съм на мнение, че е жалко, дето смяташ да се обличаш. По хавлия си много привлекателна.

— Брендън... — обади се Рейвън, когато той беше вече на вратата.

Обърна се и повдигна вежда в очакване.

— Ами какво, ако бях казала „да“? — на лицето ѝ се появи усмивка. Чувстваше се значително по-уверена при наличието на разстояние помежду им. — Нямах ли да стане малко неловко в присъствието на госпожа Пенгъли?

Брендън се облегна на вратата и отвърна бавно:

— Рейвън, ако беше казала „да“, пет пари нямаше да давам нито за госпожа Пенгъли, нито дори ако половината човечество се намираще долу.

Излезе и грижливо затвори вратата след себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

И двамата нямаха търпение да започнат. Заловиха се за работа още на следващия ден след пристигането си и скоро подкараха едно спокойно и добре запълнено всекидневие. Брендън ставаше рано и обикновено привършваше със солидната закуска до времето, когато Рейвън мудно се смъкваше долу. След като кафето успяваше да я ободри, започваха сутрешния напън и работеха до обяд и появяването на госпожа Пенгъли. Щом тя пристигаше с покупките за деня и се захващаше за домакинската работа, двамата излизаха на дълга разходка.

Дните бяха меки и уханни, напоени с морски пръски и пролетен дъх. Земята беше камениста и неравна, изглеждаше дори сурова, с разхвърляни тук-там парчета бедна почва, покрита с неразцъфнал още пирен. Прибойт ревеше и се блъскаше в извисяващите се гранитни скали. Дръзки, издръжливи птици виеха гнезда по зъберите. Крясъците им надвикваха грохота на вълните. Застанала на високото, Рейвън виждаше селото с нанизаните спретнати редове на къщичките и бялата кула на църквата.

Следобедите двамата работеха усилено, а огънят в камината пращеше зад гърба им. След вечеря преглеждаха свършеното през деня. В края на първата седмица имаха нахвърляно в общи черти виждане за цялата партитура и напълно завършения основен мотив.

Не минаваше, разбира се, без спречквания. И тя, и той притежаваха твърде силно усещане към музиката, за да може съвместната им работа да върви гладко. Но споровете изглежда действаха стимулиращо и на двамата. Което пък от своя страна се отразяваше благотворно върху крайния резултат. Представяваха добър екип.

Отношенията им останаха приятелски. Брендън не предприе повече опити за интимност. Понякога Рейвън улавяше втренчения му, напрегнат поглед. Усещаше притегателната му сила като чувствено докосване, като прелъстяваща целувка. Липсата на всякакъв натиск от

негова страна я привличаше по-ефикасно от каквито и да било други опити за сближаване. Тях можеше да отблъсне, да ги избегне. Знаеше, че той очаква тя да вземе решение. Зад обикновеното ежедневие, шегите и професионалните дразги, атмосферата пулсираше от напрежение.

Този следобед се проточи дълъг и малко тягостен. Неспирен порой им попречи да направят разходката си край скалите. Музиката се лееше из къщата, отекваше в ъглите, летеше до забравената мансарда. Бяха напалили буен огън с припасите от дърва на господин Пенгъли, за да прогонят влагата, която сякаш се процеждаше през прозорците. Изоставен поднос с чай и бисквити стоеше на една от масичките. Спорът между Рейвън и Брендън навлизаше във втората си фаза.

— Трябва да позабързаме темпото — настояваше тя. — В този си вид просто не става.

— Парчето е меланхолично, Рейвън.

— Ала не и погребално опело. Влачи се точно по този начин, Брендън. Хората ще започнат да дремят, преди да е свършило.

— Никой не заспива, когато пее Лорън Чейс — възрази той. — От това парче лъха чист секс, Рейвън, и тя ще го направи хит.

— Ще го направи — съгласи се Рейвън, — но не при това темпо. Значи така — продължи делово и вдигна глава от пианото, за да го погледне. — Джо е заспал над пишещата машина по средата на листа. Той вече смята, че леко се е побъркал заради прекалено живите сънища, в които му се явява неговата героиня Теса. В тях тя изглежда съвсем истинска и той е влюбен, макар да знае, че тя е продукт на собственото му въображение. Просто персонаж от романа, който пише, една измислица, илюзия. И ето сега, посред бял ден, отново бленува и мечтае за нея, като този път тя обещава да дойде при него същата нощ.

— Известна ми е фабулата — обади се сухо Брендън.

Рейвън присви очи, ала запази спокойствие. Стори й се, че долавя някаква умора в гласа му. Един-два пъти се бе будила нощем и го бе чула да свири.

— „Свечеряване“ е изключително парче, Брендън. Прав си, че е чист секс, а текстът ти е великолепен. Но все пак е нужна страст, която да вълнува.

— То си вълнува — той дръпна още веднъж от цигарата, преди да я смачка. — Чейс знае как да борави с нотите.

Рейвън изпухтя с раздражение. За беля той обикновено имаше право за подобни неща. Интуицията му беше феноменална. Този път, обаче, тя бе убедена, че нейният собствен усет — като творец на песни и като на жена — е по-верен. Знаеше как трябва да бъде изпята тази песен, за да постигне пълен ефект. Още в мига, щом прочете текста на Брендън, разбра какво бе нужно. Цялата песен зазвуча в напълно завършен вид в ума ѝ.

— Зная, че Лорън умее да борави с нотите, освен това е достатъчно артистична и добре се справя с играта. Ще е в състояние да направи и двете, като правилното темпо няма да ѝ попречи. Нека да ти покажа.

Тя засвири встъпителните акорди. Брендън повдигна рамене и стана от скамейката, където двамата седяха заедно пред пианото.

Рейвън вдигна темпото на „анданте“ и запя под собствен акомпанимент. Гласът ѝ се уви около музиката, вля и душа и чувство. Брендън отиде до прозореца и се загледа в дъжда навън. Това беше една песен на изкустителка, изпълнена със скрити и безумни обещания.

Гласът на Рейвън се лееше плавно, после се нажежаваше в най-неочаквани моменти, докато Брендън почувства стегнатия възел на желанието в слабините си. Имаше нещо неземно в мелодията, която тя пресъздаваше. По-бързото темпо пораждаше рязък контраст, много по-ефектен от това, за което той настояваше. Рейвън свърши внезапно, с дрезгав шепот, без постепенно затихване. Отметна коса и му хвърли поглед през рамо. Леко се подсмиваше.

— Е?

Брендън продължаваше да стои с гръб, пъхнал ръце в джобовете.

— Ще ти се винаги да бъдеш права, нали?

Тя се засмя.

— Имаш особен начин за правене на комплименти, който кара сърцето ми да пърха.

— Тя не притежава твоя диапазон — измърмори той с известно раздражение, после отиде до масичката с подноса. — Не мисля, че ще измъкне така много от ниската октава като теб.

— Хм — сви замислено рамене Рейвън, като го наблюдаваше как си налива чай. — Затова пък притежава огромна индивидуалност, ще я

използва до последната капчица.

Той постави обратно чашата, без да я докосне, и се приближи до камината. Тя го проследи с поглед. Тревожна бръчка прекоси челото ѝ.

— Брендън, какво има?

Той хвърли още дърва във вече бумтящия огън.

— Нищо, просто съм нервен.

— Този дъжд действа потискащо — Рейвън стана и на свой ред отиде до прозореца. — Ала на мен не ми пречи. Понякога дори ми харесват такива мрачни, сънливи дни. Мога да мързелувам, без да изпитвам чувство на вина. Може би и ти трябва да постъпиш така, Брендън, да помързелуваш днес. В библиотеката има разкошна дъска за шах. Защо не ме научиш да играя? — тя се приближи до него и постави ръце на раменете му. Усети колко бе напрегнат и несъзнателно започна да го разтрива. — Това, между другото, може да се окаже трудна задача. Джули, например, категорично отказа да играе с мен табла. Каза, че съм лишена от всякакъв усет за стратегия.

Рейвън млъкна, защото той се извърна внезапно и махна ръцете ѝ от раменете си. Без да каже нещо, се отдалечи от нея. Отиде до барчето и извади бутилка уиски. Сипа три пръста в една чаша и ги гаврътна.

— Днес едва ли ще ми стигне търпението за каквито и да било игри — рече и си наля втори път.

— Добре, Брендън — отвърна тя. — Никакви игри — Рейвън отиде и застана пред него, вперила поглед право в очите му. — Защо ми се сърдиш? Със сигурност не е заради песента.

Гледаха се така няколко дълги мига, а огънят пращеше и съскаше в камината. Чу се как една голяма цепеница се срути върху поддалите отдолу дърва.

— Може би е настъпило време аз и ти да поговорим — подзе той, като въртеше разсеяно чашата с останалото питие в ръката си. — Опасно е нещата да се оставят висящи цели пет години. Човек не знае кога ще се срутят отгоре му.

Рейвън усети прилив на безпокойство, но кимна.

— Вероятно си прав.

На устните му трепна усмивка.

— Ще седнем ли да говорим вежливо и цивилизовано, или ще замахваме един срещу друг като диваци?

Тя сви рамене.

— Не смятам, че е нужна вежливост. Учтивите схватки не водят доникъде.

Добре — подхвана Брендън, ала го прекъсна издрънчаването на звънеца. Остави чашата си, хвърли на Рейвън продължителен поглед и отиде да отвори.

Останала сама, тя се помъчи да овладее нервните тръпки, които започваха да я разтърсват. Предусещаше, че е надвиснала буря, но не навън зад прозорците. Брендън го избиваше на разправия и макар причината да не ѝ бе ясна, Рейвън бе склонна да се поддаде, дори охотно би го сторила. Дълго бяха се старали да огладят напрежението помежду си в името на музиката и разбирателството. Сега, въпреки всички нерви, тя с нетърпение очакваше мнимото спокойствие да бъде разклатено. Чу стъпките му и отиде до масичката да си налее чай.

— Пратка за теб — размаха Брендън от прага обемист пакет. — От Хендерсън.

— Странно, какво може да ми праща? — промърмори Рейвън, като вече смъкваше канапа. — А, ясно — хвърли небрежно разкъсаната амбалажна хартия настрани и запрелиства съдържимото. — Мостри за корицата на албума, който издавам през лятото.

Без да го поглежда, тя му подаде една от обложките, после се зачете в написаното върху обратната страна на друга.

През следващите минути Брендън мълчаливо се взираше в снимката ѝ. Фонът беше бял, а Рейвън седеше в своята обичайна поза с подвити под себе си крака. Гледаше право в обектива с едва загатната усмивка на устните. Очите ѝ бяха много сиви, погледът много открит. Върху раменете ѝ чак до коленете се спускаше черната ѝ коса — в ярък контраст с мекото бяло на фона. Създаваше се впечатление, че снимката е направена не принудено, ала всъщност беше изкусно замислена. Рейвън изглеждаше като гола и ефектът бе твърде еротичен.

— Ти виждала ли си тази фотография?

— М-м? — тя отметна коса и продължи да чете. — А, да, прегледах пробните снимки, преди да замина на турнето. Все още не съм напълно сигурна относно реда на песните, но предполагам, че сега вече е късно да се правят промени.

— Винаги съм смятал, че Хендерсън стои зад представянето ти по този начин.

— Представянето ми по кой начин? — попита Рейвън разсеяно.

— Като девица, поднесена в жертва на тълпите.

— Брендън, ама... Та това е пълна глупост.

— Не бих казал — възрази той. — Напротив, мисля, че е необикновено сполучливо описание. Девствено бяло, изчистена линия и ти, седяща гола в средата на всичко това.

— Не съм гола! — отвърна тя възмутено. — Никога не си правя голи снимки.

— Потенциалният купувач обаче не го знае, нали? — Брендън се облегна на пианото и я загледа с присвити очи.

— Определено е предизвикателна. Такъв е замисълът — Рейвън се взря свъсено в обложката. — Няма нищо лошо в това. Не съм дете, за да съм облечена с розова рокличка и панделки. Това е бизнес, Брендън. Няма нищо крайно и прекалено в тази корица. Покрита съм по-благоприлично, отколкото бих била на плажа.

— Ала не по-пристойно — беше студеният му отговор. — Има разлика.

Руменина заля лицето ѝ — и от яд, и от смущение.

— Не е непристойно. Никога не позирам за непристойни снимки. Карл Стрейтър е един от най-изисканите фотографи в бизнеса. Той не прави непристойни снимки.

— Може изкуството на един да е порнография за друг.

Очите на Рейвън се отвориха широко. Тя бавно постави мострите за корицата върху скамейката до пианото.

— Това, което каза, е отвратително — промълви. — Нарочно се държиш безобразно.

— Просто изразявам мнението си — сви рамене Брендън. — Не е задължително да ти харесва.

— Не ми е нужно твоето мнение. Нито твоето одобрение.

— Да — смачка той цигарата си в пепелника. — Изобщо не ти е нужно, ни най-малко, нали? Но тъй или инак ще го чуеш.

Хвана я за ръката, щом Рейвън понечи да си тръгне. Властното стискане бе в противовес със студения тон и ледения му поглед.

— Пусни ме! — кипна тя, като със свободната си ръка неуспешно се помъчи да махне неговата.

— Когато свърша.

— Вече каза всичко — изведнъж гласът ѝ бе станал по-спокоен и Рейвън прекрати отчаяните си опити да се откопчи. Погледна го

открито, очите ѝ горяха от вълнение. — Не съм длъжна да те слушам, когато се чудиш как да ме обиждаш, Брендън. Можеш да ми попречиш да си тръгна, защото си по-силен от мен, ала не можеш да ме накараш да те слушам — тя преглътна, но успя да запази гласа си твърд. — Аз сама съм си господар на живота. Имаш право на мнение, ала нямаш правото да ме обиждаш. Не желая да говоря сега с теб, просто ме остави на мира.

Той мълча толкова дълго, че Рейвън реши, че няма да я пусне. После Брендън бавно охладя пръсти и тя можа да издърпа ръката си. Обърна му гръб и без да продума излезе от стаята.

Причина вероятно беше разправията с Брендън или шибацията по стъклата порой, а може би неочакваната ярост на извилата се гръмотевична буря. Сънят ѝ беше като объркан монтаж на спомени от детството, който предизвикваше по-скоро усещания, отколкото живи картини. Представи и образи изплуваха и чезнеха в небитието. Редяха се чувство на страх, на вина и отчаяние, връхлитаха и се сменяха едно връз друго, а Рейвън стенеше и се въртеше под завивките, опитваше насила да се събуди. Но бе хваната като в капан, здраво стисната в лапите на подсъзнанието. После грохотът на бурята започна да надделява, гръмотевицата сякаш избухна вътре в главата ѝ, а блясъкът на светкавица разцепи стаята. С мъчителен вик тя се събуди и стреснато седна в леглото.

Беше тъмно като в рог, когато Брендън се втурна вътре. Ориентираше се по звука от задавените ѝ ридания.

— Рейвън, ето ме, скъпа, всичко е наред.

Щом стигна до нея, тя се хвърли в обятията му и се притисна силно. Цялата трепереше, кожата ѝ бе ледена. Той придърпа одеялото на гръба ѝ и я прегърна.

— Не плачи, любов моя, няма нищо, тук си на сигурно място — потупваше я и я милваше като малко дете, уплашено от бурята. — Скоро ще свърши.

— Прегърни ме — зарови лице на голото му рамо Рейвън. — Моля те, прегърни ме, само не ме оставяй — дишаше бързо и на пресекулки, сякаш се бореше за глътка въздух. — Ох, Брендън, такъв кошмарен съм.

Той я полюшваше успокояващо. Наведе се и я целуна по слепоочието.

— Какво сънува?

От детството помнеше, че казаното на глас обикновено прогонва страховете.

— Тя пак ме беше оставила сама — отрони Рейвън и потрепери. Брендън я притисна по-близо. Думите излизаха объркани като мислите ѝ, несвързани като съня. — Как мразех да съм сама в онази стая. Единствената светлина идваше от съседната сграда — от онези червени неоновы надписи, които мигат непрекъснато и тъмнината никога не е неподвижна. И толкова шум от улицата, дори при затворен прозорец. Много горещо... Прекалено горещо, за да се спи — шепнеше тя на рамото му. — Гледах мигащата светлина и я чаках да си дойде. Пак беше пияна — Рейвън изхълца, пръстите ѝ се свиваха и разпускаха върху гърдите му. — Беше довела един мъж. Аз пъхнах главата си под възглавницата, за да не чувам.

Тя млъкна и си пое дълбоко дъх. В обятията на Брендън беше тъмно и спокойно. Навън бурята вилнееше все по-яростно.

— Веднъж падна по стълбите и си счупи ръката. Преместихме се, ала винаги беше едно и също. Мизерни малки стаички без въздух, които вечно миришеха на джин, независимо колко ги чистиш и търкаш. Тънки стени, през които всичко се чува, все едно, че ги няма. И тя винаги обещаваше, че този път, да, този път ще е различно. Щяла да си намери работа, а аз да тръгна на училище... Но пак идваше ден, когато се прибирах и я заварвах с някой мъж и бутилка.

Рейвън вече не се притискаше отчаяно, само се бе облегла на Брендън, сякаш изчерпала до капка всичките си чувства. Отново проблесна светкавица и тресна гръм, ала тя седеше като вцепенена.

— Рейвън... — той лекичко я отдръпна от себе си. Сълзи все още се стичаха по страните ѝ, но дишането ѝ се бе успокоило. В тъмното, едва се различаваха очертанията на лицето. — Къде беше баща ти? — попита.

Тя се вторачи в него с блестящи от влага очи. Издаде тих, стенец звук, сякаш се пробуждаше. Брендън знаеше, че думите ѝ се бяха изплъзнали неволно, в пристъп на слабост и отчаяние. Сега беше дошла на себе си, ала бе твърде късно за отстъпление. Въздишката ѝ прозвуча уморено и някак кухо.

— Не зная кой е той — Рейвън бавно се измъкна от ръцете му и стана от леглото. — Тя също. Били са, видиш ли, твърде много.

Брендън не се обади. Бръкна в джоба на джинсите, които припряно бе успял да навлече, и намери кутия кибрит. Щракна клечка и запали свещта върху нощното шкафче. Светлинката блесна за миг в тъмното, премига и се олюля.

— Колко време живя така? — попита и тръсна клечката.

Рейвън зарови ръце в косата си. Съзнаваше, че вече бе казала прекалено много, за да увърта.

— Не помня някога да не е пиела, но когато бях малка, пет или шестгодишна, тя все още имаше известен контрол върху нещата. Пееше в заведения. Имаше големи мечти и нелош глас и беше много хубава... Навремето — Рейвън замълча, притисна с ръце очите си и изтри сълзите. — Когато станах на осем, тя беше... Вече не можеше да се справи с проблема си. И винаги имаше мъже. Нуждаеше се от мъже, както се нуждаеше от пиенето. Някои бяха по-добри от другите. Един ме води в зоопарка два пъти... — Рейвън отново млъкна и извърна глава. Брендън наблюдаваше как пламъчето на свещта играе по тънката материя на нощницата ѝ. — Тя непрекъснато ставаше все по-зле. Мисля, че донякъде се дължеше на отчаянието, че губи гласа си. И как иначе, нали непрекъснато го съсипваше с пушене и пиене. Ала колкото повече се влошаваше положението, толкова повече тя пушнеше и пиеше. Погуби гласа и здравето си, погуби всяка възможност да направи нещо от себе си. Понякога я мразех и ненавиждах. Понякога разбирах, че и тя се ненавижда.

От гърлото на Рейвън се изтръгна ридание, но тя го сподави и тръгна да крачи из стаята. Движението сякаш ѝ помагаше и думите започнаха да излизат по-бързо, напиреха да се освободят.

— Плачеше, прегръщаше ме и молеше да не я мразя. Обещаваше всичко на света и най-често аз ѝ вярвах. „Този път вече...“ — това беше обичайното ѝ начало. И до ден-днешен е така — Рейвън въздъхна на пресекулки. — Тя ме обичаше, когато не пиеше, и напълно забравяше за мен, щом беше пиана. Като че живеех с две различни жени. И в двата случая не беше леко. Трезва, тя се стараяше да имаме нормални отношения като между майка и дъщеря. Написала ли съм си домашното? Защо съм се прибрала пет минути по-късно от училище? Ала беше ли пиана, от мен се очакваше да не ѝ се пречкам, по

дяволите, да не се мяркам пред очите ѝ. Помня веднъж, бях дванадесетгодишна, тя издържа три месеца и шестнадесет дни без пиене. Един ден се върнах от училище и я заварих просната на леглото. Него следобед ѝ предстоеше прослушване, преди да я наемат на работа в едно второкласно заведение. По-късно ми обясни, че искала само една глътка, колкото да успокои нервите си. Само една... — Рейвън потрепери и обви ръце около себе си. — Студено е — прошепна.

Брендън стана и отиде до камината. Наведе се и сложи нови дърва и подпалки върху жаравата. Рейвън спря пред прозореца, загледана в бушуващата над морето буря. От време на време още проблясваше, но силата на гръмотевиците и дъждът бе намаляла.

— Нещата се повтаряха безброй пъти. Тя работеше като сервитьорка в един малък бар в Хюстън. Тогава бях на шестнадесет. Задължително отивах там в деня на заплатата, за да съм сигурна, че няма да похарчи парите, преди да съм купила храна. По онова време беше се пооправила. Работеше от месец и половина и имаше връзка с управителя. Той спадаше към един от по-добрите. Аз понякога се отбивах и свирех на пианото, ако заведението беше празно. Един от любовниците на майка ми беше музикант, научи ме на някои основни неща и каза, че имам добър слух. Мама обичаше да слуша как свиря.

Гласът на Рейвън звучеше по-равно. Брендън я наблюдаваше отстрани. Тя бавно прокара пръст по тъмното стъкло на прозореца.

— Бен, управителят, ми предложи да свиря, ако желая, през обедните часове. Каза, че мога и да пея също, стига да е по-тихо и ненатрапчиво, както и да не разговарям с посетителите. Така започнах — Рейвън въздъхна и потри челото си. Зад нея огънят се разгоря и запращя. — Напуснахме Хюстън и заминахме за Оклахома. Аз излъгах за възрастта си и ме наеха да пея в едно заведение. Беше през един от най-лошите периоди на мама. Имаше моменти, когато се страхувах да я оставя сама, ала тя тогава не работеше и...

Рейвън не довърши. Чувстваше се смазана. Слепоочието ѝ пулсираше от болка. Искеше да спре, да се отърве от всичко това, но знаеше, че бе отишла твърде далеч. Притисна чело в стъклото и изчака мислите ѝ да се подредят.

— Имахме нужда от пари, тъй че рискувах да я оставям сама вечер. Сменихме си ролите, тъй да се каже. Това, което аз научих

отрано, ала постоянно забравях, бе, че алкохоликът винаги намира пари за бутилка. Винаги, без значение как. Една вечер, по време на изпълнението ми, тя се втурна в заведението. Уейн, който работеше там, бързо схвана положението. Успя да я укроти, преди да бе станало безобразно. Той беше чудесен — никакви нравоучения, никакво съжаление и съвети. Просто подкрепа.

Рейвън се отдръпна от прозореца и отиде при камината.

— Но тя отново се появи, още на два пъти, и те ме изгониха. Последваха други градове, други заведения, ала всичко пак се повтаряше. Малко преди да навърша осемнадесет, я напуснах — гласът ѝ бе започнал да трепери и тя помълча известно време. — Една нощ се върнах от работа и пак я заварих просната на кухненската маса с бутилка вино. Знаех, че ако не се махна, ще полудея. И така, сложих я в леглото, събрах си багажа в една торба, оставих ѝ колкото пари можех да отделия и излязох. Просто ей така — Рейвън закри очи с ръце. — Сякаш за първи път в живота си можех да дишам свободно — мислено тя отново се върна в онази кухня, където бродеха бледите призраци на спомените ѝ. Вглеждайки се в тях, заслушана в непрестанното, но вече по-миролюбиво барабанене на дъжда, продължи да разказва: — Попаднах в Лос Анджелис и там ме забеляза Хендерсън. Той ме лансира и тласна напред. Не зная какви са били стремежите ми, преди да подпиша договор с него. Просто да оцелея, предполагам. Ден за ден. После дойдоха големите контракти, записите и целият този луд водовъртеж. Вратите пред мен започнаха да се отварят. Мисля, че някои от тях бяха същински капани — Рейвън се засмя късо и като че с учудване. — Господи, беше прекрасно и страшно. Струва ми се, не бих могла отново да преживея тези няколко първи месеца. Та както и да е, благодарение на Хендерсън получих известност, а първият ми сингъл стана хит и допринесе още повече. Тогава ми се обадиха от болницата в Мемфис.

Рейвън се обърна и взе да крачи из стаята. Тънката коприна на нощницата прилепваше и се увиваше по тялото при движенията ѝ.

— Трябваше да отида, разбира се. Тя беше много зле. Последният ѝ любовник я беше бил и задигнал малкото пари, които имала. Плачеше. О, Божичко, пак същите обещания. Съжалявала, обичала ме. Никога, никога повече. Аз съм единственото свястно нещо, което била направила в живота си — сълзите отново рукнаха, но този

път Рейвън не направи опит да ги спре. — Веднага щом беше в състояние да пътува, я взех със себе си. Джули беше открила санаториум в Оухай и един много добросъвестен млад лекар. Джъстин Рендолф Картър. Какво чудесно име, а? — рече през сълзи. — Чудесно име и забележителен човек. Заведе ме в своя обзаведен с кожа и вкус кабинет и подробно ми обясни лечението, което ще получи майка ми — тя се извърна с лице към Брендън, раменете ѝ бяха натезали от плач. — Аз не исках да знам! Просто исках той да се заеме с това. Каза ми да не възлагам твърде големи надежди, а пък аз му казах, че изобщо нямам никакви надежди. Кой знае какво си е помислил, защото ми препоръча няколко добри организации, с които да поговоря. Напомни ми, че алкохолизмът е болест и майка ми е жертва. Аз му казах, че как ли пък не — изрече с горчив гняв Рейвън и плътно обви ръце около себе си. — Аз бях жертвата! Аз трябваше да живея с нея, да търпя нейните лъжи, безпаметните ѝ наливания и нейните мъже. На него му беше много лесно да е толкова прав и съчувствен под спретнатата си бяла престилка. А аз я мразех — тя се разтреса в ридания и притисна очи с юмруци. Всичко, което бе затворила и потискала вътре в себе си през седмиците от последното лечение на майка ѝ, напираше да се излее. — И я обичах — промълви. — Още я обичам — изтерзана и почти напълно опустошена, Рейвън протегна ръце към огъня. — Доктор Картър ме остави да му крещя, после седна с мен, когато не издържах ѝ се разплаках. Прибрах се вкъщи, а те започнаха лечението. След два дни срещнах теб.

Тя не го чу как се приближи и застана зад нея, докато не усети ръцете му на раменете си. Обърна се и безмълвно се отпусна в тях. Брендън я прегърна, впери поглед в подскачащите, лакоми пламъци на огъня. Чувстваше лекото ѝ потръпване. Навън бурята се беше превърнала само в монотонно потропване на дъждовните струи по стъклата.

— Рейвън, ако ми беше казала, щях някак да ти помогна.

Тя поклати глава, после зарови лице на гърдите му.

— Не, не исках тази част от моя живот да засяга отношенията ни. Просто нямах достатъчно сили — пое си дълбоко дъх, отметна глава и го погледна в очите. — Боях се, че ако узнаеш, няма да пожелаеш нищо да правиш заедно с мен.

— Рейвън... — имаше болка и упрек в гласа му.

— Зная, че е неправилно, Брендън, дори глупаво, ала трябва да разбереш — всичко ми се струпа изведнъж. Нужно ми беше време. Имах нужда да се огледам, да реша как ще я карам нататък, как ще живея, какво ще правя с кариерата си, с майка си, с всичко — тя стисна ръцете му в желанието си той да види нещата през нейните очи. — В един момент аз бях никой, а в следващия се озовах обкръжена от почитатели. Навсякъде имаше мои снимки. Чувах гласа си всеки път, щом пуснех радиото. Знаеш какво е.

Брендън махна падналия върху бузата ѝ кичур.

— Да, зная какво е.

Усети я как се поотпусна.

— Преди да съм си поела дъх, мама отново нахлу в живота ми. Част от мен я ненавиждаше, но вместо да си дам сметка, че това е една нормална реакция и да опитам да се справя с чувствата си, аз безпричинно започнах да изпитвам вина. И срам. Не — поклати глава Рейвън, изпреварвайки го, — излишно е да ми казваш, че не би трябвало. Това е едно съждение на разума, едно трезво умозаключение и няма нищо общо с чувствата. Не очаквам от теб да разбереш. Ти никога не си се сблъсквал с подобно нещо. Тя ми е майка. Невъзможно е напълно да се откъсна, да се разгранича от това, дори да съзнавам, че не нося отговорност за нейния проблем — Рейвън пак се взря продължително в очите му, после се извърна. Пламъците танцуваха и се мятаха в камината. — И като капак на всичко, което ставаше, се влюбих в теб. Обичах те — промълви тя толкова тихо, че той трябваше да се напрегне, за да я чуе. — Ала не можех да бъда твоя любовница.

Вперил поглед в гърба ѝ, Брендън протегна ръце, сетне ги отпусна.

— Защо?

Рейвън само обърна леко глава и го погледна през рамо. Лицето ѝ бе в сянка.

— Защото тогава щях да приличам на нея — прошепна и отново се извърна.

— Не говориш сериозно, Рейвън — хвана я този път той за раменете, но тя заклати глава, без да продума. Брендън я обърна насила към себе си и я изгледа строго. — Значи смяташ, че децата трябва да бъдат съдени за грешките на родителите си?

— Не, но аз...

— Нямах право да си причиняваш такава нещo.

Рейвън притвори очи и въздъхна.

— Зная, така е, но...

— Тук няма никакви „но“, Рейвън! — той я стисна по-силно, докато тя отвори очи. — Ти знаеш коя си, знаеш какво представляваш.

Известно време се чуваше само шума на морето, потрепването на дъжда и припукването на огъня.

— Когато ти ме прегръщаше, когато ме докосваше, аз те желяех — успя да продума Рейвън с треперещ глас. — Беше първият мъж, когото някога съм пожелавала — преглътна с усилие и Брендън отново усети как тръпка прекоси тялото ѝ. — Ала се сещах за всички онези душни стаички, за онези мъже с майка ми...

Тя млъкна и щеше да се отскубне от ръцете му, но той не я пусна. Бавно обрмчи с длани лицето ѝ, като не сваляше от нея очи.

— Да спиш с непознати не е същото, като да се любиш с някого, когото обичаш.

Рейвън облиза пресъхналите си устни.

— Да, зная, обаче...

— Нима? — прекъсна я въпросът му. Тя само въздъхна неуверено. — Нима знаеш? Нека да ти покажа, Рейвън. Искаш ли да ти покажа?

Очите ѝ бяха като уловени в капан от неговите. Не се съмняваше, че Брендън щеше да я пусне дори при най-лекия жест от нейна страна. Полазиха я тръпки на страх, защото желанието като топла вълна се надигаше в кръвта ѝ.

— Да — отвърна му.

Той за втори път нежно махна косата от лицето ѝ. Наведе се и затвори с целувка очите ѝ. Тя го държеше за китките и ръцете ѝ трепереха. Стисна пръсти, щом устата му се озова върху нейната. Брендън търпеливо изчака устните ѝ да се разтворят.

Много бавно целувките му ставаха по-осезателни, бродеха по лицето ѝ, а пръстите му я галеха. Огънят хвърляше върху им червени и златисти отблясъци, играеше си с тъмните сенки в стаята. Рейвън усещаше топлината му през тънката дреха, ала лумналият вътре в нея пламък беше този, който я обгаряше.

Брендън постави ръце върху раменете ѝ и нежно започна да ги разтрива, захапал леко със зъби долната ѝ устна. Тя усети как

нощницата се плъзва надолу по гърдите ѝ, задържа, се за миг върху хълбоците и се свлича на пода. Понечи да се възпротиви, но целувката му се нажежи от страст и всяка мисъл изскочи от главата ѝ. Разумът ѝ се замъгли. Пръстите му се спуснаха надолу по извивката на гърба и бедрата ѝ. После я вдигна на ръце. Като замаяна усети, че потъва върху дюшека. Когато Брендън легна до нея и почувства докосването на голото му тяло, нова вълна на съмнения и страх я накара да потръпне.

— Брендън, моля те, аз...

Думите замряха под устните му. Ръцете му милваха леко, галеха, без да бързат. Някъде далеч в ума си Рейвън бе наясно, че той нарочно полагаше усилия да се владее, ала нейното съзнание бе безсилно, а крайниците ѝ натежали. Устните му се спряха върху шията ѝ, вкусваха и даваха наслада, която нарастваше бавно и неустойимо. Палецът му мачкаше зърното на гърдата ѝ и тя със стон се изви към него. Брендън продължи целувките надолу към меката извивка на гърдите. Леко, много лекичко облиза връхчето. Рейвън усети как между бедрата ѝ пламна жарава, зарови пръсти в косата му и го придърпа към себе си. Извиваше се и тръпнеше не от страх, а от страст.

Огън, каквото тя не познаваше и никога не си бе представяла, се разгаряше вътре в нея. Все още си даваше сметка за проблясъците в камината и пламъчето на свещта върху затворените си клепащи, за мекото усещане на ленените чаршафи под гърба си, за лекия приятен мирис на пушек от дървата в камината. Ала тези усещания бяха далечни и приглушени, цялото ѝ същество сякаш бе съсредоточено върху разтапящите я докосвания на езика му по кожата ѝ, върху лекото като перо плъзгане на пръстите му по краката ѝ. През плющенето на дъжда и съскането на огъня го чу да шепне името ѝ, чу собствения си тих и безпамятен отговор.

Дишането ѝ стана бързо, а устните алчни. С внезапен порив привлече лицето му към своето. Обви ръце около него, а силата на целувката притисна главата ѝ във възглавницата. Той легна върху нея, плът до гореща плът. Гърдите ѝ се разляха под тежестта му, усети косматата му гръд по кожата си.

Брендън сложи ръка на корема ѝ и я плъзна надолу. Кратък пристъп на ужас я обзе, когато я пъкна между бедрата ѝ, после дъхът ѝ секна от главозамайващо удоволствие. Той бе все така търпелив,

пръстите му все така нежни и бавни, докато постепенно се отзоваваха на нейния ритъм.

За Рейвън всякакъв друг свят престана да съществува, освен полумрака на осветената от огъня стая и широкото легло. Устата му я завладяваше, езикът му я вкусваше — от устните към ухото, по шията и обратно върху устните. Междувременно ръцете и пръстите му я докарваха до лудост, до умопомрачение.

В един момент той се озова върху нея и тя усети, че бе готова да даде и да получи. Бе твърде смаяна, твърде изумена, за да схване какво му бе струвал непоклатимият самоконтрол досега. Разбираше само, че го желае и сама го подтиква да я обладае. Имаше кратък ослепителен миг на болка, последван от остро и неизмеримо удоволствие. Викът ѝ бе заглушен от устните му, после всичко изчезна сред вълните на неизпитвана наслада.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сложила глава на рамото му, Рейвън съзерцаваше тлеещия в камината огън. Брендън дишаше равномерно и тя усещаше отчетливия ритъм на сърцето му.

В стаята цареше тишина, дъждът навън също бе утихнал. Знаеше, че ще си спомня този миг всеки път, щом лежи, заслушана в ромоленето на дъжда по прозорците. С едната си ръка, спокойно отпусната върху ѝ, Брендън я беше прегърнал. Откакто се беше търколил настрани, не бе проговарял. Рейвън мислеше, че е заспал и беше доволна да лежи така с него, загледана в огъня и заслушана в кроткото потропване на дъжда. Обърна глава, за да го погледне и видя, че бе буден. Беше вперил очи в тавана. Блестяха в тъмното. Тя го погали по бузата.

— Помислих, че спиш.

Той хвана ръката ѝ и я доближи до устните си.

— Не спя, просто... — погледна към нея, замълча и бавно изтри една сълза от миглите ѝ. — Сигурно ти причиних болка.

Рейвън поклати глава. Зарови за миг лице на врата му, където усети топлината и мириса на тялото му.

— Не, накара ме да се чувствам прекрасно. Чувствам се... Свободна — погледна го в очите и се усмихна. — Глупаво ли ти звучи?

— Никак — Брендън прокара пръсти през косата ѝ и я отдръпна назад, за да не закрива лицето ѝ. В очите ѝ се отразяваха отблясъци от огъня. — Толкова си красива!

Тя му се усмихна пак и го целуна.

— Винаги съм смятала същото за теб.

Той се засмя и я привлече по-близо. Горещите им тела се долепиха.

— Наистина ли?

— Да, и съм си мислела, че ако беше момиче, щеше да си забележително хубаво. Сега, като видях снимката на сестра ти, разбирам, че съм била права.

Брендън изви вежда. Гледай ти, каква странна насока на мислите. Не съм и подозирал. Слава Богу, всъщност.

Рейвън се засмя по характерния си гърлен начин и притисна устни в шията му. Харесваше ѝ как гласът му можеше изведнъж да придобие онази типично британска, привидно учтива интонация.

— Сигурна съм, че като мъж си по-добре.

— Това е утешително — отвърна той напълно сериозно и започна да я гали по гърба, — предвид дадените обстоятелства — добави и продължи милувката надолу.

— Убедена съм, че като мъж ми допадаш повече — целуна го тя пак и премести устни към врата му. Усети под гърдите си как сърцето му внезапно ускори ход. — Брендън... — въздъхна и захапа лекичко ухото му. — Толкова си мил с мен, толкова нежен.

Чу го как изръмжа, преди да я преобърне по гръб. Очите му блестяха като нажежени и имаха наситено зелен цвят, напомниха ѝ за онзи миг в самолета, когато също така внезапно се бе озовал върху нея. Кръвта ѝ запулсира бързо, но този път не от страх.

— Любовта невинаги е нежна, Рейвън — каза той хрипкаво. — Невинаги е нежна.

Устата му със смазваща настоятелност се впи в нейната, всички задръжки, които си бе налагал, рухнаха. Вече го нямаше търпението, беше останала само страстта. И ако преди я бе обладал внимателно, сега го стори с дива настървеност. Устните ѝ тръпнеха, болезнено ожулени, ала тя разбра как страстта поражда страст. Притиснала се силно в него, искаше все повече и повече.

Непоколебимо и собственически ръцете му сновяха по тялото ѝ.

Толкова дълго... — чу го да мърмори. — Толкова дълго те желаех.

После езикът му се плъзна зад ухото ѝ и Рейвън престана да чува каквото и да било. Погълна я тъмна топлина.

Брендън чувстваше как тя дава, отвръща и иска още. Беше почти обезумял от желание. Искаше да я докосва навсякъде, да я вкусва цялата. Беше ожесточено невъздържан, като умирац от глад човек, и точно толкова безмилостен. И ако преди, заради нейната невинност, бе предпазлив, сега неумолимо вземаше това, което бе искал дълги години. Рейвън му принадлежеше така, както бе копнял. Мека и отзивчива под него, после ненаситна и искаща.

Чуваше стоновете ѝ, усещаше ноктите, забити в рамото си, докато устните му се движеха от гърдите ѝ към гладкия, потрепващ под езика му корем. Пъхна ръка между краката ѝ. Тя се изпъна и изви нагоре към него в желание, не по-малко отчаяно от неговото. Но той все още се бавеше, макар възбудата да бе непоносима. Езикът алчно последва пътя на ръцете. Всички години, през които я бе желал, цялата неутолена страст се взриви, заслепи ги и помете всичко друго, освен тяхната жажда един към друг.

Рейвън не знаеше накъде я води Брендън, ала разбра, че желанието ѝ бе по-дълбоко, по-силно от всичко, което бе познавала до този миг. Ласките му я възпламеняваха до непоносимост, но тя искаше още и още. Ръцете му бяха груби, ала Рейвън не искаше нежност. Беше твърде дълбоко погълната от страстта, за да търси избавление. Зовеше го безпаметно и диво да я обладва. Нямаше път по-нататък, бяха прекрачили извън всякакъв разум. Удоволствието не можеше да бъде по-остро, страстта по-неистова от тази в момента.

После всичко предишно избледня пред яркия взрив от цветове и пламък.

Някъде отдалеч до него долиташе ускореното ѝ дишане, чуваше как се смесва с неговото. Движеха се в един общ безумен ритъм. Всяка друга мисъл го напусна. Съществувахе само Рейвън. Желанието се усилваше до умопомрачение. Разкъсващата го болка се превърна във вълна от наслада, която го заля и омаломощи.

Лежаха неподвижно, Брендън върху нея с лице, заровено в косите ѝ. Дишаше тежко, напълно отпуснат, без да си дава сметка, че ѝ тежи. Под него тя потръпваше, разтърсвана пак и пак от освободената страст. Беше го прегърнала здраво през раменете, не искаше той да се маха, да нарушава тяхното единение. Ако първия път ѝ бе показал нежността в любовта, то сега ѝ разкри нейните изумителни тайни.

Прегоряла цепеница се срути в камината и разпръсна рояк искри. Брендън вдигна глава. Погледът му бе натезал, все още тлеещ. Сведе очи към подпухналите ѝ устни. Целуна ги леко, после се измести и се наклони да стане.

— Недей — спря го тя.

— Само да разпаля огъня.

Седнала със свити към гърдите си колене, го наблюдаваше как стъкмява камината за през нощта. Светлината танцуваше по тялото му

и Рейвън го гледаше запленена. Изпъкналите мускули бяха учудващи за слабото му тяло. Личаха върху плещите, гърба, бедрата. Пламенната страст в този сдържан и невъзмутим на пръв поглед мъж бе не помалко учудваща, но сега вече Рейвън я познаваше, както познаваше усещането на мускулите му.

Той се обърна и я погледна. Огънят хвърляше отблясъци по гърба му. Те се взираха един в друг, и двамата като замаяни от случилото се помежду им. После той поклати бавно глава.

— Боже мой, Рейвън, отново те искам.

Тя протегна ръце.

Ярък слънчев лъч падаше върху очите ѝ. Като топла розова омара. Рейвън бавно отвори клепачи и обърна глава.

Брендън спеше. Дишаше дълбоко и равномерно. Тя сподави желанието да го докосне, да погали лицето му. Не искаше да го събуди. Не още. За първи път в живота си отваряше очи в леглото до своя любим. Почувства сгрыващо, преизпълващо я задоволство.

Красив е, помисли и си спомни шеговитото му прискърбие, с което бе приел комплимента ѝ предната вечер. Обичам го, почти на глас изрече думите в мига, в който си ги помисли. Винаги съм го обичала, още от самото начало и през всичките тези години... А сега, когато сме заедно, още повече. Този път обаче никакви грешки. Рейвън стисна силно очи от внезапен страх, че той може отново да изчезне от живота ѝ. Никакви изисквания, никакви принуди. Просто ще бъдем заедно. Това е всичко, от което се нуждая.

Премести поглед върху устните му. Спомняше си нежността им нощес, после тяхната алчност, дори безпощадност. Не бе съзнавала до каква степен го желае, както и Брендън нея, докато не бяха рухнали всички прегради. Цели пет години, пет изгубени, празни години. Тя прогони горчивото разкаяние. Няма вчера, няма утре, има го само настоящето.

Внезапно се усмихна, сетила се за огромната закуска, която той по неизменен навик поглъщаше рано сутрин. Рейвън обикновено се дотъртяше в кухнята за чаша кафе, когато Брендън вече привършваше чинията. Кулинарните способности не бяха сред най-добрите ѝ качества, ала реши, че би било хубаво да го изненада. Ръката му

лежеше през кръста ѝ. Бяха спали така долепени цяла нощ, топлейки се взаимно. Тя се измъкна предпазливо. Отиде на пръсти до гардероба, намери халат и като остави Брендън да спи, слезе долу.

Кухнята се къпеше в слънце. Рейвън се насочи право към електрическата кафеварка. Всичко по реда му, каза си. Странно, беше напълно бодр, нямаше я обичайната сънлива вялост, която сутрин се опитваше да прогони с кафе. Чувстваше се жизнена, пълна с енергия, почти по същия начин както след концерт. Зареди кафеварката и я включи. Нищо чудно, продължи да разсъждава мислено. Винаги ѝ се бе струвало, че изпълнението пред публика прилича на любовта — отдаваш се, разкриваш чувствата си, прекрачваш бариерите. Точно това се бе случило между тях с Брендън. Тя се усмихна и, като си тананикаше, започна да рови в шкафа за тиган.

Горе Брендън се размърда. Протегна ръка и опипа леглото, но откри, че е празно. Отвори очи и видя, че я няма. Надигна се бързо и огледа стаята. Огънят още гореше. Късно през нощта беше сложил още дърва в камината. Завесите бяха дръпнати докрай и слънцето свободно нахлуваше през стъклата. Лъчите му огряваха леглото и пода под прозорците. Нощницата на Рейвън лежеше там, където бе паднала нощес.

Не е било сън, рече си той и прокара ръка през косата си. Бяха се любили, после пак и пак, до пълно изтощение. После заспаха прегърнати, плътно притиснати един в друг. Премести очи към възглавницата до себе си. Ала къде, къде се бе дянала, по дяволите? Внезапно го обзе неясен, смътен страх. Стана бързо, навлече джинсите и тръгна да я търси.

Преди да бе стигнал долната площадка на стълбата, до ушите му долетя гласът ѝ:

*„Всяка сутрин, щом се будя,
ще съзирам твоето лице,
вече любовта не ще прокудя,
тя е в моето сърце.“*

Позна песента, за която я дразнеше преди няколко седмици, когато седяха в колата и съзерцаваха Лос Анджелис от възвишенията

над града. Възелът, стегнал стомаха му, се отпусна. Тръгна по коридора, заслушан в леко дрезгавия ѝ глас, какъвто обикновено биваше сутрин, после спря на вратата и я загледа от прага.

Видът ѝ съответстваше на песента, която пееше — жизнерадостен, щастлив. Кухнята бе изпълнена с утринни звуци и миризми. Кафеварката шумеше и водата бълбукаше, в лят чугунен тиган се пържеше, със съскане дебела наденица, потропваха съдове. Рейвън се бе протегнала на пръсти към горния рафт на шкафа, косата ѝ се спускаше по гърба, още разбъркана от спането, а късият хавлиен халат, който бе облякла, се вдигаше високо на бедрата ѝ.

Тя спря да тананика за миг, изруга недостатъчния си ръст, но най-сетне успя да докачи нужната широка чиния, която търсеше. Стъпи отново на пети и се обърна. Ахна, щом видя Брендън, и изпусна вилицата от ръката си, като едва спаси чинията да не я последва.

— Брендън! — възкликна, после издиша шумно. — Знаеш ли как ме уплаши! Не те чух да слизаш.

Той не отвърна на усмивката ѝ. Не помръдна, само продължи да я гледа.

— Обичам те, Рейвън.

Очите ѝ се разшириха, устните трепнаха и се отвориха, после пак се затвориха. Думите, помисли си, могат да означават толкова различни неща. Беше важно да не задълбочава смисъла на едно обикновено изявление. Клекна да вдигне вилицата от пода и се постара гласът ѝ да остане безгрижен.

— Аз също те обичам, Брендън.

Той се навъси, забил поглед в гърба ѝ, когато тя отиде до мивката, за да изплакне вилицата.

— Прозвуча така, все едно го каза сестра ми. Вече имам две, друга не ми трябва.

Рейвън не отговори веднага. Затвори чешмата, залепи усмивка на лицето си и чак тогава се обърна.

— Не мисля за теб като за брат, Брендън — изведнъж я стегна главата и се почувства отмаляла. Усети, че ѝ бе трудно да се помръдне. Все пак взе две чинийки и две чаши от плота и ги понесе към масата. — Не е лесно да ти обясня какво изпитвам. Нужна ми беше твоята подкрепа, твоето съчувствие. Снощи ти ми помогна повече, отколкото мога да изразя.

— А сега пък ме караш да се чувствам като лекар, дяволите да го вземат! Казах, че те обичам, Рейвън.

Този път в гласа му прозвуча раздражение. Тя вдигна поглед.

— Брендън, не бива да се чувстваш длъжен да...

Млъкна, видяла гневния блясък в очите му. Той влетя в кухнята, изключи газта под димящата наденица и издърпа шнура на кафеварката от контакта.

Тя продължи да ври още малко и постепенно утихна.

— Не ми казвай какво бива и не бива да правя! — викна. — Сам зная какво трябва — сграбчи я за раменете и я раздруса. — Трябва да те обичам. Ала това не е задължение, това е факт, то е необходимост, мъчение.

— Брендън...

— Млъкни! — заповяда той. Привлече я към себе си и я целуна. Съдовете в ръцете ѝ останаха помежду им. Рейвън вкуси яда му. — Не казвай, че ме обичаш по такъв спокоен и безизразен начин — повдигна с ръка брадичката ѝ, но тутакси отново се впи в устните ѝ с ожесточение и настървеност. — Искам от теб много повече, Рейвън, далеч повече — очите му я пронизваха като две блестящи зелени остриета. — И ще имам повече, по дяволите!

— Брендън... — тя беше останала без дъх, зашеметена, после чу собствения си весел смях. Не, не беше сън. — Чашата ми проби дупка в гърдите. Моля те, пусни ме да оставя съдовете.

Той каза нещо свирепо по повод на съдовете, ала Рейвън успя да се отлепи от него поне дотолкова, колкото да се пресегне и да ги сложи на масата.

— О, Брендън! — хвърли се на врата му. — Ти имаш повече, имаш всичко! Боях се да ти кажа... Каква глупачка съм била да се страхувам... Да ти кажа колко много те обичам — тя обрамчи с ръце лицето му и се взря в очите му. — Обичам те, Брендън.

Припрени и нетърпеливи, устните им се сляха. Останаха долепени, когато той я вдигна на ръце.

— Ще трябва известно време да почакаш за кафето — каза, а Рейвън само промърмори неясно и се остави да я понесе по коридора.

— Много е далеч — прошепна.

— Моля?

— Спалнята е прекалено далече — повтори тя.

Брендън я погледна и се ухили.

— Вярно — съгласи се и рязко сви надясно към дневната. — Прекалено, неимоверно далеч. Тук как е?

Паднаха заедно върху канапето. Той пъхна ръка под халата.

— Тук винаги сме работили добре заедно — засмя се Рейвън и прокара пръсти по мускулестите му рамене. Всичко е истина, мислеше възторжено, докато го целуваше.

— Тайната — подхвана Брендън и закачливо я захапа по врата, — е в добрата мелодия.

— Не представлява нищо без един подходящ текст.

— Музиката невинаги се нуждае от думи — той премести устни от другата страна на шията ѝ, а гърдата ѝ напълни шепата му.

— Така е — съгласи се тя, като и нейните ръце отказваха да стоят мирно. Сновяха напред-назад по гърба му. — Съзвучието обаче, хармонията между добрата музика и вълнуващия стих, които се допълват взаимно — това е важно.

— Важно е ето какво — измърмори Брендън и развърза колана на халата ѝ.

— О, Брендън! — възкликна Рейвън, сетила се изведнъж. — Госпожа Пенгъли... Ще е тук всеки момент.

— Това със сигурност окончателно ще затвърди мнението ѝ за хората от шоубизнеса — зарови той лице на гърдите ѝ.

— О, не! Брендън, чакай. Спри!

Рейвън едновременно се смееше, викаше и се бореше.

— Не мога — отвърна той с основание и върна устни върху шията ѝ. — Гони ме дивашко желание — поясни и захапа ухото ѝ. — Неконтролируемо. Освен това — каза и я целуна, после се премести на другото ухо, — днес е неделя, почивния ѝ ден.

— Наистина ли? — умът на Рейвън бе твърде замъглен, за да си спомня кой ден от седмицата е. — Дивашко желание, значи? — повтори, когато Брендън смъкна халата от раменете ѝ. — Сериозно ли?

— Абсолютно. Искаш ли видиш?

— О, да — прошепна тя. — Несъмнено.

Доста по-късно Рейвън седеше на килимчето пред камината и гледаше как Брендън рови жаравата. Беше притоплила и донесла

кафето заедно с наденичките. Той си бе облякъл пуловер, но тя още стоеше само с късия хавлиен халат. Държеше чашата с две ръце, прозяваше се и мислеше, че никога не се бе чувствала така приятно отпусната. Като котка, излегнала се върху слънчев квадрат на пода, наблюдаваше старанията на Брендън да закрепил дебела цепеница върху стрелкащите се пламъци на разгорелия се огън. Той се обърна и я видя да се усмихва.

— За какво мислиш? — попита и се изтегна на пода до нея.

— За това, колко съм щастлива.

Подаде му кафето и проточи шия да го целуне. Всичко изглеждаше толкова просто, толкова естествено.

— И колко? — пожела да разбере Брендън и се усмихна над ръба на чашата.

— Ами, някъде между лудо и безумно, струва ми се — протегна ръка и преплете пръсти в неговите. — Граничецо с безмерно и необятно.

— Само граничецо? — той въздъхна. — Е, ще трябва да поработим по въпроса — вдигна ръката ѝ и я целуна. — Знаеш ли, направо ме подлуди тук вчера!

— Вчера ли? — Рейвън отметна глава, за да прехвърли косата си на гърба. — Какво точно имаш предвид?

— Едва ли някога ще разбереш колко възбуждащ е гласът ти — рече Брендън замислено, докато отпиваше от кафето, приковал поглед в лицето ѝ. — И това навярно е една от причините — това съчетание от наивност и чувствената сласт на прелъстителка.

Тя се пресегна назад да остави празната чаша върху подноса. От движението колана ѝ се охлаби и остави на показ извивката на гърдите.

— Искаш ли една наденичка? Сигурно са ужасни.

Брендън отмести поглед от сочната кадифена плът, която халатът бе разкрил. Тръсна глава и се засмя.

— Благодарение на теб изглеждат неустоими.

— Умиращият от глад човек не е придирчив — изтъкна Рейвън. Хвана едно парче с пръсти и му го подаде. — Май са прекалено мазни. Той сбърчи вежди, ала отхапа.

— Ти няма ли да си вземеш?

— Не. Чак дотолкова ми стига умът, за да ям от това, което сама съм стотвила — подаде му и салфетка.

— Можем да хапнем някъде навън.

— Използвай си въображението — каза тя и сложи ръце на коленете си. — Представи си, че вече си ял. На мен това винаги ми върши работа.

— Моето въображение не е добро като твоето — доналапа Брендън наденичката. — Освен ако не ми съобщиш какво съм изял, за да мога да си го представя.

Рейвън присви очи.

— Огромна купчина бъркани яйца — подхвана. — Най-малко пет-шест. Между другото, трябва да внимаваш с холестерола. Три печени филийки с онзи противен мармалад, който без мяра трупаш отгоре им.

— Дори не си го опитала, за да знаеш — напомни ѝ той.

— Представих си, че съм — разясни тя търпеливо. — Освен това пет дебели резена шунка — добави с известен упрек в гласа.

Брендън се ухили.

— Както си личи, имам здрав сутрешен апетит.

— Не виждам как би могъл да хапнеш и парченце след всичко това. Кафе? — посегна Рейвън към каничката.

— Не, представям си, че пих достатъчно.

Тя се разсмя, наведе се и го прегърна през врата.

— Наистина ли те подлудих вчера, Брендън?

Вкусът на властта ѝ се стори превъзходен.

— Да — потри той носа си в нейния. — Първо, беше ми съвършено невъзможно да седя ей така с теб в една стая, без да те пожелае. После и онази песен — подсмихна се. — Музиката невинаги размеква сърцето на дивака. А като капак на всичко проклетата снимка върху корицата на албума. Трябваше или да изпадна в ярост, или да те поваля направо тук на килима.

В очите ѝ се изписа удивление, после някъде дълбоко се прокрадна разбиране.

— Значи затова ти... — Рейвън млъкна. На лицето ѝ бавно се появи усмивка. Наклони закачливо глава. — Сигурно сега, след като нещата се промениха, вече няма да те докарвам до лудост.

— Точно така — целуна я той лекичко. — Мога да те имам, когато си пожелаея — Брендън остави празната чаша и разроши косата ѝ, развеселен от стъписаното ѝ изражение. — Хайде, минава пладне — каза, като погледна към часовника. — Най-добре да се захващаме, ако изобщо ще вършим някаква работа днес. Новото парче, с което се занимавахме, онова за другата женска роля — имам идея за него.

— Сериозно? — Рейвън пусна врата му. — И каква е тя?

— Не е лошо да съживим темпото, един по-изразен джазов ритъм в стила от началото на четиридесетте години. Ще е добър контраст с останалата музика.

— Хм, би могло да се получи добро танцувално парче — тя пъкна ръце под пуловера му и го погали по голите гърди. Усмихна се сладко на изненадата, проблеснала в очите му. — Има нужда от едно хубаво танцувално парче.

— И аз така си мислех — промърмори той.

Жестът ѝ действително го изненада, а лекото докосване на пръстите ѝ предизвика тъпо пулсиране в слабините му. Посегна към нея, но Рейвън бързо се изправи и отиде при пианото.

— Нещо такова ли? — тя изсвири няколко такта от мелодията, върху която бяха работили, ала с предложеното сега от него темпо. — От типа на буги-вуги?

— Именно — Брендън се помъчи да съсредоточи вниманието си към ритмичния мотив, но усети, че кръвта му бие още по-бързо. — Това е идеята.

Рейвън обърна глава и се усмихна през рамо.

— В такъв случай ни трябва само текст — тя поимпровизира още малко, после стана и отиде до подноса с кафето. Сипа си, отпи и добави: — Сладък и трогателен. Хорово изпълнение.

— Някакви предложения?

— Да — Рейвън остави чашата. — Имам — седна отново срещу него и замислено махна косата от челото му. — Ако решат да вземат Карли, каквито, изглежда, са намеренията, ще ни е нужно нещо подходящо за бебешко-кукленския ѝ глас. Нейните песни трябва да са като фон, върху който да изпъкнат тези на Лорън — тя лекичко го целуна по ухото. — Основната тежест, естествено, ще легне върху хора — пъкна отново ръка под пуловера и заигра с меките косъмчета на гърдите му. Вдигна поглед към лицето му: — Как мислиш?

Брендън хвана ръката ѝ. Привлече я към себе си, ала Рейвън извърна глава тъй, че устните му само едва докоснаха бузата ѝ. Тя се разсмя.

— Рейвън — обади се той уж строго, но щом пръстите ѝ се спуснаха надолу, можа само да поеме със свистене въздух. Този път я дръпна и я притисна силно до себе си.

Тя отметна глава за целувката. Беше дълбока и страстна, ала щом Брендън понечи да я повали по гръб, Рейвън се измести и озова върху него. Долепи устни на шията му и усети тежките, забързани удари на сърцето му. Чувстваше как тялото му се нажежава под ръцете ѝ. Той задърпа халата, но тя се притисна по-плътно и не му позволи да го махне, остави го като преграда помежду им.

— Рейвън... — изхриптя Брендън. — За бога, дай да те докосна.

— Подлудявам ли те, Брендън? — попита тя, почти изпаднала в захлас от собствената си власт.

Преди да ѝ отговори, алчно докопа устата му и пъхна дълбоко езика си вътре. Бавно вдигна пуловера нагоре. Чувстваше как Брендън потръпва, докато го изхлузваше от раменете му. Захвърли го настрани и поде пътешествие с устни и език надолу към гърдите и корема му.

Усещането за нея бе ново — да знае, че той бе точно толкова в нейна власт, колкото и тя в негова. Помежду им цареше хармония, взаимно желание да направят съзвучието пълно и истинско. Преди Брендън я водеше и направляваше, сега Рейвън бе готова сама да експериментира, доколкото умее. Искаше тя да задава темпото, тя да води. Да кара „пианисимо“, да вкусва с наслада всеки миг, всяко докосване. Сега беше неин ред да му покаже, както той ѝ бе показвал.

Кожата му гореше под дирята на езика ѝ. Брендън се движеше възбудено под тялото ѝ, ала първата вълна на нетърпение бе преминала в упойнаща наслада. Пръстите ѝ не бяха свенливи, по-скоро любопитно търсещи, галеха и откриваха местата на най-силна възбуда и удоволствие. Вкусът му ѝ бе вече познат и без него Рейвън би умряла от глад. Ръцете му бяха заровени в косата ѝ и по тяхното напрежение тя усещаше как желанието му нараства. Както и през изминалата нощ разбираше, че той полага усилия да се владее, но сега за самата нея бе възбуждащо предизвикателство да сломи волята му.

Коремът му беше корав и стегнат, ала се напрегна още повече, когато Рейвън се плъзна по него. Чу как дъхът му секна. Намери

опипом колана на джинсите, разкопча го и започна да ги смъква надолу. Нетърпението вече се усещаше у двамата им. Темпото набираше скорост.

Последвалата жадна целувка ги понесе вихрено, изведнъж ги зашемети, накара ги да се разтреперят от желание. Рейвън се надигна и остави халата да падне от раменете ѝ. Косата ѝ се разпиля и закри гърдите.

— Погали ме — погледът ѝ беше унесен, но прикован в него. — Милвай ме сега.

Пръстите на Брендън се заплетоха в косите ѝ, докато търсеха път към тялото. Тя понечи да се отпусне върху него, ала той я задържа. Искаше да вижда страстта и насладата, изписани върху лицето ѝ. Очите ѝ бяха замъглени от тях. Желанието му, стигнало връхната си точка, бе станало нетърпимо. Сграбчи я за хълбоците.

— Рейвън! — отчаяна настойчивост звучеше в гласа му.

Тя го остави да я насочи, после издаде кратък сладостен вик. Телата им сляха в един общ стремителен ритъм, напълно синхронни едно с друго.

Разтърсвана от тръпки, Рейвън отметна назад глава, после бавно легна върху него. Брендън я обви с ръце и двамата постепенно се спуснаха от знойните висини на страстта към спокойните дълбини на удовлетворението.

Преплела тяло в неговото, морно отпусната в тишината на топлата стая, Рейвън въздъхна доволно.

— Брендън... — промълви, просто защото искаше да чуе името му, произнесено на глас.

— Ммм? — погали я той по главата. Звучеше така, като че се намираще някъде по средата между царството на съня и действителността.

— Никога не съм подозирала, че може да е нещо подобно.

— Аз също.

Тя надигна глава, за да го погледне.

— Но нали си имал толкова много жени.

Брендън се подпря на лакът. Взря се в пламналото ѝ лице, подпухналите устни ѝ замаяно премрежените очи.

— Преди никога не съм бил влюбен — каза тихо.

За миг настъпи мълчание. После Рейвън се усмихна.

— Радвам се. Досега не бях сигурна дали е така.

— Вече си — той я целуна силно и властнически.

Тя потрепери и се сгуши на рамото му.

— Преди малко бих се заклела, че никога повече няма да ми е студено — каза през смях.

Брендън се подсмихна и се пресегна за халата.

— Сериозно се съмнявам, че ще свършим някаква работа днес, ако не се облечеш. Между другото, предлагам да си слагаш по-непривлекателни дрехи.

Рейвън напъха ръце в ръкавите, после го прегърна през врата.

— Разсейвам ли те, Брендън?

— Може и така да се каже.

— Сигурно ще се изкушавам да го правя непрекъснато, особено пък сега, като знам вече, че мога — тя го целуна и повдигна рамене. — Не обещавам дали ли ще съм в състояние да се въздържа.

Той повдигна вежда.

— Ще го запомня. Не искаш ли да се пробваш веднага?

— Напразно се надяваш — подразни го Рейвън и понечи да се изправи. — Отивам да потърся по-слабо впечатляващо облекло.

— След малко — каза Брендън и я дръпна обратно.

Тя се засмя, изненадана от това, което видя в очите му.

— Брендън, престани!

— След малко — повтори той и нежно я притисна по гръб върху пода.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лятото идваше в Корнуол постепенно, на етапи. Хладните сутрини се превръщаха в топли следобеди с жужащи под прозорците пчели. Мразовитите нощи омекваха. Във въздуха започваше да се долавя аромата на орловите нокти. После дивият трендафил се покри с обилен цвят. И докато седмица след седмица природата се пробуждаше и разцъфтяваше, Рейвън също цъфтеше. Беше обичана.

Ако през живота ѝ някой я бе попитал какво желае най-много, тя би отговорила: да ме обичат. Беше копняла за това като дете, бе жадувала за него, когато поотрасна и я мъкнеха от град на град, без да има възможност да завърже продължително приятелство и да се привърже към някого. Тази нужда беше отчасти причина за големия ѝ успех на сцената. Рейвън искаше публиката да я обича. Никога не се чувстваше откъсната от нея, не се държеше отчуждено, застанала в светлината на прожекторите. И хората го знаеха. Обичта на публиката запълни огромна празнина в душата ѝ. Но не ѝ донесе това удовлетворение, което предизвика любовта на Брендън.

Времето минаваше и тя позабрави изискванията и задълженията, свързващи я със сцената, започна повече да се чувства като жена. Познаваше себе си, от самото начало на кариерата ѝ бе важно да добие и притежава самоличност. Ала сега за първи път в живота обърна поглед единствено към своята женска същност. Откриваше я, изучаваше я, радваше ѝ се.

Като любовник Брендън се оказа взискателен, не само във физическо отношение, но и в емоционално. Той искаше тялото ѝ, сърцето, мислите, без всякакви резерви. Желанието му за пълна отдаденост беше едничката сянка в безоблачно преминаващите дни. На Рейвън ѝ бе невъзможно така изцяло да разкрие и сподели всяко кътче от душата си. Неведнъж беше дълбоко ранявана и знаеше колко опустошителна може да бъде безрезервната обич. Майка ѝ безброй пъти бе съкрушавала сърцето ѝ, вечните обещания за щастие след най-

жестоки удари. И Рейвън си бе взела поука, научи се да се брани и предпазва до известна степен.

Беше обичала Брендън от самото начало, наивно, може би, ала с цялото си сърце. Когато той си отиде от живота ѝ, светът сякаш се срути. Пет години тя странеше от мъжете около себе си. Някои ѝ бяха приятели, добри приятели, но никога интимни. Раните заздравяха, ала белезите, които останаха, постоянно ѝ напомняха да бъде предпазлива. Зарече се да не позволи никой мъж повече да не ѝ причини същата болка като Брендън Карстеърс. Обещанието, което си даде, още бе в сила. Той беше единственият мъж, способен да я накара да страда. Мисълта за това бе едновременно утешителна и плашеща.

Нямаше съмнение, че Брендън събуди чувствеността у нея. Страховете ѝ бяха пометени от вълните на любовта. По отношение на тази част от техните взаимоотношения тя действително можеше да му се отдаде без всякакви резерви. А очевидното ѝ въздействие върху него, способността ѝ да възбуди желанието му усилваше нарастващото ѝ самочувствие като жена. Беше разбрала, че собствената ѝ страст бе не по-малко силна и пламенна от неговата. Твърде дълго я бе държала заключена. Ако Брендън бе в състояние да разпали кръвта ѝ само с един поглед, то същото въздействие оказваше и Рейвън върху него. Нямаше нищо от английската хладна сдържаност в начина, по който я любеше. В тези моменти тя го възприемаше като истински ирландец — буен и страстен.

Една сутрин я събуди в зори, покрил леглото с рози. На следващата вечер я изненада с ледено шампанско, докато Рейвън се къпеше в старовремската вана на крачета. Нощем можеше да бъде диво страстен, като я будеше ненадейно и я обладаваше с трескаво нетърпение, без да ѝ даде възможност да се изненада, възпротиви или отзове. Понякога изглеждаше прехласнато щастлив, друг път го улавяше да я гледа изпитателно със странен, напрегнат израз.

Обичаше го, но все още не можеше напълно да се отпусне, да му се довери изцяло. И двамата го знаеха, и двамата избягваха да говорят за това.

Седнала пред пианото до Брендън, Рейвън импровизираше с встъпителните акорди на един от дуетите.

— Наистина смятам, че минорният лад е подходящ — тя се намръщи замислено. — Представям си тук множество струнни

инструменти, със силно присъствие на цигулка и чело — Рейвън посвири още малко, като чуваше по-скоро въображаемия аранжимент, отколкото само пианото. — Ти как мислиш? — обърна глава и видя, че я гледа втренчено.

— Карай нататък — отвърна той и извади цигара. — Изсвири го цялото.

Тя започна, ала по едно време Брендън я прекъсна.

— Не — поклати глава. — Тази част не се връзва.

— Това е твоята част — напомни му Рейвън с усмивка.

— Геният е длъжен да го оправи сам — отвърна й. Тя изпръхтя иронично. Той й метна кос поглед.

— Каза ли нещо?

— Кой, аз? Никога не прекъсвам гениите.

— Мъдро — отсече Брендън, обърна се и сложи ръце на клавишите. — Ето така — засвири същата мелодия отначало, като измени някоя и друга нота в преходния участък.

— Промени ли нещо?

— Виждам, че слухът ти не улавя тънкостите — подхвърли той. Рейвън го смушка с лакът в ребрата. — Убедително казано — измърмори Брендън. — Да опитаме ли пак?

— Харесва ми, когато се правиш на важен, Брендън.

— Наистина ли? — повдигна той въпросително вежда. — Така, докъде бях стигнал?

— Канеше се да ми представиш първа част от втората симфония на Чайковски.

— Аха.

Брендън кимна и отново се извърна към клавишите. Изсвири трудния пасаж с такава лекота и умение, че тя поклати глава.

— Фукльо — подхвърли, щом той завърши последните акорди с ефектен замах.

— Просто завиждаш.

Рейвън въздъхна и сви рамене.

— За съжаление си прав.

Брендън се разсмя, разпери дланта си и я опря в нейната.

— Имам предимство по обхват.

Тя се загледа в малката си, тясна длан.

— Добре че не станах концертираща пианистка.

— Красиви ръце — забеляза той и направи един от неочакваните си и непринудено мили жестове — вдигна пръстите ѝ към устните си. — Безнадеждно съм влюбен в тях.

— Брендън...

Обезоръжена, Рейвън млъкна, като само го гледаше. Топла сладостна тръпка пропълзя по гърба ѝ.

— Винаги миришат на онзи крем, който стои в малкото бяло бурканче на тоалетката ти.

— Не подозирах, че забелязваш подобни неща.

Видимо потръпна, щом устните му докоснаха вътрешната страна на китката ѝ.

— Няма нещо, свързано с теб, което да не забелязвам — той целуна и другата ѝ ръка. — Обичаш ваната прекалено гореща и си оставяш обувките на най-неочаквани места. Винаги си тактуваш с левия крак — като държеше пръстите си, преплетени с нейните, Брендън махна със свободната си ръка косата от раменете ѝ. — А когато те докосвам по този начин, очите ти се премрежват.

Той мина леко с връхчетата на пръстите си по облата извивка на гърдите ѝ, като наблюдаваше как ирисите ѝ потъмняват и погледът ѝ става отнесен. Много бавно се наведе към устните ѝ. Меките ѝ устни отзивчиво се разтвориха. Тя отметна глава, като го прикани да вземе повече. Сладостни вълни вече обливаха тялото ѝ. Брендън я привлече по-близо.

— Чувствам как се топиш в ръцете ми — прошепна.

Целувката му стана по-жадна, ръцете по-настоятелни. Придвижиха се към горното копче на блузата. Тъкмо го откопча и върху масичката в другия край на стаята иззвъня телефонът. Той изруга, а Рейвън се разсмя и го прегърна.

— Няма нищо, мили — каза задъхано. — Ще ти напомня докъде бяхме стигнали — издърпа се от ръцете му и прекоси стаята. — Ало?

— Здравейте, може ли да говоря с Брендън Карстеърс, моля? — обади се женски глас.

Рейвън се усмихна на мелодичната, жива интонация, като разсеяно се зачуди как ли почитателка на Брендън се е добрала до телефонния му номер.

— Господин Карстеърс е доста зает в момента — усмихна се насреща му и получи в отговор същото плюс одобрителното му

кимване.

Той се приближи и започна да я гъделичка с целувки по врата.

— Бихте ли му казали, ако обичате, да позвъни на майка си, щом се освободи?

— Моля? — Рейвън сподави хихикането и опита да се измъкне от ръцете му.

— На майка си, скъпа — повтори, гласът: — Предайте му да се обади на майка си, когато има свободна минута. Той знае номера.

— О, госпожо Карстеърс, извинете, почакайте, моля ви — тя се ококори срещу Брендън. — Ето го тук — добави припряно, после сниши глас до ужасен шепот, който го накара да се ухили отново: — Майка ти.

Без да я изпуска от прегръдката си, Брендън взе слушалката.

— Здравсти, мамо — той целуна Рейвън по главата. — Да, зает съм — подсмихна се. — Целувам една красива жена и съм лудо влюбен в нея — лицето на Рейвън пламна, което го развесели още повече. — Всичко е наред, скъпа, ще се върнем към това по-късно. Как си, мамо? А всички останали? — каза отново в слушалката.

Рейвън се изплъзна от ръцете му.

— Ще направя чай — рече тихо и излезе от стаята.

Госпожа Пенгъли беше оставила кухнята изрядно чиста и Рейвън се мота безцелно, докато чайникът заври на печката. Изведнъж почувства страшен глад, после се сети, че с Брендън бяха пропуснали обяда, улисани в работа. Извади хляба с намерението да направи препечени филийки към чая.

Следобедният чай беше един от ритуалите на Брендън и на нея той също започна да ѝ допада. Двамата с удоволствие се наслаждаваха на почивката в късния следобед, седнали пред камината на чаша ароматен чай с бисквити, кифлички или препечени филии с масло. Можеха да си представят, че са единствените хора на земята, мислеше тя, седнали пред огъня и бърбещи си за незначителни неща. Чайникът засвири и Рейвън отиде да го изключи.

Занимаваше се механично с рязането и мазането на хляба, със запарването и приготвянето на чая, а мисълта ѝ се връщаше все към Брендън. Имаше такава непресторена привързаност в гласа му, когато разговаряше с майка си, такава естествена и спокойна обич, че чак почувства задушлив пристъп на завист. Същото бе изпитвала и в

детските си години, но не очакваше да ѝ се случи с такава сила отново. Все пак вече беше на двадесет и пет, а не лесно ранимо дете.

Домакинската работа я поразсея. Сложи нещата върху един поднос и тръгна обратно по коридора с възвърнато донякъде душевно равновесие. Чу, че Брендън още говори и се поколеба — не искаше да го прекъсва и притеснява. Ала подносът ѝ натеза и взе превес над чувството за такт.

Той беше потънал в едно от креслата до камината, когато тя влезе. С усмивка ѝ махна да се приближи. Тя отиде и остави подноса на масичката до него.

— Добре, мамо, навярно следващия месец. Поздрави всички от мен — замълча, заслушан явно в онова, което му говореха отсреща, усмихна се пак и хвана Рейвън за ръката. — Има големи сиви очи, същите като на гугутката, която Шон държеше в кафез на покрива. Да, ще ѝ кажа. Дочуване, мамо, обичам те.

Брендън затвори телефона и отправи поглед към отрупания поднос, после към Рейвън.

— Добра работа си свършила.

Тя се наведе и взе да налива чая.

— Изведнъж усетих, че умирам от глад.

Седна и с неподправено удивление за кой ли път гледаше как той щедро добавя мляко в чашата си. Този английски обичай така и не можа да го проумее. Рейвън пиеше своя чист.

— Майка ми каза да ти предам, че гласът ти звучи много приятно по телефона — Брендън взе филийка и я ухапа.

— Не трябваше да ѝ казваш, че ме целуваш — смотолеви смутена Рейвън.

Той се разсмя и тя го изгледа ядосано.

— Майка ми знае, че имам този навик да целувам жените — поясни уж успокояващо. — Вероятно се досеща, че понякога правя и нещо повече, но от известно време не сме обсъждали точно тази страна на личния ми живот — взе си още една филийка и прикова поглед в лицето на Рейвън. — Тя иска да се запознае с теб. Ако работата ни върви в същото темпо, мисля, че бихме могли да прескочим до Лондон в началото на идния месец.

Рейвън наведе глава.

— Не съм привикнала към семейните отношения, Брендън.

Посегна да вземе чашата си, ала той сложи ръка върху нейната и я задържа така, докато тя вдигне поглед.

— Те са обикновени и непринудени хора, Рейвън. И са от голямо значение за мен. Ти също си от значение за мен. Искам да те запозная с тях — стомахът ѝ се сви и тя пак сведе очи. — Рейвън... — Брендън въздъхна нетърпеливо. — Кога ще поговорим сериозно?

Не можеше да се преструва, че не разбира за какво става дума, но само поклати глава. Искаше да избегне тази тема поне още малко. И бездруго скоро щяха да се върнат в Калифорния и там да се изправят лице в лице с истината.

— Разкажи ми, моля те, за семейството си — каза, вместо да му отговори. — Да зная малко повече от това, което съм чела в клюкарските рубрики, навярно ще ми е от помощ, когато се видя с всички тях.

Усмихна се измъчено. Очите ѝ го молеха да не се сърди, и да не я разпитва. Не сега.

Той наистина бе готов да се ядоса, ала потисна раздражението си. Щеше да ѝ даде още време.

— Аз съм най-големият от петима ни — подхвана и посочи с глава към полицата над камината. — Майкъл е онзи с изисканата външност до хубавата блондинка, жена му. Той е юрисконсулт — усмихна се, спомнил си каква радост му беше доставила възможността да изпрати брат си да учи в добър университет. Единственият от рода Карстеърс, който получаваше такова образование. — Нямахше нищо изискано в него обаче, когато беше малък — добави. — Разбиваше носа на всеки, който се случеше наблизо.

— Добро начало за адвокат — отбеляза Рейвън. — Давай нататък.

— Алисън е следващата. Завърши Оксфорд с отличие — Рейвън вдигна поглед към фотографията на красивата руса жена. — Изключителен ум — продължи Брендън с усмивка. — Върши невъобразими неща с компютрите и е страстна почитателка на побойническите ръгби мачове. Там и се запозна със съпруга си.

Рейвън поклати учудено глава. Трудно си представяше как тази приятна жена с миловиден вид крещи по стадионите и се занимава със сложни компютри.

— Другият ти брат, предполагам, е лекар.

— Не, Шон е ветеринар — в гласа му се прокрадна обич.

— Той ли ти е любимец?

Брендън си наля още чай.

— Ако е възможно човек да има любимец сред братята и сестрите си, то да. Просто е един от най-добрите хора, който познавам. Не е способен да причини зло комуто и да било. Като малък вечно намираше и мъкнеше вкъщи я птичка със счупено крило, я куче с наранена лапа. Знаеш този тип хора.

Рейвън не знаеше, но смотолеви нещо и отпи от чая си. Семейството на Брендън, започваше да я очарова. Беше си мислила, че отгледаните под един и същ покрив и еднакви условия деца би трябвало повече да си приличат. А тези изглеждаха удивително различни.

— А другата ти сестра?

— Мория — усмихна се Брендън. — Още ходи на училище и заявява, че ще следва икономика или театралната академия. Или може би антропология. Желанията ѝ още се менят.

— На колко години е?

— Осемнадесет. Между другото, смята песните ти за страхотни и последния път, когато си бях вкъщи, ги въртеше непрекъснато.

— Сигурно ще я харесам — отсъди Рейвън. Отново вдигна очи към наредените върху камината снимки. — Родителите ти навярно много се гордеят с всички вас. С какво се занимава баща ти?

— Дърводелец е — Брендън се запита дали тя си дава сметка с каква тъга е пълен погледът ѝ. — Още работи по шест дни в седмицата, макар да е наясно, че парите вече не са проблем. Притежава голямо чувство за собствено достойнство — той млъкна за малко. Разбърка чая си, без да сваля очи от нея. — Майка ми все така простира чаршафите във на въже, макар още преди години да съм ѝ купил специална сушилка. Ето такива хора са.

— Голям късметлия си — каза Рейвън и стана. Тръгна из стаята.

— Вярно е — Брендън наблюдаваше отривистата ѝ, нервна крачка. — Макар това едва ли да ми е минавало през ум навремето. Човек лесно приема подобни неща за даденост. На теб сигурно ти е било много тежко.

Тя сви рамене, после рязко ги пусна.

— Оцелях — отиде до прозореца и се загледа в морето и скалите.
— Хайде да излезем на разходка, Брендън. Навън е толкова хубаво.

Той стана и се приближи до нея. Сложи ръце на раменете ѝ и я завъртя с лице към себе си.

— Животът е нещо повече от оцеляване.

— Останах читава и непокътната. Не всеки успява.

— Рейвън, знай, че звъниш вкъщи два пъти седмично, но никога нищо не ми казваш — разтърси я лекичко. — Хайде да поговорим.

— Не за това, не сега и не тук — тя го прегърна и опря буза на гърдите му. — Тук не искам нищо друго да ни вълнува, нито миналото, нито бъдещето. Има толкова ужасни неща, Брендън, толкова много проблеми. Нужно ми е време — Рейвън го прегърна по-силно и поривисто. — Нима не може това да е нашата илюзия? Да си представим, че няма никой друг, освен нас двамата? Само за малко.

Чу го как въздиша, докосвайки с устни косата ѝ.

— За малко, Рейвън. Ала илюзиите трябва да свършат, искам да погледнем действителността.

Тя вдигна лице.

— Също като Джо в сценария — рече с усмивка. — Накрая той открива своята действителност, нали така?

— Да — Брендън се наведе да я целуне и това продължи по-дълго, отколкото бе възнамерявал. — Което доказва, че бляновете се сбъдват — промърмори.

— Аз не съм блян, Брендън — хвана ръцете му, а очите ѝ го гледаха весело. — Освен това ти вече ми вдъхна живот.

— При това без магия.

Рейвън изви вежда.

— Зависи от гледната точка — отбеляза. — Аз се чувствам като омагьосана — тя бавно повдигна ръката му към горното копче на блузата си. — Мисля, че бяхме стигнали дотук, когато ни прекъснаха.

— Така беше — той разкопча и второто копче, приковал поглед в очите ѝ. — Какво става с разходката?

— Разходка? На този дъжд? — извърна Рейвън глава към обляния в слънце прозорец. — Не — заяви категорично. — По-добре да си стоим вътре, докато отmine.

— Сигурно си права — ухили се Брендън и пръстите му бавно се придвижиха към следващото копче.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом Рейвън и Брендън излизаха и я оставяха сама в къщата, госпожа Пенгъли си поставяше за цел да почисти първо дневната. Тук те прекарваха голяма част от времето в работа, ако това, което вършеха хората от шоубизнеса, изобщо можеше да се смята за работа. Тя си имаше свое мнение по въпроса. Събра чашите и, както правеше винаги, ги помириса. Чай. От време на време миришеха на вино, а понякога и на уиски, но беше принудена да признае, че господин Карстеърс не оправдаваше името на закоравял пияч, с каквото се славеха хората от неговия бранш. Госпожа Пенгъли беше мъничко разочарована.

А и живееха кротко. Когато Брендън я извести за намерението си да прекара три месеца в къщата, тя бе сигурна, че той смята да се забавлява. Госпожа Пенгъли знаеше какви са им забавленията на тия от шоу бизнеса. Очакваше да започнат да пристигат фантастични коли и ексцентрични хора с техните невероятни облекла. Беше казала на господин Пенгъли, че просто е въпрос на време.

Ала така и никой не дойде, абсолютно никой. Нямахше безобразни сбирки, след които да се чуди как да почисти. Само господин Карстеърс и младото момиче с големите сиви очи, което пееше до немай-къде хубаво. Но, разбира се, напомни си госпожа Пенгъли, тя също е от „ония“.

Отиде до прозореца да оправи гънките на пердето.

Оттам се виждаха Рейвън и Брендън, които се разхождаха край скалите. Винаги като вързани един за друг, помисли тя и се намръщи, за да не се усмихне. Дръпна пердето на мястото му и се зае да бърше мебелите.

И как някой да избърше прахта както трябва, кажете моля ви се, когато винаги оставят листата с неясните си заврънкулки, разпилени навсякъде? Госпожа Пенгъли вдигна един нотен лист и се свъси срещу петолинията и нотите. И бъкел не разбираше от написаното, но затова пък прочете думите.

*„Любовта ми не е блян,
нужен си ми тук сега,
не желая нищо, само теб,
върни се ти при мен.“*

Тя цъкна с език и остави листа обратно. И това ако е песен, рече си и възбнови бърсането, няма дори рима.

Навън вятърът от морето духаше силно и Брендън беше прегърнал Рейвън през раменете. По едно време спря, извъртя я рязко към себе си и продължително я целуна. Тя се вкопчи в него, за да не загуби равновесие. Когато се откъсна от устните ѝ, го изгледа слисано.

— Това... — започна и си пое задъхано въздух, — за какво беше?

— За госпожа Пенгъли — отвърна той спокойно. — Наднича от прозореца на дневната.

— Брендън, ти си невъзможен!

Последва нова целувка и половинчатият ѝ протест се превърна в пълна отзивчивост. Брендън изсумтя тихо от удоволствие и я привлече я по-плътно, без да се отлепя от устните ѝ. Рейвън усещаше лъчите на слънцето, въпреки хладния бриз. Вятърът довяваше ухание на орлови нокти и рози.

— А това — прошепна той, — беше за мен.

— Нямах ли и други приятели? — попита Рейвън.

Брендън се разсмя, прегърна я силно, после я пусна.

— Предполагам, че ѝ дадохме достатъчен повод да цъка с език цял ден.

— Значи за това ме използваш? — присви очи Рейвън. — Много мило.

— Наред с други неща.

Стигнаха до вълнолома и известно време стояха и мълчаливо гледаха прибоя. Рейвън харесваше скалите с техния суров вид и заплашително стръмни стени. Нравеше ѝ се постоянния клокочещ шум на морето, писъка на чайките.

Кажи-речи напълно бяха привършили работата си, останали бяха само някои дреболии и леко доизкусуряване на места. Копие от

готовите песни бяха изпратили в Калифорния. Рейвън си даваше сметка, че в момента протакат неща, които биха могли да бъдат свършени бързо. Тя имаше свои причини за такова размотаване, ала не бе съвсем сигурна за мотивите на Брендън. Не ѝ се щеше обаче да отваря дума за това.

Не знаеше и какво точно иска от нея Брендън, защото досега умишлено не допускаше подобен разговор. Съзнаваше, че има неща за изясняване помежду им, неща, които можеха да бъдат избегнати временно, докато и двамата бяха погълнати от любовта си. Но щеше да дойде момент, когато да се изправят срещу обичайното делнично ежедневие.

Щеше ли работата на двамата да е проблем? Ето един от въпросите, които Рейвън отказваше да си задава. Или ако си задаваше, отказваше да му даде отговор. Изискванията, присъщи за тяхната професия, задълженията, отнемали цялото им време, правеха трудно воденето на какъвто и да било нормален начин на живот. А и толкова малко от личния им живот оставаше в тайна. Всяка подробност от връзката им щеше да бъде разнищвана в пресата. Щеше да има снимки и истории, истини и измислици. Най-лоши, според нея, бяха онези, които съдържаха по малко и от двете. Всичко това, мислеше си, може да бъде преодоляно с упорита работа и непоколебимост, стига любовта да е достатъчно силна. Не изпитваше никакви съмнения, че тяхната любов бе именно такава. Съмненията ѝ бяха от друго естество.

Щеше ли тя някога да е в състояние да се отърве от постоянно глождещия я страх, че той може пак да я изостави? Споменът от причинената болка ѝ пречеше да се отдаде на Брендън изцяло. А чувството за дълг и отговорност към майка ѝ създаваше още една преграда. Това бе нещо, което винаги беше избягвала да споделя с когото и да било. Не можеше да си наложи да го сподели дори с човека, когото обичаше най-много на този свят. Преди години взе решение сама да е господар на живота си, зарече се при никакви обстоятелства да не зависи твърде силно от нищо и от никого. Достатъчно се бе нагледала как майка ѝ изтърва юздите на собственото си съществуване и това я погуби.

Де да имаше как, Рейвън би проточила лятото неизвестно колко дълго. Ала все по-често тревожната мисъл, че идилията приближава към своя край, нахлуваше и измъчваше съзнанието ѝ. Прелюдията

свърши. Началото на една вълшебна приказка. Дали тази приказка ще се превърне в действителност?

Брендън я наблюдаваше. Беше се облакътвила върху грапавия перваз на каменната стена, вперила поглед в морето. Изражението ѝ бе отсъстващо и далечно.

То го безпокоеше. Защото времето, което прекарваха заедно, бързо минаваше. Облак закри за момент слънцето и светлината помръкна. Чу Рейвън да въздиша.

— За какво мислиш? — попита я и подхвана с ръка развятата ѝ коса.

— Че от всички места, където някога съм била, това ми харесва най-много — тя обърна само глава и му се усмихна. — С Джули веднъж ходихме на почивка в Монако и тогава бях убедена, че е най-хубавият кът на земята. Сега обаче знам, че е вторият по хубост.

— Сигурен бях, че ще ти хареса, стига да успея да те доведа тук — рече замислено Брендън, като все така си играеше с крайчетата на косата ѝ. — Доста ме изтормози мисълта, че може да ми откажеш. Изобщо не бях сигурен дали ще ми се удаде с някой друг план.

— План ли? — свъси чело Рейвън. — Не разбирам за какво говориш. Какъв план?

— Да те доведа тук, където ще бъдем сами.

Тя свали лакти от стената, но остана загледана в морето.

— Мислех, че дойдохме тук, за да пишем музика.

— Да — той следеше с поглед една чайка, която пикираше стръмно над вълните. — Моментът се случи доста сгоден.

— Сгоден?

Рейвън усети как стомахът ѝ се свива. Нов мъхнат облак закри слънцето.

— Съмнявах се дали ще се съгласиш пак да работиш с мен, ако предложението не бе така примамливо — той се навъси срещу облака. — И със сигурност нямаше да се съгласиш да живееш при мен.

— И затова размаха писането на музиката като кокал пред носа ми?

— Не, разбира се. Исках да работим заедно по този проект още в мига, в който ми го предложиха. Всичко беше просто едно удачно съвпадение, уцелване на подходящия момент.

— План, подходящ момент — рече тя тихо. — Като игра на шах. Джули е права — никога не съм била добра в стратегията.

Рейвън се наклони да тръгне, ала Брендън я задържа за ръката.

— Рейвън.

— Как само си могъл? — завъртя се тя рязко към него. Погледът ѝ мятеше мълнии, лицето пламтеше.

Той я изгледа с присвити очи.

— Какво да съм могъл? — попита студено и пусна ръката ѝ.

— Използвал си музиката, за да ме примамаш тук! — Рейвън отметна косите, които вятърът разпиляваше по лицето ѝ.

— Бих използвал всичко, за да те върна. Но не съм те подмамвал, Рейвън. Казах ти само истината.

— Част от истината — възрази тя.

— Може би — не оспори Брендън. — И двамата ни бива по тази част, нали? — той не направи опит да я докосне, но се взря изпитателно в очите ѝ. — Защо се сърдиш? Защото те обичам или защото те накарах да разбереш, че ти ме обичаш?

— Никой не може да ме накара нищо! — сви юмруци Рейвън и му обърна гръб. — Мразя да ме манипулират. Аз сама си определям как да живея и сама вземам решения.

— Не мисля, че съм взел някакви вместо теб.

— О, не, ти просто нежно ме водеше за носа, докато аз „избера“ най-доброто за себе си — тя отново се обърна и сега гласът ѝ трепереше от гняв. — Защо не беше откровен с мен? Какво ти пречете?

— Изобщо нямаше да ме пуснеш да припаря наблизко, ако ти кажеш всичко най-открито. Забрави ли, че имам с теб опит отпреди?

Очите ѝ блеснаха ядно.

— Не ми казвай какво съм щяла да направя, Брендън! Не си ми в главата.

— Естествено, кога ли съм бил?

Той извади цигара, драсна клечка кибрит в шепа и я запали. Всмукна дълбоко ѝ чак след това продължи:

— Да речем, че не съм бил склонен да рискувам. Това устройва ли те?

Сдържаният му, безстрастен тон само разпали гнева ѝ.

— Нямах право! — избухна Рейвън. — Нямах право да се разпореждаш с живота ми по този начин! От къде на къде трябва да

играя по твоите правила, Брендън? Как така си решил, че съм неспособна сама да планирам нещата си?

— Ако искаш да се отнасят към теб като към здравомислещ зрял човек, то не е лошо да се държиш съответстващо — рече той с измамно мек тон. — В момента бих казал, че поведението ти е изключително детинско. Не съм те докарал тук под лъжлив предлог, Рейвън. Нужно беше да се напише тази музика и какво по-подходящо и тихо място за целта от това? А и смятах, че тук ще имаш възможност отново да свикнеш с мен. Исках да те върна.

— Той искал! Той смятал! — тя отметна рязко косата си. — Какъв егоизъм! А аз къде съм? Мислиш, че може просто ей така да скачаш и изскачаш от живота ми, както ти скимне?

— Доколкото си спомням, бях прогонен.

— Ти ме напусна! — сълзите си появиха съвсем неочаквано и я заслепиха. — Нищо и никога не ме е наранявало по този начин. Нищичко! — от обида сълзите рукнаха още по-неудържимо. — Проклетата да съм, ако ти го позволя отново! Та ти си тръгна без една дума дори.

— Нямахте да ти харесат думите, които щях да ти кажа — Брендън хвърли фаса през парапета. — Ти не беше единствената засегната онази нощ. Как, по дяволите, да разсъждавам трезво, освен ако не ни дели някакво разстояние? Не можеш да ти дам времето, от което изглежда имаше нужда, ако останех близо до теб.

— Време? — повтори Рейвън, докато мислите ѝ препускаха объркано. — Искаш да кажеш, че си ми дал време?

— Беше още дете, когато заминах — отвърна той кратко. — Надявах се да си станала жена, когато се върна.

— Надявал си се... — гласът ѝ се превърна в смаян шепот. — Да не искаш да кажеш, че си стоял настрани, за да ми дадеш възможност да... Да порасна?

— Не виждах друг начин.

Брендън пхна ръце в джобовете си и свъси вежди.

— Нима? — тя си спомни отчаянието и пустотата на изминалите години. — Че защо и да търсиш? Просто си поел грижата да решаваш вместо мен.

— Не беше въпрос на решение — той се извърна, почувствал, че започват да го хващат нервите. — Ставаше дума да си запазя

разсъдъка. Просто не можех да бъда с теб и да не те имам.

— И затова те нямаше пет години, а после внезапно се появяваш отново и използваш музиката като повод, за да ме примамиш в леглото. И пет пари не си давал за мюзикъла. Просто си го използвал, използваш труда и таланта на актьорите за собствените си егоистични цели.

— Това — произнесе Брендън с вледеняващо спокоен глас, — надхвърля границите на всяко допустимо оскърбление.

Обърна се и тръгна. След малко Рейвън чу боботещия звук на мотора сред шума от вълните.

Стоеше и гледаше как колата се движи надолу по тесния черен път. Ако бе възнамерявала да нанесе безжалостен удар, то можеше да приеме, че бе успяла. Жестокостта на собствените ѝ думи изгаряше като нажежен камък гърлото ѝ. Стисна клепачи.

Дори със затворени очи ясно виждаше изкривеното му от ярост лице, преди да си тръгне. Прокара трепереща ръка през косата си. Главата ѝ пулсираше от болка. Отвори бавно очи и ги прикова в развълнуваните зелени води на морето.

Всичко, което се случи между нас през последните седмици, е било някакъв изкусен план, помисли. Така, както стоеше вцепенено, гневът постепенно се стопи и остана да ѝ тежи като камък единствено покрусата.

Негодуваше срещу факта, че Брендън тайно бе дърпал юздите на живота ѝ, възмущаваше се, че ѝ бе поднесъл най-големия шанс в кариерата ѝ само като начин да я привлече към себе си. И все пак... Тя поклати съкрушено глава. С посърнал и нещастен вид се отправи обратно към къщата.

В дневната я пресрещна госпожа Пенгъли.

— Търсят ви по телефона, госпожице, от Калифорния — от прозореца тя с любопитство бе наблюдавала караницата, обаче сега изражението в сивите очи на Рейвън събуди майчинските ѝ инстинкти. — Ще отида да направя чай — добави.

Рейвън отиде до телефона и взе слушалката.

— Да, ало?

— Рейвън, Джули е.

— Джули — отпусна се тя на стола. Премига, за да не позволи бликналите наново сълзи при звука на познатия глас да рукнат по

бузите ѝ. — Вече си се върнала от гръцките острови?

— Върнах се преди две седмици, Рейвън.

Разбира се. Какви ги приказва?

— Да, вярно. Какво има?

— Картър ми се обади, защото не е могъл да се свърже с теб тази сутрин. Някаква повреда по линията или нещо подобно.

— Тя отново ли е изчезнала? — гласът ѝ бе глух и безжизнен.

— Очевидно се е измъкнала миналата нощ. Не е отишла далеч.

Рейвън долови колебанието в гласа на Джули и обичайното уморено примирение се превърна в тревожно предчувствие.

— Джули? — гърлото ѝ пресъхна и тя зачака.

— Случила се е злополука, Рейвън. Най-добре е да си дойдеш.

Рейвън затвори очи.

— Мъртва ли е?

— Не, но положението не е добро. Неприятно ми е, че трябва да ти го съобщавам така по телефона. Домашната помощница ми каза, че Брендън го няма.

— Не — Рейвън отвори очи и като хипнотизирана плъзна поглед из стаята. Помъчи се да дойде на себе си. — Тя много ли е зле, Джули? В болница ли е?

Джули продължаваше да се колебае, после каза тихо:

— Няма да я бъде, Рейвън. Съжалявам. Картър каза, че е въпрос на часове.

— О, Господи...

Беше живяла с този страх цял живот, ала въпреки това ѝ дойде като удар. Несъзнателно пак обходи с трескав поглед стаята, сякаш опитваше да разбере къде се намира.

— Зная, че нито един начин не е достатъчно добър да се съобщава подобно нещо, Рейвън, но ми се ще да имаше по-подходящ.

— Какво? — Рейвън положи огромно усилие да се опомни. — Няма нищо, Джули, не се притеснявай. Тръгвам веднага.

— Да ви чакам ли с Брендън на летището?

Въпросът бавно стигна до съзнанието ѝ.

— Не, недей. Ще отида направо в болницата. В коя е?

— „Света Катерина“, в интензивното отделение!

— Кажи на доктор Картър, че ще бъде там колкото е възможно по-скоро. Джули...

— Да?

— Стой при нея.

— Разбира се. Ще те чакам там.

Рейвън затвори и остана да седи вцепенено, втренчила невиждащи очи в замлъкналия телефон.

Госпожа Пенгъли се върна в стаята с чаша чай. Хвърли поглед на побелялото ѝ като платно лице и остави чашата настрана. Отиде, без да продума, до барчето и извади бутилка бренди. Наля два пръста в широка стъклена чашка, върна се ѝ я протегна настоятелно.

— Хайде, госпожице, изпийте това — гърленият корнуолски изговор беше съвсем отчетлив.

Рейвън бавно премести очи.

— Какво?

— Пий ти казах, момиче.

Тя се подчини, когато госпожа Пенгъли вдигна чашата до устните ѝ. Едва не се задави от силния алкохол. Изпи още една глътка, после въздъхна на пресекулки.

— Благодаря ви — вдигна пак очи към госпожа Пенгъли. — Така е по-добре.

— И от коняка има полза понякога — отвърна госпожа Пенгъли, без да си криви душата.

Рейвън стана и се помъчи да сложи в ред мислите си. Трябваше да свърши някои неща и не разполагаше почти с никакво време за това.

— Госпожо Пенгъли, налага се веднага да се върна в Америка. Бихте ли ми помогнали с багажа, докато аз позвъня на летището?

— Бива — жената я гледеше проникателно. — Той отиде да си поохлади акъла, нали се сещате. Всички така правят. Ама скоро пак ще си дойде.

Разбрала, че говори за Брендън, Рейвън прокара ръце през косата си.

— Не съм съвсем сигурна. Ако Брендън не се върне преди да стане време за летището, бихте ли помолили господин Пенгъли да ме откара? Зная, че ви създавам неудобство, ала е страшно важно.

— Щом така искате — намуси се госпожа Пенгъли. Млади хора, какво да ги правиш, помисли си. Винаги лесно се горещят. — Ще ви приготвя багажа тогаз — каза на глас.

— Благодаря.

За пореден път Рейвън обходи с поглед стаята и вдигна телефона.

Час по-късно стоеше нерешително на долната площадка на стълбата. Всичко бе станало толкова набързо. Щеше ѝ се Брендън да се бе върнал, но от колата нямаше и следа. Беше се опитвала да му напише бележка, ала не можа да измисли нищо, с което да оправдае върху лист хартия думите, които му бе казала. И как в един-два кратки реда да обясни, че майка ѝ умира и трябва да е при нея?

Нямаше време да го чака. Не можеше да рискува. Трескаво извади бележник от чантата си. „Брендън, написа бързо. Налага се да замина. У дома имат нужда от мен. Моля те, прости ми. Обичам те. Рейвън.“

Върна се в дневната и подпря бележката на купчина нотни листа върху пианото. После излезе припряно, грабна пътната си чанта и изтича навън. Господин Пенгъли я чакаше в колата, за да я откара на летището.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изминаха пет дни, преди Рейвън да може отново да разсъждава трезво. Картър се оказа прав, че е било въпрос само на часове. Тя трябваше да се справя не само с мъката, а и с неразумното и съвършено неоправдано чувство за вина, че не бе успяла да стигне навреме. Последвалите грижи и задължения я предпазиха да изпадне в състоянието на самосъжаление и самообвинения. През онези първи горестни часове Рейвън си даде сметка, че навярно за това са множеството ритуали и всячески подробности, съпътстващи смъртта — да ти попречат напълно да се предадеш на отчаянието.

Беше признателна на Картър, че се нагърби сам да се оправя с полицията, така че да предотврати излизането в пресата на подробности около случилото се.

След първите до крайност заети дни не ѝ остана друго, освен да приеме, че жената, която обичаше и презираше, вече я няма. Повече нищо не можеше да стори. Тази болест поразяваше така сигурно и неизбежно, както ракът. Постепенно започна да приема смъртта на майка си като резултат от дълго, изнурително боледуване. Не плачеше, съзнавайки, че отдавна вече всичко бе оплакала. Беше време да обърне гръб на мъката и страданието. Не бе могла да повлияе върху живота на майка си, сега се нуждаеше от сили да уреди своя.

Повече от десет пъти през тези дни Рейвън звъня в Корнуол. Отговор нямаше. Струваше ѝ се, че чува кухия ехтящ звук на телефона в празните стаи на къщата. Неведнъж ѝ мина през ум просто да хване самолета и да замине, ала всеки път отхвърляше мисълта. Брендън нямаше да седи там и да я чака.

Къде ли може да е, питаше се отново и отново. Къде би могъл да отиде? Не ми е простил. И по-лошото, което непрекъснато си повтаряше наум: никога няма да ми прости.

Тя затвори за пореден път слушалката и се погледна в огледалото на тоалетката. Беше бледа. Цветът, който напусна лицето ѝ още преди пет дни в Корнуол, така и не се възвърна напълно. Тръсна глава и взе

ружа. По-добре изкуствена боичка назаем, реши, отколкото никаква. Все отнякъде трябваше да започне.

Да, повтори мислено, застинала с четка върху бузата си. Трябва да започна отнякъде. Извърна се от огледалото и пак посегна към телефона.

След половин час слезе долу, облечена в черна копринена рокля. Беше прибрала и вдигнала косата си нагоре и носеше семпла черна шапка с малка периферия.

— Рейвън? — пресрещна я Джули в коридора, показвайки се от кабинета. — Излизаш ли?

— Да, стига да открия онази малка чантичка без дръжки и ключовете от колата. Мисля, че са в нея — каза, като вече ровеше във вградения гардероб в антрето.

— Добре ли си? — попита Джули.

Рейвън извади глава от гардероба и срещна погледа ѝ.

— Вече по-добре — отвърна, защото знаеше, че пред Джули един банален отговор няма да мине. — Нали помниш лекцията, която ми изнесе след погребението как не трябва да се самообвинявам? Опитвам се да я приложа на практика.

— Не беше лекция — възрази спокойно Джули. — Просто констатация на факти. Ти направи всичко възможно, за да помогнеш на майка си. Повече и да искаш не би могла да сториш.

Без да иска, Рейвън въздъхна.

— Направих каквото знаех. Сигурно е едно и също — тя затвори вратата на гардероба и си наложи да не обръща внимание на връхлетялото я отново тягостно настроение. — Наистина съм по-добре, Джули, и ще се оправя съвсем — усмихна се и, доловила движение, надникна зад рамото ѝ. От кабинета излезе Уейн. — Здравсти, Уейн, не знаех, че си тук.

Той мина покрай Джули.

— Е, определено мога да заявя, че одобрявам тази рокля — каза вместо поздрав.

— Има си хас! — възкликна шеговито Рейвън. — Достатъчно ме обра за нея.

— Не ставай еснафка, скъпа. Изкуството няма цена — Уейн махна въображаема пращинка от ръкава на роклята. — Накъде си се запътила?

— „При Алфонсо“. Имам среща с Хендерсън за обяд.

Той докосна бузата ѝ с върха на пръста си.

— Попрекалила си с ружа — отбеляза.

— Омръзна ми да се гледам такава бледа. Стига си мърморил — тя хвана лицето му в шепи и го придърпа да се наведе, за да може да го целуне. — Ти ми беше голяма опора, Уейн. Така и не ти казах колко съм ти благодарна за това, че беше тук последните няколко дни.

— Искях да се спася от навалищата в ателието.

— Страшно те обичам! — прегърна го Рейвън поривисто. — Но сега вече край на всякакви притеснения за мен — тя хвърли поглед към Джули. — Същото се отнася и за теб. Срещата мис Хендерсън е, за да обсъдим плановете за ново турне.

— Ново турне ли? — намръщи се Джули. — Рейвън, работила си повече от шест месеца без прекъсване. Албума, турнето, мюзикъла — тя спря да изрежда. — След всичко това имаш нужда от почивка.

— След всичко това най-малкото, от което се нуждая, е почивка. Искам да работя.

— Спри поне за малко — настоя Джули. — Преди време кой разправяше, че ще се запилее сред планините на Колорадо, а? В малка хижа и така нататък.

— Да — усмихна се Рейвън. — Канех се да пиша и да живея първобитно, нали така? Просто и непринудено. Да се махна от блясъка и суетата, да се скрия вдън гората — лицето ѝ грейна при спомена за този разговор.

— Ти спомена, че не те интересува нищо по-просто от една „маргарита“ край плувния басейн.

Джули повдигна тънката си извита вежда.

— Премислих. Отивам да си купя туристически обувки.

Коментарът на Уейн беше едно изпълнено със съмнение „Хм“.

Рейвън се усмихна.

— Много си мила — каза и целуна Джули по бузата.

— Ала няма нужда. Трябва да правя нещо, с което да си изразходвам енергията, физическата енергия. Ще приказвам с

Хендерсън за пътуване до Австралия. Песните ми там се приемат добре.

— Ако просто вземеш и поговориш с Брендън... — подхвана Джули, но Рейвън я прекъсна.

— Опитвах да се свържа с него. Не можах — имаше нещо категорично и окончателно в тона ѝ. — Очевидно не желае да разговаря с мен. И съвсем не съм сигурна, че го виня.

— Той е влюбен в теб — обади се Уейн зад гърба ѝ. Тя се обърна и срещна погледа му. — Няколко хиляди човека видяха искрите, които прехвърчаха помежду ви онази вечер на концерта в Ню Йорк.

— Добре, той ме обича и аз го обичам, ала това изглежда не е достатъчно и аз не мога напълно да проумея защо. Не, чакай — Рейвън хвана ръката му и я стисна между дланите си. — Трябва за известно време да откъсна съзнанието си от това. Имам чувството, че съм била на прекрасен излет и внезапно съм се срутила по сипей. Ожулванията още наболяват. Хубавите новини обаче ще ми се отразят добре — добави и започна да мести поглед от единия към другия. — Ако вие двамата изобщо имате намерение да ми ги съобщите — Джули и Уейн се спогледаха. Видяното я зарадва. — Като че самата аз забелязвам тук прехвърчането на искри — каза с усмивка Рейвън. — Доста неочаквано, а?

— Много дори — потвърди Уейн и отправи над главата ѝ усмивка към Джули. — Продължава само някакви си шест години.

— Шест години! — веждите на Рейвън отскочиха смаяно нагоре.

— Не ми се щеше да съм част от ордата — отвърна кротко той и извади една от изящните си цигари.

— А пък аз винаги съм смятала, че той е влюбен в теб — заяви Джули, после премести очи от Рейвън към Уейн.

— В мен?! — от дни насам Рейвън за първи път се засмя от сърце.

— Не виждам нищо смешно — подхвърли Уейн зад облаче цигарен дим. — Мнозина ме смятат за твърде привлекателен.

— О, несъмнено — съгласи се Рейвън и го целуна през смях по бузата. — Безумно привлекателен. Но не виждам как на някой може да му хрумне, че си влюбен в мен. Ти вечно движиш с онези твои стряскащо красиви манекенки с дълги крака и изваяни лица.

— Струва ми се, че не е нужно да повдигаме този въпрос в момента — подхвърли той.

— Няма нищо — обади се Джули със спокойна усмивка и прибра косата си зад ухото. — Пъстрото минало на Уейн не ми е проблем.

— И кога само успяхте? Да се чуди човек — намеси се развеселена Рейвън. — Достатъчно бе за малко да обърна гръб и намирам двамата си най-добри приятели да си правят мили очи един на друг.

— Само това не — възропта с ужас Уейн. — Никога не съм правил мили очи. — Виж, гальовни погледи, може би — повдигна той лукаво вежда.

— Та кога? — повтори Рейвън.

— Седя си в шезлонга на палубата — започна Джули, — и кого мислиш виждам още първата сутрин да се задава насреща ми, изтупан в безукорен, бял средиземноморски костюм?

— Сериозно? — изгледа го Рейвън с недоверие. — Не знам дали съм изненадана, или впечатлена.

— Стори ми се добра възможност — обясни Уейн и изтръска скъпоструващата пепел в намираща се наблизо чинийка — да я притисна в ъгъла, преди тя да е омаяла някой корабен магнат или попаднал ѝ наблизо моряк.

— Помня, че бях омаяла един корабен магнат преди няколко години — вметна лениво Джули. — А колкото до моряка...

— Както и да е — хвърли ѝ кос поглед Уейн. — Та реших, значи, че едно морско пътешествие е подходящо начало на атаката ми за завоюването ѝ. Оказа се — додаде той, — забележително просто.

— Ами? — изви вежда Джули. — Нима?

Уейн угаси цигарата, после се приближи до нея и я прегърна.

— Фасулска работа — заяви нехайно. — Ами, разбира се, какво чудно? Жените обикновено ме намират за неустоим.

— Ще е по-безопасно да спрат да го правят — изгука Джули и обви ръце около врата му. — За да не се изкушавам да им скъсам главите.

— С тая жена май ще е истинско изпитание да се живее.

Уейн я целуна така, сякаш бе решил да покаже най-доброто, на което бе способен.

— Както виждам, и двамата сте за окайване — отсъди Рейвън, отиде при тях и ги прегърна едновременно. — Моите поздравления. Ще ме поканите на сватбата за кума, нали? — започна, ала внезапно млъкна. — Всъщност, имате ли намерение да се жените?

— Безусловно — отвърна Уейн. — Нямаме си достатъчно вяра един на друг за нещо по-малко оковаващо.

Той отпрати на Джули сияйна усмивка, от която на Рейвън по необясними причини ѝ се доплака. Тя отново ги прегърна силно.

— Имах нужда да чуя нещо подобно именно сега. Оставям ви сами. Предполагам, ще се забавлявате и без мен, докато се върна. Може ли да кажа на Хендерсън? — попита. — Или е тайна?

— Кажи му — отвърна Джули, като я гледеше как наглася шапката си пред огледалото в коридора. — И бездруго смятаме да предприемем съдбовната крачка идната седмица.

В огледалото Рейвън се ококори насреща ѝ.

— Леле, Боже, доста сте бързи вие двамата.

— Което е право, си е право.

Рейвън кимна в знак на съгласие.

— Не ще и дума. Джули, дали няма шампанско в хладилника? — тя се извъртя с лице към тях. — Ще отпразнуваме новината, щом се прибера. След не повече от час-два.

— Рейвън — спря я Джули на път към вратата. Тя погледна въпросително през рамо. — Чантата — взе я от съседната масичка Джули и я пхна в ръката ѝ. — Няма да забравиш да ядеш, нали? — попита строго.

— Няма да забравя — увери я Рейвън, после се отпрати навън.

Не след дълго тя седеше в ресторанта „При Алфонсо“, по-голямата част от който представляваше остъклена вътрешна тераса. Имаше повече от десетина постоянни клиенти, които Рейвън познаваше лично. Размени редица поздравии, преди да се добере до една от ъгловите маси.

Помещението наподобяваше джунгла, отрупано с екзотични растения и цветя, плъзнали навсякъде. Слънцето влизаше през стъклото и огряваше зеленината, като пълнеше заведението с топлина и блясък. Подът беше от прохладна теракота, в далечния край имаше

фонтан с постоянно бликащи струи. На Рейвън ѝ харесваше непринудената елегантност, ракитените украшения и смесицата от пикантните ухания на храна и аромата на цветя, изпълваща помещението. В момента обаче тя почти не обръщаше внимание на обстановката. Бе погълната от разговор със своя импресарио.

Хендерсън беше як и едър мъж, който на Рейвън ѝ приличаше по-скоро на дървосекач, отколкото на уравнивесен, схватлив и ловък мениджър, какъвто всъщност беше. Той притежаваше леко къдрава червеникава коса, останала предимно на темето, и живи, весели сини очи, които ѝ бе известно, че могат да гледат пронизващо, като острието на сабя. Дружелюбни бръчици набраздяваха широкото му, с плоски черти лице.

Умееше да се усмихва сърдечно и да изглежда мил, а в други моменти далеч не толкова добродушен. В това се състоеше едно от главните му оръжия. Рейвън знаеше, че Хендерсън ловко борави с него, а също, че може да стане твърд като стомана, ако се наложи. Той я харесваше, не само защото тя го направи богат, а и защото никога не роптаеше срещу това. Не можеше да каже същото за всичките си клиенти.

Сега Хендерсън я беше оставил да дърдори за новото турне, за Австралия и Нова Зеландия, промоцията на албума ѝ, който вече се изстрелваше към върха на класациите само седмица след издаването му. Ядеше спокойно и методично телешката си пържола, като я прокарваше с гъсто червено вино, докато Рейвън не спираше да приказва и само от време на време отпиваше от чашата бяло вино.

Забеляза, че тя дори не спомена за мюзикъла или прекараното в Корнуол време. Последните ѝ съобщения за напредъка на работата сочеха, че нещата са кажи-речи приключени. Джерет се показва крайно въодушевен и възторжен при разговорите, които бе водил с него. Лорън Чейс одобри всяко от готовите парчета, започна и сценичната им постановка. Както изглеждаше, музиката си пасна на мястото без ни най-малки засечки.

Тъй че Хендерсън остана изненадан, когато Рейвън се върна така внезапно и сама от Корнуол. Беше очаквал тя да му позвъни, когато всичко е напълно готово, после да си вземе почивка седмица-две, през които двамата с Брендън, както бе дала да се разбере, искат да отдъхнат и да не правят нищо.

Но ето я тук, върнала се по-рано и без него.

Рейвън говореше припряно и прескачаше от тема на тема. Хендерсън не я прекъсваше, само издаваше от време на време по някое необвързващо възклицание и продължаваше да се храни. Тя приказва неспирно повече от петнадесет минути, после позатихна и накрая млъкна.

Хендерсън изчака, след това отпи голяма глътка вино.

— Значи така — обади се и избърса уста с бялата ленена салфетка. — Не виждам пречки да се организира турне в Австралия — гласът подхождаше на външния му вид.

— Чудесно — Рейвън побутна скаридите в почти недокосната си чиния. Чувстваше се изчерпана от приказки. Набоде едно парче и го лапна с разсеян вид.

— Докато се уреди, можеш да си направиш една малка ваканция някъде.

Тя го изгледа леко озадачена, после се намръщи.

— Мислех, че ще успееш да ме включиш в телевизионния шоу-цикъл или да изкопаеш някакви подобни предавания, за гастролиращи гости, да речем.

— Това също може — отвърна той добродушно. — След като си починеш някоя и друга седмица.

— Искам ангажименти, не почивка — веждите ѝ се свъсиха подозрително. — Да не си говорил с Джули?

Хендерсън изглеждаше учуден.

— За какво?

— Нищо — Рейвън тръсна глава и се усмихна. — Ангажименти, Хендерсън — повтори натъртено.

— Я колко си отслабнала — отбеляза той и пъхна в устата си ново парче месо. — Личи ти дори по лицето. Яж.

Тя въздъхна с досада и хвана вилицата.

— Защо всички се държат с мен като с малко дете? — измърмори и преглътна хапката. — Ще взема да стана буйна и твърдоглава, та да се сдобия и аз с някакво отношение като към звезда.

Хендерсън изтърси с пълна уста нещо не дотам цензурно, ала Рейвън не му обърна внимание.

— Какво ще кажеш за Джери Майкълс? — попита го. — Май чух, че подготвя голям шоу-концерт през есента. Можеш да ме вредиш

там.

— Най-простото нещо на света — рече Хендерсън. — Ще си умрат от радост да те имат.

— Ами тогава?

— Какво тогава?

— Хендърсън! — тя решително отблъсна чинията настрани. — Ще ме ангажираш ли за представлението на Джери Майкълс?

— Не.

Той си доля вино в чашата. Слънцето я осветяваше и хвърляше червени отблясъци върху покривката.

— Защо? — прокрадна се раздражение в гласа ѝ.

— Не е за теб — Хендерсън спря с вдигната длан възраженията ѝ. — Зная кой е продуцент на шоуто, Рейвън. Казвам ти, че не е за теб.

Тя се намуси, но утихна. Интуицията му в бизнеса беше безпогрешна.

— Добре, забрави за Майкълс. В такъв случай, какво?

— Искаш ли десерт?

— Не, само кафе.

Той направи знак на келнера, поръча кейк със сирене и боровинки за себе си и кафе за двама им, после се облегна на стола.

— Нещо да ми кажеш за „Илюзии“?

Рейвън повъртя в ръце чашата си.

— Всичко е готово — отвърна безизразно.

— Е?

— Е? — повтори тя и вдигна поглед. Сините му очи бяха присвити. — Готово е — каза пак. — Или поне най-важното. Едва ли ще има някакви проблеми с окончателната доработка на детайлите. Сигурна съм, че Брендън или неговият агент ще те държат в течение, ако възникне нещо.

— Джерет навярно ще има нужда понякога от вас двамата по време на снимките — рече кротко Хендерсън. — Лично аз не смятам, че нещата вече напълно са приключили.

Рейвън се вторачи навъсено в бледозлатистата течност в чашата си.

— Да, прав си, разбира се. Не бях помислила за това. Ами... — тя тръсна глава и остави виното. — Ще се оправям, когато му дойде времето.

— Как вървеше?

Рейвън го погледна със спокойно изражение, ала мислите ѝ препускаха объркано.

— Написахме най-хубавата музика, която някой от нас двамата е създавал досега. В това съм убедена. Съвместно работихме удивително добре. Бях изненадана.

— Не очакваше ли? — Хендерсън следеше с очи боровинковия сладкиш, който келнерът донесе и постави пред него.

— Не, не вярвах, че ще се получи. Благодаря — последното беше отправено към сервитьора, преди отново да насочи поглед върху Хендерсън. — Но като оставим всичко друго настрана, наистина порботихме добре заедно.

— И преди сте работили добре заедно — изтъкна Хендерсън. — „Облаци и дъжд“ например — видя я, че се свъси чело и се намръщи, ала продължи спокойно. — Знаеш ли, че продажбите на това парче отново скочиха след концерта в Ню Йорк? В пресата също ви подеха с нова сила.

— Да — промърмори тя над чашата с кафе. — Не се и съмнявам.

— В последно време ме затрупаха с доста въпроси — додаде той невъзмутимо, макар Рейвън да вдигна поглед и да го изгледа с присвити очи. — От свои хора каза с усмивка — както и от страна на пресата. Миналата седмица присъствах на едно мило малко соаре. Ти и Брендън бяхте основната тема на разговор.

— Както ти казах, заедно работим добре — тя остави чашата. — Брендън се оказа прав — двамата си допадаме от творческа гледна точка.

— А в личен план? — Хендерсън отхапа щедър къс от десерта.

Рейвън повдигна вежда.

— Май си дойде най-после на думата?

Той преглътна и отчупи с вилицата друго парче.

— Не се притеснявай, не си длъжна да ми отговаряш. Можеш да го кажеш на него.

— На кого?

— На Бренд — отвърна Хендерсън нехайно и си добави още сметана в кафето. — Тъкмо влиза.

Рейвън се завъртя на стола. Очите ѝ тутакси се заковаха в очите на Брендън. Изведнъж я обзе буен, див прилив на радост. Първият ѝ

порив бе да скочи от масата и да изгича при него. И наистина, вече бе бутнала стола назад, готова да го стори, когато изражението върху лицето му попари първоначалния ѝ възторжен изблик. То беше застинало в ледена ярост. Рейвън остана на място, наблюдавайки го как си проправя път в претъпканото заведение право към нея. Пътъом познати го поздравяваха и му махаха свойски, но той не им обръщаше внимание. Рейвън си даде сметка, че глъчката утихна и в залата настъпи тишина.

Брендън стигна до масата, без да проговори или свали очи от нея. Желанието ѝ да му протегне ръка също замря. Мина ѝ през ум, че може да я отблъсне. Погледът му я смразяваше. Обзе я ужас. Забрави, че Хендерсън седи на две крачки разстояние.

— Да вървим!

— Да вървим? — повтори тя тъпо. Гласът ѝ едва се чуваше.

— Веднага!

Той я хвана за ръката и рязко я изправи на крака. Рейвън дори не ахна от неочакваност, толкова бе слисана.

— Брендън...

— Веднага! — повтори той.

Тръгна, като я дърпаше след себе си. Тя усещаше погладите, които ги следяха. Изненада, радост, вълнение — всичко избледня и се превърна в гняв.

— Пусни ме... — процеди с дрезгав шепот. — Какво те прихваща? Не можеш да ме влачиш по този начин.

Рейвън се блъсна в обядващ актьор, известен с комедийните си роли, заобиколи го, като измънка някакво извинение, докато Брендън продължаваше да върви и да я тегли за ръка.

— Брендън, престани! Няма да ти позволя така да ме дърпаш пред хората!

Той спря и се обърна. Лицата им се озоваха съвсем близо едно до друго.

— Предпочиташ ли да кажа това, което имам да ти казвам, тук и на секундата?

Гласът му беше хладно отчетлив в мъртвата тишина наоколо. Под повърхността ясно прозираше едва сдържаната ярост. Рейвън я чувстваше и в хватката на ръката му. Пак са в светлините на

прожекторите, мина ѝ през ум, ала не по начина, по който бяха в Ню Йорк. Тя си пое дълбоко дъх.

— Не — опита се да каже с достойнство, но все така със снишен тон. — Ала е излишно да правиш сцени, Брендън.

— Обаче съм точно съм в настроение за сцени, Рейвън — отвърна той с преливаща се английска интонация, от която думите добре се чуваха и отекваха красноречиво. — В настроение съм за една чудесна, хубава сцена.

Преди да му отговори, Брендън я избута навън от ресторанта. Точно отпред имаше спрян до бордюра „Мерцедес“. Тикна я вътре и тресна вратата след нея.

Тя седна вдървено и завъртя глава, щом той отвори другата врата.

— Сега ще си го получиш — обеща Рейвън заканително, смъкна шапката си и я запокити на задната седалка. — Как смееш да...

— Млъкни! Говоря сериозно — извърна се Брендън към нея, щом тя отново понечи да се обади. — Просто млъчи, докато стигнем накъдето сме тръгнали, инак ще ме принудиш да те удуша тук и да сложим край на всичко.

Потегли рязко ѝ Рейвън се залепи на облегалката. Добре, ще млъкна, каза си на ум, заливана от вълни на гняв. Ще млъкна. Тъкмо това ще ми даде време да помисля какво точно имам за казване.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Брендън спря колата пред „Бел-Еър“, Рейвън вече бе подготвила речта си. Излязоха едновременно всеки от своята страна и, озовали се на тротоара, тя се обърна с лице към него. Ала преди да проговори, той я хвана здраво над лакътя и я повлече към входа.

— Казах ти да не ме дърпаш!

— А пък аз ти казах да млъкнеш!

Минаха покрай портиера и влязоха във фоайето. На Рейвън ѝ се налагаше да подтичва унизително, за да не изостава от дългата му крачка.

— Няма да позволя да ми се говори по този начин! — наежи се тя и безуспешно опита да изкопчи ръката си. — Няма да ме мъкнат като багаж през хотела!

— Писна ми нещата да стават както ти искаш! — извърна се Брендън и я хвана за раменете. Привлече я към себе си и пръстите му силно се забиха в тялото ѝ. Това я принуди да млъкне. — Сега ще играем моята игра и по моите правила.

Устата му яростно и болезнено се впи в нейната. Зъбите му драскаха устните ѝ, принуждавайки ги да се разтворят. Притискаше я до болка силно, сякаш я предизвикваше да се съпротивлява.

После се отдръпна, гледа я втренчено един дълъг и безмълвен миг, накрая изруга ядно. Обърна се и я затегли към асансьорите.

Пътуваха мълчаливо нагоре и Рейвън цялата се тресеше, макар вече да не бе сигурна дали причината бе гняв или страх. Той усещаше ускорения и пулс под пръстите си. Изруга пак, но тя не вдигна поглед. Асансьорът се отвори и Брендън я побутна в коридора.

Докато я водеше към съседното крило, двамата не си обмениха и дума. Все така в мълчание той пхна ключа в бравата, блъсна вратата и я отвори. Без да протестира, Рейвън влезе и застана в средата на стаята.

Апартаментът беше великолепен, дори пищен, в достолепен старинен стил. Имаше тухлена камина и хубав дебел килим. Зад гърба

й вратата се тръшна — един последен звук — и после чу как Брендън пусна ключа с леко металическо издрънчаване върху масата. Тя си пое дъх и се обърна.

— Брендън...

— Не, ще говоря първо аз! — той прекоси стаята и спря до нея. Прикова я с поглед. — Сега важат моите правила, както се разбрахме? Помниш, нали?

— Да — Рейвън вдигна глава. Ръката я болеше там, където я беше стискал. — Помня.

— Първо правило, повече никакви недомлъвки, никакви откъслеци оттук-оттам. Не желая част от теб да е скрита и недостъпна за мен — стояха близо един до друг. Сега, когато първоначалната замаяност от изненадата взе да преминава, тя забеляза признаци на напрежение и умора върху лицето му. Изричаше думите така бързо и категорично, че Рейвън не бе в състояние да го прекъсне. — Същото правеше и преди пет години, ала тогава не бяхме любовници. Винаги си се държала на разстояние, никога нищо не си споделяла.

— Не, това не е вярно — опита тя да се защити.

— Вярно е! — отсече Брендън и пак я сграбчи за раменете. — Каза ли ми за майка си през всичките онези години? Или какво чувстваш, какво преживяваш? Прие ли ме в живота си така, та да мога да ти помогна или най-малкото да те утеша?

Рейвън не беше очаквала от него точно това. Притисна с пръсти слепоочието си и поклати глава.

— Не беше нещо, което...

— Не беше нещо, което желаше да споделиш с мен — довърши той, пусна я и отстъпи назад. — Ясно — добави с нисък, преливащ от гняв глас. Извади цигара. Трябваше да вземе с нещо ръцете си, за да не ѝ посегне отново. Наблюдаваше я как несъзнателно поглажда натъртеното място върху ръката си. — А и този път, Рейвън, би ли ми споменала изобщо нещо, ако не беше среднощният ти кошмар? Ако не бе полузаспала и уплашена, би ли ми казала, би ли ми се доверила?

— Не зная — отрони тя смутено. Чувстваше се объркана. — Майка ми няма нищо общо с теб.

Брендън смачка цигарата, без да я запали.

— Как можа да го кажеш? Как можеш да стоиш тук и да ми приказваш така? — той направи крачка към нея, но се опомни и тръгна

в обратна посока. Отиде до барчето. — По дяволите, Рейвън — процеди, като едва се сдържаше. Наля си уиски и го изпи. — Може би не трябваше да идвам — успя да каже с по-кротък тон. — Ти вече веднъж ме изхвърли от живота си преди пет години.

— Аз да съм те изхвърлила?! — този път тя повиши глас. — Ти беше този, който си отиде. Напусна ме, защото не станах твоя любовница — Рейвън се приближи до барплота и опря длани отгоре. — Ти си тръгна от къщата ми, от живота ми, и единственото, което чувах за теб, го научавах от вестниците. Не ти трябваше много време, за да си намериш друга жена... Много други жени.

— Намирах колкото исках — потвърди Брендън и пак надигна чашата. — И достатъчно бързо при това. Използвах жени, алкохол, хазарт — всичко, за да се отърва от мисълта за теб — той се взря в остатъците от питието и добави замислено: — Не се получи — остави чашата и вдигна поглед. — Коего ме накара да разбера, че трябва да проявя търпение към теб.

Очите на Рейвън все още бяха потъмнели от обида и болка.

— Само не ми разправяй, че аз съм те изхвърлила.

— Точно това направи — Брендън я задържа за китката, когато тя понечи да се извърне. Не й позволи да му обърне гръб. Делеше ги тесният махагонов плот. — Бяхме останали сами, помниш ли? Джули замина за няколко дни.

Рейвън не отмести очи. Гледаше го прямо.

— Спомням си отлично.

— Нима? — повдигна той вежди. Сега и очите, и гласът му бяха отново студени. — Ала има някои неща, които не помниш. Когато онази вечер дойдох у вас, смятах да ти предложа да се омъжиш за мен — Рейвън усети как всяко чувство, всяка мисъл я напуска. Само го гледаше втрещено. — Изненадана ли си? — Брендън пусна ръката ѝ и бръкна в джоба си за нова цигара. — Явно имаме различни спомени и виждания за онази нощ. Аз те обичах — думите прозвучаха като обвинение, което я накара да онемее. — И Бог ми е свидетел, че всички онези месеци, през които бяхме заедно, аз ти бях верен. Не съм се докосвал до друга жена — той запали цигарата и когато връхчето ѝ светна, тя го чу да проронва: — едва не полудях.

— Не си ми го казвал — гласът ѝ беше слаб и треперещ. — Никога не си ми казал, че ме обичаш.

— Ти непрекъснато даваше заден ход. Знаех, че ти е за първи път и се страхуваш, но не проумявах защо — Брендън я изгледа продължително. — Щеше да е много по-различно, ако ми се беше доверила.

— Ох, Брендън...

— Онази нощ — продължи той, — ти беше така топла и къщата тъй тиха. Чувствах, че те искам безумно. Това ме влудяваше. Боже мой, опитвах се да бъда нежен, търпелив, а желанието направо ме съсипваше — Брендън прокара нервно ръка през косата си. — Ти беше кротка и отзивчива, когато те милвах. А после... После започна да се дърпаш като уплашено дете, бореше се с мен, сякаш исках да те убия, кресна ми да не те пипам. Каза, че не можеш да понасяш докосването ми — той я погледна отново, но очите му вече не бяха студени. — Ти си единствената жена, която е в състояние така да ме обиди.

— Брендън... — Рейвън затвори очи. — Бях само на двадесет и имаше толкова много неща...

— Да, сега вече зная, ала не и тогава — отвърна ѝ глухо. — Макар всъщност малко да се е променило от онези дни насам — тя отвори уста да проговори, но Брендън поклати глава и не ѝ позволи да се обади. — Не още. Не съм свършил. Както ти казах, махнах се, за да ти дам време. Не виждах друг изход. Не можех да остана и да се мотая в Лос Анджелис в очакване ти да промениш решението си. Нямах представа колко дълго да стоя далеч от теб, ала през тези пет години се съсредоточих върху кариерата си. Както и ти — той замълча и разпери дългите си, изящни длани върху барплота. — Като се връщам сега назад, си мисля, че всичко е било за добро. Ти трябваше да се изявиш, а аз имах творчески импулс. Когато започнах редовно да чета за теб в клюкарските рубрики, разбрах, че е дошло време да се върна — видях как го зяпна, после очите ѝ светнаха гневно. — Можеш да беснееш колкото си искаш, но чак като свърша — рече рязко. — Сега обаче не ме прекъсвай.

Рейвън извърна глава, за да се овладее.

— Добре, продължавай — каза и пак премести погледа си върху него.

— Пристигнах в Щатите без никакъв определен план, освен да те видя. Твърдата идея се зароди в мен благодарение на „Илюзии“. Тогава бях в Ню Йорк. Вярно е, използвах музиката, за да те върна — каза

Брендън най-естествено, без следа от извинение. — Когато стоях в студиото и те гледах, си дадох сметка, че бих използвал всичко, ала случаят свърши добра работа — той побутна с пръсти чашата настрана. — Не те излъгах за желанието си да работя отново с теб поради професионалните ти умения, нито за това, че те смятах особено подходяща за мюзикъла. Но щях и да излъжа, ако се окажеше необходимо. Тъй че ти навярно не беше далеч от истината за онова, което ми каза при скалите — Брендън излезе иззад барплота и отиде до прозореца. — Разбира се, през цялото време имах малко повече наум, отколкото просто да те вкарам в леглото.

Рейвън усети как гърлото ѝ се стегна.

— Брендън — преглътна тя с усилие и затвори очи. — Никога не съм се срамувала повече през живота си, отколкото за това, което ти казах тогава. Ядът не е оправдание, ала се надявам... Надявам се да ми простиш.

Той обърна глава и за момент я изгледа навъсено.

— Може би ако не беше заминала, щеше да е по-лесно.

— Налагаше се. Написах ти в бележката...

— Каква бележка? — попита Брендън. Гласът му бе остър.

— Бележката... — Рейвън не бе сигурна дали да отстъпи, или да се приближи. — Оставих я на пианото, върху листата с музиката.

— Не съм видял никаква бележка. Не видях нищо, освен че те няма — той издиша тежко. — Пъхнах всички нотни листа в куфара. Не забелязах никаква бележка.

— Джули ми се обади малко след като ти потегли, за да ми съобщи за злополуката.

Брендън отново я стрелна с поглед.

— Каква злополука? — тя го гледаше с широко отворени очи. — Майка ти? — прочете го той в израза на лицето ѝ.

— Да, бутнала я кола. Трябваше веднага да замина обратно.

Брендън пъхна ръце в джобовете си.

— Защо не ме изчака?

— Исках, но не можех — Рейвън преплете пръсти, за да не треперят. — Доктор Картър казал, че било въпрос на часове. Както се и оказа... — тя млъкна и се извърна. — Въпреки всичко, пристигнах твърде късно.

Той усети как целият му гняв се изпарява.

— Извинявай. Не знаех — Рейвън не разбра защо тази обикновена фраза предизвика сълзите, които не бе проляла досега. Те замъглиха очите ѝ, задавиха я и не ѝ позволиха да проговори. — Щях да се побъркам, когато се върнах в къщата и разбрах, че си прибрала нещата си и си заминала — сега Брендън говореше уморено. — Отначало не съзнавах какво върша, после се напих безобразно. На следващата сутрин събрах всичко, което бяхме написали с теб, опаковах надве-натри малко багаж и поех за Щатите.

Тя мълчеше, навела глава, и той продължи:

— Останах в Ню Йорк ден-два, за да обмисля нещата. Изглежда прекарвах голяма част от времето си да тичам подире ти. Не се отразява добре на самолюбието. В Ню Йорк стигнах до няколко много логични и разумни довода защо трябва за пореден път да се върна в Англия и да те забравя завинаги. Обаче имаше една много малка, ала много съществена причина, която не можех да оборя — Брендън закова поглед върху нежната ѝ шия, открита от вдигнатата нагоре коса. — Обичам те, Рейвън.

— Брендън... — тя обърна към него мокрото си от сълзи лице. — Не, недей — поклати глава, когато той понечи да се приближи. — Няма да съм в състояние да говоря, ако ме докосваш — пое си дълбоко дъх и избърса сълзите с ръка. — А трябва да ти кажа. Била съм много неправа.

Брендън остана на мястото си, въпреки че нетърпението отново взе да го гложди.

— Аз казах своето — рече примирено. — Сега е твой ред. Предполагам, и ти има какво да кажеш.

— През всички минали години — започна Рейвън, — през всички тези години имаше неща, които не можех да споделя, не можех дори да разбера напълно, защото бях така обърквана, бях... Като зашеметена. Кариерата ми, славата, парите, постоянният блясък на прожекторите... — думите следваха бързо една след друга и гласът ѝ укрепваше заедно с тях. — Всичко ми се струпа наведнъж, изглежда нямах време да свикна. И неочаквано се влюбих в Брендън Карстеърс — тя се засмя и избърса новите сълзи. — Великият Брендън Карстеърс. Трябва да ме разбереш — в един миг ти си само представа, само едно име, а в следващия — мъж, когото аз обичам — Рейвън облиза устни и отиде до прозореца. Също се загледа навън. — Майка

ми... Носех отговорност за нея, Брендън. Винаги съм го чувствала по този начин и това не е нещо, което може да се промени за една нощ. Ти беше като истински рицар върху бял кон. Аз не можех, не исках да говоря за тази страна на живота си. Боях се, не бях сигурна в теб. Ти никога не ми каза, че ме обичаш.

— Аз самият се плашех от теб — рече той тихо. — От това, което изпитвах към теб. Случваше ми се за първи път. Но — повдигна рамене, — ти вечно се дърпаше, вечно издигаше табелка с „Минаването забранено“, щом опитвах да се сближа с теб.

— Ти винаги си искал твърде много — тя се обгърна с ръце, като да ѝ беше студено. — Дори сега в Корнуол, когато наистина бяхме близки, като че пак не ти беше достатъчно. През цялото време усещах, че исках повече.

— Все още поставяш забранителни знаци, Рейвън.

Тя се обърна и Брендън прикова поглед в очите ѝ.

— Тялото ти не е достатъчно. Не е това, което чаках пет години.

— Любовта трябва да е достатъчна — отвърна Рейвън с обзело я внезапно раздражение. И объркване.

— Не — отсече той. — Не е достатъчна. Искам много повече — млъкна, като наблюдаваше сменящото се изражение върху лицето ѝ. — Искам твоето доверие, без условия, без изключения. Искам отдаденост, пълна и всецяла. Този път всичко или нищо, Рейвън.

Тя отстъпи крачка назад.

— Не можеш да ме притежаваш, Брендън.

В очите му блесна кратка мълния.

— По дяволите, аз не искам да те притежавам, а искам да ми принадлежиш! Не разбираш ли, че има разлика?

Рейвън го гледа втренчено цяла минута. Отпусна ръце. Вече не чувстваше студ. Напрежението, което сковаваше врата ѝ, изчезна.

— Не знаех — отрони тихо. — А би трябвало.

Бавно се приближи до него. Застана отпред му и се взря в лицето му. Попиваше всяка негова черта — тъмните изразителни вежди, в момента събрани замислено, синьо-зелените очи, сериозни и малко ядосани, леките сенки под тях — следи от недоспиване. И тогава ѝ мина през ум, че като жена го обича повече, отколкото като момиче навремето. Жената можеше да обича без страх, без ограничения. Допря ръка до бузата му, сякаш да премахне напрежението.

Следващия миг се озоваха в прегръдките си, устните им се сляха. Заровил ръце в косата ѝ, той махаше припряно фибите, докато тя рукна свободно върху им. Промърмори нещо, което не ѝ бе нужно да разбира, после отново впи устни в нейните. Трескаво, нетърпеливо те започнаха да се събличат един друг. Нямаше нужда от думи. Искаха само да се докосват, да взимат и дават до насита.

Пръстите му се бореха с ципа на роклята ѝ, което го накара да изругае, а нея да се разсмее. Останали без дъх, двамата се свлякоха върху килима. Плът до плът. Рейвън чувстваше тръпките на възбудата, които пълзяха по тялото му, нейното също се разтърсваше от докосването. Устата ѝ бе не по-малко алчна от неговата, ръцете ѝ не по-малко искащи. Огънят помежду им бе чист и ярък. Желанието избухна и в двамата с еднаква сила. Тя го притисна до себе си, горяща от нетърпение да го има, до лудост, желаеща да даде.

Необуздало удоволствие я разтърси цялата, връхлиташе я отново и отново, докато не спираше да се движи в ритъма на неговите тласъци. Лицето му бе заровено в косата ѝ, тялото му беше влажно. Стоновете им на изнемога се сливаха. После страстта отстъпи място на блаженството.

Времето загуби своя смисъл, както лежаха така един до друг. Никой от двамата не помръдваше и не продумваше. Раздразнение и гняв, възторг и плам — всичко бе преминало. Остана само кроткото удовлетворение.

Рейвън усещаше дъха му върху шията си.

— Брендън... — обади се с допрени в бузата му устни.

— Ъм?

— Имах още нещо да ти казвам, ала ми изскочи от ума — тя се засмя тихо.

Той надигна глава и се усмихна.

— Пак ще се сетиш. Сигурно не е било важно.

— Прав си — блеснаха весело очите ѝ. — Беше свързано с това, че те обичам безумно, или нещо подобно, и с това, че повече от всичко друго на света желая да ти принадлежа. Нищо важно.

Брендън се наведе и нежно захапа меката ѝ, още леко подпухнала устна.

— Забравана — рече той отнесено и потърси гърдите ѝ.

Рейвън плъзна ръце надолу по гърба му.

— Защото много бързахме.

— Този път... — той започна да я целува по врата и раменете. — Този път ще забавим темпото. Малко повече увертюра, как мислиш?

Пръстите му нежно милваха гърдата и.

— Да, малко повече увертюра. Брендън... — думите заглъхнаха в сладостен стон, когато езикът му докосна ухото ѝ. — Още веднъж, по-прочувствено — прошепна тя.

Издание:

Нора Робъртс. Изпитание на чувствата

ИК „Коломбина Прес“, София, 2002

Редактор: Ирина Харманджиева

ISBN: 954-706-093-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.